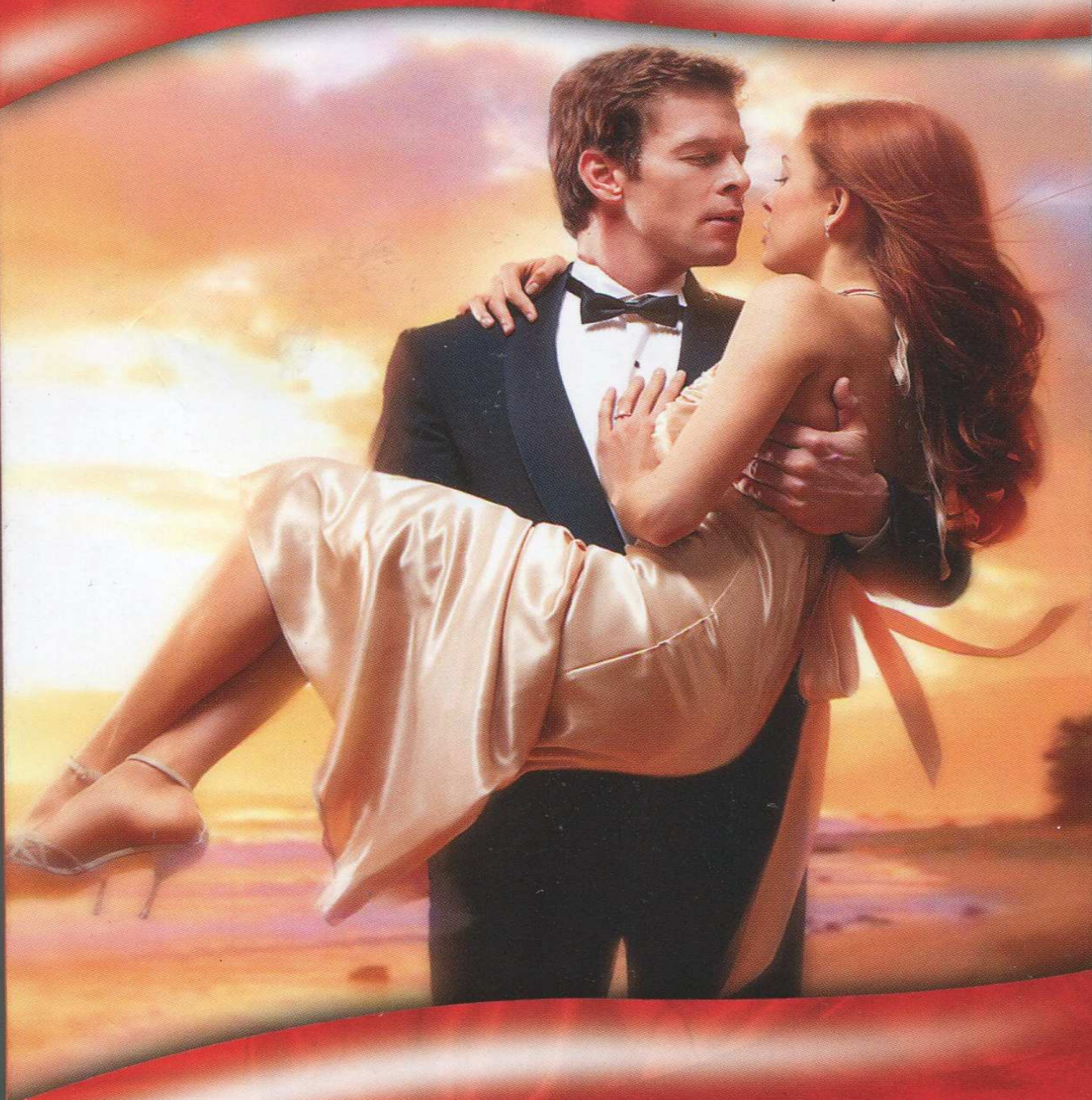

Harlequin® *Desire® Duo*

Maureen Childová *Poslední samotář*

Day Leclaireová *Prokletí lásky*

*Dědictví
Danteových*

POSLEDNÍ SAMOTÁŘ

MAUREEN CHILDOVÁ

PRVNÍ KAPITOLA

A, „Tak tohle vypadá vážně.“ Jericho King poznal problémy na sto honů. Patnáct let u námořní pěchoty v něm probudilo šestý smysl, vnitřní radar, který se skoro nikdy nemýlil.

Tento konkrétní problém se blížil snad až příliš rychle.

Jericho pošilhával v pozdně odpoledním slunci na menší, ale hezky tvarovanou ženu s dlouhými hnědými vlasy. Sklonila se a vytahovala něco z jedovatě zeleného vozu, který zaparkovala na šterkové příjezdové cestě.

„Není to špatný výhled,“ poznamenal starší muž vedle něj.

Jericho se zasmál. Sam to trefil. Ať je ta brunetka kdokoli, má zadeček, na který je radost pohledět. Jeho pohled klesl k jejím neméně krásným nohám. Měla na nich obuté jasně červené boty s desetacentimetrovými podpatky, které se jí už teď bořily do šterku a špíny na silnici.

„Proč jen ženské nosí tyhle idiotské boty?“ prohodil Jericho, aniž by ve skutečnosti očekával odpověď.

„No,“ zamyslel se Sam Taylor, „asi proto, že chtějí, aby se jim chlapi dívali na nohy.“

„Měly by vědět, že se nemusí tolik snažit,“ potřásl Jericho hlavou. „No, dnes na ni každopádně nemáme čas. Rychle se o ni postarám, ať je to, kdo je to. Vsaď se, že hledá luxusní lázně na druhé straně hor. Nasměřuju ji a zbavím se jí.“

Už vykročil, když ho zastavil Samův hlas.

„Víš co?“ poznamenal. „Nemám dojem, že by se ztratila. Myslím, že je to ta kuchařka, o které jsem s tebou mluvil. Vzpomínáš, že jsi mi řekl, abych našel náhradu za Kevina?“

„Ano, ale tohle že je kuchařka?“ Jericho přimhouřil oči a sledoval ženu, která byla stále předkloněná a něco usilovně hledala ve voze. „Ona?“

„Jestli je to Daisy Saxonová,“ pronesl Sam, „tak ano.“

„Saxonová. Saxonová...“ Najednou rychle a tvrdě na Jericha dopadlo poznání. Podíval se na svého předáka a stiskl rty. „Říkal jsi Saxonová?“

„Jo, slyšíš pořád ještě dobře,“ zasmál se jeho přítel. „Proč? Máš s tím nějaký problém?“

Nějaký problém?

„Ani nevím, kde bych měl začít,“ zamumlal Jericho a sledoval, jak se žena konečně napřímila, obrátila a spatřila jeho i Sama na rozlehlém trávníku.

Přitiskla si ke hrudi obrovskou kabelu a zamířila k nim. Dlouhé vlasy jí poletovaly ve větru, tmavé oči upírala přímo na něj a smyslná ústa měla odhodlaně semknutá.

Jericho na ni hleděl a poněkud zneklidněl rychle se snažil ten pocit potlačit. Tahle žena tady nezůstane, pomyslel si. Jestli je to skutečně Daisy Saxonová, pak tady pro ni rozhodně není místo. Zatraceně, ať se na sebe podívá! Snad ještě nikdy neviděl ženu, která by byla tak... ženská. Když už do tábora přijely nějaké ženy, byly na to oblečené džínsy, pohorky. Tahle vypadá, jako by právě vyšla z nákupní galerie. Byla měkká a krásná a křehká. To se do hor nehodí.

A už vůbec se to nehodí do Jerichoví světa.

Poslechne si, co má na srdci, omluví se jí za zmatek kolem toho zaměstnání a pošle ji rychle zase pryč. Tak to bude pro všechny nejlepší a nejvíc pro ni samotnou. Nepatří sem to viděl v okamžiku, kdy se na ni poprvé podíval.

„Pěkná holka to je,“ zamumlal Sam.

Jericho si toho nechtěl všímat, ale nemohl si pomoci.

Žena ušla snad čtyři nejisté kroky v těch pitomých podpatcích, než zakopla a spadla. Kabelka jí vypadla z rukou a letěla vzduchem.

„Zatraceně,“ odfrkl si Jericho a vykročil k ní.

V tom okamžiku však z její kabely vyskočilo zuřivě štěkající stvoření a vrhlo se na něj s energií a rozhodností pitbula.

Tráva byla vysoká právě tak, že Jericho ze psa viděl jen rezavé uši, které vlály ve větru.

Psa však jeho velikost zjevně neuváděla do rozpaků dělal vše, co mohl, aby Jericha zastrašil a zahnal.

Příliš se mu to nedařilo.

Sam se rozesmál.

„Proboha,“ zamumlal Jericho vedle něj.

Pak jednou nohou jemně odstranil to stvořeníčko z cesty. Pes však stále kolem něj skákal až do chvíle, kdy přistoupil k padlé hnědovlásce, která se už stavěla zase na nohy.

Vlasy jí neuspořádaně spadaly kolem tváře. Na košili měla skvrny od trávy a ve tváři výraz nejvyššího zhnusení.

„Jste v pořádku?“ zeptal se jí a podal jí ruku.

„Jasně,“ odsekla a ruku přijala, protože stále ještě vrávorala. „Nic nevnese barvu holce do tváří tak rychle jako trocha ponížení.“ Znovu se sklonila a popadla štěkajícího psa do náruče. „Nikki, holčičko, ty jsi tak statečná, že mě tak krásně bráníš!“

„Jo, je to zabiják.“

Její majitelka na něj vrhla nepřítelů přátelský pohled. „Je věrná a loajální. To oceňuji.“

„To já taky,“ poznamenal a hleděl do jejích hnědých očí, které zářily, jako když člověk pozdvihne sklenici whisky proti slunci. „Jestli však hledáte ochranu, možná byste si měla pořídit opravdového psa.“

„Nikki je opravdový pes!“ namítla rozhořčeně a přitiskla si fenečku k hrudi. „Uvědomuju si, že jsem asi neudělala ten nejlepší první dojem, ale přijela jsem vlastně za vámi.“

„Měl bych vás znát?“

„Ještě ne,“ pousmála se. „Jste Jericho King, je to tak?“

„To ano,“ pronesl bezvýrazně.

„Není nad to udělat skvělý dojem hned na začátku,“ zašeptala spíš k sobě než k němu. O chvíli později zvedla

hlavu a pohlédla mu do očí. „Jsem Daisy Saxonová. Nemluvili jsme spolu, ale asi před rokem jste mi psal. Poté, co...“

„Poté, co zemřel váš bratr,“ dokončil místo ní. Vzpomínal si na ten okamžik, kdy Brant Saxon zemřel během vojenské mise na nepřátelském území.

Jericho už viděl umírat mnoho lidí až příliš mnoho jich zemřelo za tu dobu, co sloužil u námořní pěchoty. Ale s Brantem to bylo něco jiného. Byl mladý, plný ideálů. A zemřel mnohem dříve, než měl. Smrt toho chlapce Jericha hodně zasáhla a v jistém smyslu způsobila, že odešel z armády sem, do hor.

Skutečnost, že se za jeho smrt obviňoval, ještě přidala na intenzitě tomu, jak mizerně se cítil, když teď hovořil s jeho sestrou.

V očích jí zableskla bolest v jedné vteřině tam byla, ale hned odešla. „Ano.“

Najednou měl Jericho Branta před očima, viděl jeho strach, který po chvíli přešel v rezignaci a přijetí. Ležel a umíral. Jericho si také pamatoval, jak z něj ten hoch vymámil slib – slib, že pokud ho jeho sestra někdy požádá o pomoc, postará se o ni.

No, udělal tehdy všechno pro to, aby svému slibu dostál. Napsal jí osobní dopis, v němž projevil soustrast, pak jí zatelefonoval a zeptal se, zda pro ni něco může udělat. Ona ho však slušně odmítla. Slušně a úplně. Poděkovala mu za jeho telefonát, ujistila ho, že bude v pořádku a zavěsila: tím pádem alespoň tak to Jericho cítil ukončila jeho zodpovědnost.

Proč je tedy teď tady na horách, když mu tehdy poděkovala a odmítla vše, co jí mohl nabídnout?

„Vím, že od té doby, co jsme spolu mluvili, uplynulo hodně doby,“ pronesla a Jericho se vrátil do přítomné chvíle. „Ale když jste mi po Brantově smrti telefonoval, nabídl jste mi, že kdybych potřebovala, pomůžete mi.“

„Jo,“ přikývl a založil si ruce na hrudníku. „Pak jsem od vás ale neslyšel ani slovíčko, takže...“

„Nějakou chvíli mi trvalo, než jsem se dokázala smířit s Brantovou smrtí,“ připustila a rozhlédla se kolem sebe, jako by si prohlížela pozemek a Sama, který stál pořád ještě na trávníku a pozoroval je. „Nemohli bychom si o tom všem promluvit uvnitř?“

Vzedmulo se v něm podráždění, ale ve vteřině bylo zase pryč. Nechtěl se cítit jako její dlužník, věděl však, že jím je. Dal svoje slovo nejen jejímu bratrovi, ale také jí samotné. A jedna věc, kterou Jericho King nikdy neporušil, bylo dané slovo. Věděl tedy, že se s tím bude muset vypořádat, jakkoli ho to bude vnitřně užírat.

Díval se na ni, jak stojí malá a křehká v chladném větru, který se sem prodíral skrze pinie. Potřásl hlavou. Nenapadlo ji ani to nejmenší vzít si do hor větrovku. Dokonce i v Kalifornii je podzim zrádné období a to platí dvojnásob ve vyšších polohách. Vzápětí si však uvědomil, že tahle křehotinka o tom asi nebude nic vědět rozhodně nevypadala na to, že by trávila venku víc času, než bylo nezbytně nutné.

Samozřejmě, že chtěla jít dovnitř přesně tam totiž patřila. Byla ten typ, který dozajista miluje nádherné výhledy na hory... zpoza okenní tabulky, pěkně u krbu a se sklenkou vína v ruce. Tento typ žen znal až příliš dobře. Když si to uvědomil, napadlo ho také, že ji ani nebude muset odsud vyhánět přijde k rozumu sama a velmi brzy pochopí, že se k práci na tomhle místě ani trochu nehodí.

A než odjede, určitě neuškodí, když jí uvaří hrnek kávy. Jen ať si všechno dobře prohlédne – místo, jehož součástí se chtěla stát. Jen ať si sama ověří, že to není nic, co by se jí mohlo líbit. Nezapadla by sem. Nevydržela by.

„Jasně. Pojd'me dovnitř.“

„Díky,“ usmála se. „Tady venku je doopravdy chladno. Když jsem odjížděla ráno z Los Angeles, bylo přes třicet stupňů.“

„Jsme o hodně výš,“ poznamenal suše. Pak mu došlo, co řekla. „Vy jste odjížděla dnes ráno? A teprve jste přijela sem? Vždyť to i v provozu netrvá déle než nějaké tři hodinky.“

Obrátila oči k nebi a políbila toho svého směšného psa na temeno hlavičky a pokrčila rameny. „Aut jezdilo hodně, ale popravdě řečeno jsem se ztratila.“

Jericho na ni jen hleděl. „Neměla jste navigaci?“

„Ale měla,“ odpověděla a znovu pokrčila rameny. „Ale –“

„To je fuk.“ Obrátil se, mávl na Sama, aby odešel, a vykročil k domu. Po chvíli si uvědomil, že nejde vedle něj. Ohlédl se a podíval se na ni. „Co se děje?“

Zamračila se a zvedla nohu. „Podpatky se mi boří do trávníku.“

„Samozřejmě.“ Přistoupil k ní. „Zujte si je.“

Když to udělala, popadl její boty, vrazil jí je do ruky a řekl: „Tyhle boty sem nejsou zrovna nejvhodnější.“

Šla za ním bosá travou. Když ho došla, podívala se na něj. „Ale vypadají dobře,“ pronesla nevinně, v jedné ruce tašku se psem, ve druhé ty směšné boty.

„A k čemu to tady je?“

„No,“ zasmála se trochu udýchaně. „Tohle je rozhodně první setkání, na které nikdy nezapomenete.“

Jericho pocítil obdiv – tahle drobná žena se nenechala jen tak rychle porazit. Pak se zastavil a podíval se na ni. Tváře měla růžové, oči jí svítily dobrou náladou a humorem... a na špičce nosu měla šmouhu od hlíny.

Byla až příliš hezká.

„Co je?“ zeptala se. „Mám něco na obličeji?“

„No, když se ptáte...“ Sklonil se a vzal ji do náručí. Překvapeně vydechla. „Nemusíte mě nosit.“

„Na šterku byste bosá jít nemohla, slečno Saxonová. A v těch podpatcích už teprve ne.“

Vnímal pod rukama její křivky, a když se v jeho náručí zavrtěla, cítil něco, co by nepochybně pocítil jakýkoli muž, který by měl v žilách aspoň trochu živoucí krve. Problém byl snad jen v tom, že na ni reagovat nechtěl – chtěl po Daisy Saxonové jediné: aby tady nebyla.

„Jasně. Došlo. Podpatky jsou na nic. Budu si to pamatovat. A prosím, tykejme si. Říkej mi Daisy,“ požádala ho. „Vzhledem k tomu, že mě neseš v náručí, není potřeba, abychom byli nějak zvlášť formální, ne?“

„Asi ne,“ pronesl upjatě a mrkl na jejího psa, který začal vrčet. „To je ale směšný pes,“ dodal s nesouhlasem.

Podívala se na něj. „Dal mi ho Brant. Předtím, než odplul.“

„Aha.“ Zatraceně.

Nevšímal si varovného vrčení, proudu Daisyiných slov o domě, pozemcích, počasí, o těch milých lidech, s nimiž se setkala, když se ztratila, ani o tom, že nemá skoro žádný benzín.

Než došel k hlavnímu vchodu, skoro mu zvonilo v uších. Na muže, který byl zvyklý na cikánský způsob života, bylo i vlastnictví domu něčím neobvyklým. Ale tohle místo k němu promlouvalo.

Vždyť jeho rodině to tady patřilo už víc než sto let. Jeden z jeho dávno zemřelých předků tady kdysi postavil srub, který se časem rozrostl v únikové místo celé rodiny. Jericho tady se svými bratry v dětství trávil skoro každé léto.

Dům byl postaven na vyvýšeném místě v horách uprostřed lesů, jež obtékala ramena řeky. Ze srubu se postupně stal hrad: vystaven ze dřeva a skla, zapadal dokonale do svého prostředí, takže byl téměř neviditelný a zcela jistě nerušil výhledy. Bylo to vlastně jakési maskování, pomyslel si nejednou. A s maskováním měl bohaté zkušenosti.

Už před lety vykoupil svoje bratry, protože už tehdy věděl, co tady chce vybudovat. Pak povolal architekta, který učinil pár změn. Budova byla opět rozšířena a stal se z ní dům snů s plochou střechou, ostrými úhly a tolika místnostmi, že v něm nemusel potkat živou duši, pokud si to zrovna nepřál. Všechny práce byly dokončeny před jeho odchodem z armády, takže měl pro sebe vše připraveno jakmile se rozloučil s jednotkou, zamířil rovnou sem.

Toto místo pro něj představovalo spojení s minulostí o příslib do budoucnosti. Otevřel klenuté dveře z tmavého dřeva, vstoupil dovnitř a postavil Daisy rychle na podlahu. Bude lepší, když se od jejích křivek bude držet co nejdál.

Vklouzla opět do bot a pomalu se otáčela a rozhlížela kolem sebe po všem, co tady, v hale, mohla z domu vidět.

„Páni,“ zašeptala. „Tohle je vážně...“

Nad hlavou se jí klenul vysoký strop s přiznanými trámy z místních stromů. Poslední paprsky odpoledního slunce prostupovaly skleněnými stěnami a vrhaly chvějivé odlesky na naleštěné dřevěné podlahy.

„Jo. Líbí se mi to.“

Vedl ji do hlavního pokoje hned vedle haly. Šla za ním, přesně, jak předpokládal a podpatky vytukávaly do podlahy znepokojivý rytmus.

„Rozléhá se to tu,“ poznamenala.

Jericho se zamračil a ohlédl se.

„Je to velká místnost.“

„A skoro prázdná,“ dodala. Pak se rozhlédla a potřásla hlavou. On její pohled následoval. Vybavení bylo minimalistické, ale pohodlné. Stály zde pohovky, židle, několik stolků a lamp. U stěny byl dokonale zásobený bar. V přední stěně se skvěl obrovský kamenný krb, v němž se Jericho klidně mohl vzpřímeně postavit. Výhledy skleněnými stěnami na hory braly dech.

„Vypadá to tady jako v kasárnách.“

Střelil po ní pohledem.

„Asi jsi nikdy neviděla kasárna.“

„To je pravda,“ připustila, vkročila dovnitř a neustále hladila svého pejska. „Ale tohle je... máš takové nádherné místo, ale vybavené je jako...“ Odmlčela se a omluvně se usmála. „Promiň. Nic mi do toho není, že?“

Jericho se opět zamračil. Copak je na tom pokoji něco špatného? Ještě nikdo si nikdy na nic nestěžoval. Pak v duchu mávl rukou nad jejími městskými manýrami a přestal brát její poznámky vážně.

„Tak. Sam mi řekl, že pro nás chceš vařit.“

„Ano.“ Zářivě se na něj usmála a Jericho znovu ucítil ten zvláštní dopad prudké touhy. „Pokud jde o to...“

Daisy viděla v Jerichových ledově modrých očích váhání. Byla tam i lítost – najednou si byla jistá, že se chystá k tomu, že ji odmítne. Tím by zničil plán, s nímž se sem vydala. No, něco takového nemůže dopustit, to věděla. Než mohl cokoli dalšího říci, promluvila raději sama.

„Mluvila jsem se Samem, tvým předákem. Ten muž, co byl venku – byl to on?“ Přistoupila s Nikki v náručí k jednomu z obrovských oken a zahleděla se ven. Stále přitom hovořila. „Měla jsem ho aspoň pozdravit. Asi si myslí, že jsem bláznivá, když jsem se objevila a spadla rovnou na pusu.“

Na Jericha se nedívala. Věděla, že si to nemůže dovolit. Ještě ne.

Zneklidňoval ji. Vypadal tak veliký a úžasný... a taky zachmuřený. Pravděpodobně se moc neusmívá – to by mohlo nakonec být dobře, protože jestliže na ni má takový vliv, když se mračí, co by s ní provedl jeho úsměv?

Je legrační, že něco takového ani v nejmenším nečekala. Nepomyslela si, že při prvním pohledu na něj jí začnou vnitřnosti vysílat ty nejpodivnější signály a bude mít pocit,

jako by měla v žilách místo krve oheň. Byl tak vysoký. Tak silný. Když ji vzal do náruče, měla co dělat, aby ho neobjala kolem krku.

Vybrala si Jericha jen proto, že mezi ním a jeho bratrem existovalo určité pouto. Nepředpokládala však, že k tomu muži pocítí okamžitou přitažlivost. Ale... to je vlastně dobře, ne? Alespoň vzhledem k tomu, co s ním zamýšlí. Teď musí především zabránit tomu, aby ji odsud vypoklonkoval, než se jí podaří uskutečnit to, kvůli čemu sem přijela.

Vždyť by s Jericho Kingem nemohla otěhotnět, pokud by s ním nebyla alespoň nějakou dobu pod jednou střechou, že?

DRUHÁ KAPITOLA

„Tak kdy mám začít?“ zeptala se Daisy a snažila se na něj sebevědomě usmívat.

Pozorovala ho, jak se na ni dívá a znepokojovalo ji, že nedokáže ani odhadnout, co se mu honí v hlavě. Ty světle modré hlubiny byly zavřené, nepouštěly ji dovnitř. To se ale změní, rozhodla se. Když dostane chvíli čas, vyhraje nad ním. Soudě podle výrazu v jeho obličeji to však rozhodně nebude snadná výhra.

„Slečno Saxonová Daisy,“ opravil se, než se mohla ohradit. „Byl jsem několik dnů mimo domov. Sam mi o tvém záměru pracovat zde pověděl před několika minutami.“

„Nijak jsem se tím netajila,“ podívala se na něj zpříma. „Tys mi nabídl po Brantově smrti pomoc, ale já jsem tu nabídku nechtěla využít k tomu, abych tuto práci získala. Chtěla jsem si ji zasloužit svými schopnostmi. Nechtěla jsem, aby ses cítil povinován mi ji dát, takže když jsem se o té práci doslechla, oslovila jsem Sama.“ A to je čistá pravda, pomyslela si, i když popravdě řečeno s tím, že se Jericho King bude cítit povinován pomoci jí, počítala. „Vařím velmi dobře, mimochodem. Sam viděl má doporučení a životopis. Řekl mi, že se mi tady povede dobře.“

„Nesouhlasím,“ pronesl pevně, a tak se Daisy obrnila pro souboj nervů. „Ve skutečnosti si myslím, že není vůbec dobrý nápad, abys tady pracovala.“

Daisy těžce polkla. S tímhle doopravdy nepočítala spíš čekala, že se Jerichovi bude ten nápad poměrně zamlouvat. Že konečně splatí ten pomyslný pocit dluhu a viny, a tak dále. Přece jí slíbil, že jí pomůže! A její zesnulý bratr... pro něj byl Jericho doslova idolem. Takže předpokládala, že velký Jericho King bude mít víc porozumění. No... možná ji tady nechce, ale ona ještě není na odchodu.

„Ale proč ne?“ Propletla svoje prsty Nikkiinou srstí, aby si Jericho nevšiml, jak se jí třesou ruce. I když si s ní nervy začaly krutě pohrávat, Daisy se snažila vší silou držet, aby vypadala vyrovnaně a klidně. Nedovolí, aby Jericho viděl, jak je nervózní – nechtěla to připouštět ani sama sobě. Už ne. Od určité doby se rozhodla, že se bude soustředit na pozitivní věci v životě – má cíl. A dosáhne ho.

S těmito myšlenkami Daisy zvedla hlavu o něco výš a čekala, až jí odpoví. Ať jí dá jakýkoli důvod ke své nechuti mít ji tu, najde protiargument. Rozhodla se, že bude bojovat, aby mohla zůstat. Aby mohla dosáhnout toho, co si předsevzala.

Musí mu dokázat, jak moc ji tady potřebuje. Jak velkým přínosem může pro něj a jeho domov být. A začne rovnou teď hned – na své straně má minimálně prvek překvapení.

„Tohle místo není ani trochu jako ta, kterými jsi projížděla cestou sem. Lázně a tak.“

„To je mi víc než jasné,“ poznamenala a rozhlédla se po bezových pohovkách a křeslech. „Máš něco proti barvám?“

„Cože?“

„Samá béžová,“ mávla rukou směrem k vybavení. „**Bezová** není barva. Je to něco jako její nepřítomnost.“

„To není tak docela pravda,“ namítl popuzeně. „Nepřítomnost barvy je černá.“

„Béžová je skoro tentýž případ,“ trvala na svém. „Když vedeš takovéhle místo, nemůžeš sledovat nějaký industriální elegantní styl. Měl bys mít v místnostech teplé barvy a pár ručně tkaných koberců, které pohltí ozvěnu.“

„Mně ta ozvěna nevadí.“

„Skoro bych si tipovala, že pokrmy, které servíruješ svým hostům, jsou stejně nápadité jako výzdoba domu.“

„Já žádnou výzdobu nemám.“

„Přesně to jsem měla na mysli,“ pokývala hlavou.

„Chtěl jsem říct,“ pronesl skrze zaťaté zuby, „že nemám zájem o to, proměnit tohle místo v nějakou módní hospodu.“

„S tím souhlasím. To by nebylo dobré. Je mi jasné, že se sem budou sjíždět spíš horolezci a podobní lidé. Nemusí to být vyparáděné,“ dodala, protože svým vnitřním zrakem už měla dokonalou představu o tom, jak by to mělo vypadat. Pár polštářů, několik tkaných koberců, na zdech nějaký ten obraz. „Přece chceš, aby tady tvým zákazníkům bylo dobře!“

„Tohle nemá být prázdninový tábor, Daisy. Lidi sem budou jezdit, aby se něco naučili. Vůdcovství, sílu, odvahu. Budou sem jezdit, aby změřili sílu proti horám a přírodě.“

„A až se vrátí sem, pořád budou muset bojovat? To chceš?“

Prudce se nadechl. Daisy napadlo, že možná zašla příliš daleko, a tak rychle ustoupila. „Neříkám, že bys tady měl rozvěsit krajkové záclonky a na pohovky dát brokát. Říkám jen to, že tvoje klienty by uvolnilo a uklidnilo, kdyby to tady vypadalo... pohodlněji. Jen o tom přemýšlej.“

„Jak jsme se dostali na tohle téma?“ podivil se hlasitě.

„Mluvili jsme o tom, jakým přínosem bych byla pro tvoje podnikání,“ odpověděla Daisy a umlčela Nikki, když zavrčela.

Než se na ni podíval, dlouze se zahleděl na jejího psa. „Ne. Říkal jsem, že to nepovažuji za dobrý nápad.“

„Ale v tom se právě mýlíš,“ namítla. „Já si to nemyslím.“

„Nedal jsi mi vůbec šanci,“ protestovala a bojovala s Jerichovým chladem i se svou stoupající nervozitou. „Ani mě neznáš. Kromě toho jsi neochutnal moje kulinářské výtvary. Neochutnal jsi moje smažené kuře ani zapékané brambory s mušlemi nebo falešný horský koláč –“

„Nejde o... cože? Falešný horský koláč?“

Daisy se usmála nad jeho zamyšleným výrazem. „Upeču ti ho. Je vynikající.“

Jericho se znovu zhluboka nadechl. Daisy skutečně upřímně překvapilo, že se jeho už tak rozlehlá hrud' mohla ještě více

roztáhnout. Ten chlapík je vážně veliký, pomyslela si. Zajímavé bylo, že na ni přitom nepůsobil nebezpečně – a nebezpečí bylo něco, co si vždy podvědomě spojovala s velkými muži. Na Jerichovi bylo něco... tichého a skrytého. A to něco bylo velmi přitažlivé.

„To není tak jednoduché,“ povzdechl si.

„Samozřejmě, že upečení koláče není snadné, ale ujišťuju tě, že to za tu námahu stojí,“ schválně mu neporozuměla. Jen ho vyváděj z míry, říkala si v duchu. Neví, co si s tebou počít, tak ho v tom stavu udržuj co nejdéle.

„Mám na mysli tu práci, Daisy,“ řekl a mávl k jedné z pohovek, aby se posadila. „Není tak jednoduché nabídnout ti tu práci.“

„Ale jistě, že je. Ty mi ji nabídneš, já ji přijmu. Jednoduchost sama.“

Posadil se naproti ní a opřel se lokty o kolena.

„Když s tebou Sam mluvil, obtěžoval se zmínit o testu přežití?“

Zamrkala. „Přežití?“

„Jestli jsem si to nemyslel.“ Protřel si tvář rukou. „Víš, v mé společnosti v King Adventure máme svou politiku. Všichni nově přijatí zaměstnanci musí se mnou strávit víkend v horách. Musí mi dokázat, že to tady zvládnou. Dokázat, že mají předpoklady přežít.“

Daisy si položila Nikki na klín a hladila ji. Hlava jí bzučela myšlenkami a žaludek se jí stáhl strachem. Přežití? Všechno, co věděla o přežití v horách, byla nutnost najít dobrý hotel s velkým krbem a pokojovou službou. Proč by, probůh, měl kuchař dokazovat, že přežije v divočině?

Pocítila úzkost a všechno pozitivní myšlení se začalo hroutit jako domeček z karet. Ale i když cítila pochybnosti, věděla, že nemůže svůj nápad vzdát ještě předtím, než se pokusí o jeho uskutečnění.

„Ne,“ přikývla. „O tom jsem nevěděla.“

„Tak vidíš.“ Jeho hlas byl laskavý a v očích se mu objevila úleva. Trpělivý úsměv, který se mu rozhostil na rtech, ji nesmírně popuzoval. „Nefungovalo by to, Daisy.“

„Přece ten test není o tom, že bys mě vyhodil někde v pustině s nožem a kouskem provázku,“ odsekla. „Nebo ano?“

Jeden koutek úst se mu pobaveně zvedl.

„Ne.“

„V tom případě to dokážu,“ řekla a zahalila svoje pochybnosti závojem sebevědomí.

Tentokrát jen potřásl hlavou. „Ne. Nedokážeš. Zatraceně – vždyť jsi nedokázala ani přejít kousek po trávníku, aniž bys nespadla!“

Zčervenala.

„To byla normální nehoda. Zakopla jsem.“

„A v lese tě taková nehoda může zabít.“

„V tom případě nedovolím, aby se opakovala,“ namítla pevně.

„Zatraceně, proč nemůžeš být rozumná?“

„Protože tu práci potřebuju,“ pronesla bez okolků a neustále hladila Nikki. „Moje spolubydlící se vdala a já ten byt sama neutáhnu. Moje stará práce vyletěla komínem, protože můj šéf přijal syna svojí neteře jako hlavního kuchaře a –“ Odmlčela se, protože nechtěla žebrot. Nebyla navíc typ ženy, která by se pokoušela dosáhnout svého pláčem.

„Prožila jsem pár tvrdých měsíců,“ řekla nakonec jednoduše. „Když jsem se pak doslechla o téhle práci, zdálo se mi to dokonalé. A je to dokonalé. Myslím, že bych měla dostat stejnou šanci, jako každý jiný tvůj zaměstnanec.“

Vstal a chvíli přecházel po místnosti. Pak se ohlédl přes rameno.

„Nebylo by to snadné.“

„Ne,“ souhlasila a bála se, že za chvíli bude venku uprostřed přírody, zbavená nadějí na uskutečnění svého plánu. „To asi ne.“

„Proč to tolik chceš?“

„Řekla jsem ti to,“ připomněla mu Daisy. „Tu práci potřebuju.“

„Jestli jsi tak dobrá kuchařka, můžeš pracovat kdekoli.“

„Jenže já chci pracovat tady.“

„Což mě přivádí zpět k původní otázce,“ podotkl suše. „Proč jsi tak odhodlaná pracovat zrovna tady?“

Zvedla bradu, napřímila ramena a podívala se na něj. „Protože jsi znal Branta.“

Podrážděně si protřel rukou tvář. „Vím, že není snadné ztratit někoho z rodiny.“

„Byl to můj jediný příbuzný,“ opravila ho a nijak ji nepotěšilo, že se jí při té větě zlomil hlas. „Brant a já jsme měli jen jeden druhého. Když zemřel, zůstala jsem úplně sama. A já nejsem ráda sama.“

Což byla absolutní pravda, i když ne celá. Ale celou pravdu mu zatím sdělit nemohla.

Už připustila, že vlastně nemá, kam by šla. A navíc nemá na světě živou duši. Její bratr, Brant, byl jejím jediným příbuzným. Daisy teď byla odkázaná zcela sama na sebe. Nebyla ráda, že tomu tak je. Viděla jiné rodiny a cítila, jak ji bolí srdce. Dívala se na matky s dětmi a něco uvnitř ní plakalo. Daisy skutečně chtěla zase zažít v životě lásku. Nechtěla však jiného muže.

Ne. To už zažila a o další pokusy nestála. Několikrát vstoupila do vztahu, ale ten vždy skončil špatně – neměla zájem riskovat zlomené srdce. Rozhodla se už dávno, že se dalšímu zklamání nevystaví. Chtěla však milovat a být milována. Chtěla rodinu. Chtěla někam patřit.

Chtěla dítě.

Ta myšlenka zaujímala téměř celou její bytost. Nervozita najednou kamsi zmizela a nahradil ji chladný a vyrovnaný pocit. Ať bude muset Jerichoví dokázat cokoli, udělá to – kvůli šanci na to, aby měla rodinu. Učinila rozhodnutí, a teď je na ní, aby kvůli jeho uskutečnění prošla určitými zkouškami. Jericho však neví, co ji pohání a neměl by to vědět. Daisy si uvědomovala, že mu nemůže říct, že si ho zvolila, aby se stal otcem jejího dítěte.

Jestliže snad cítila bodnutí viny, že chce otěhotnět z racionálních pohnutek, hned jej zahнала. Nebude přece po něm chtít, aby si ji vzal dokonce po něm nebude chtít ani to, aby se aktivně podílel na výchově jejich dítěte. Ne. Potřebuje od něj jediné jeho spermii.

To ovšem zní příšerně, to uznávala. Necítila to vůbec tak zle, jak to vypadalo. Vybrala si Jericha pro jeho vztah s jejím zemřelým bratrem. Protože byl blízkým člověkem jediného člena rodiny, jehož Daisy měla.

A protože ji Jericho King a námořní pěchota o tohoto jediného člena rodiny připravili.

Cítila proto jako logické, že jí jednoho člena rodiny dluží.

„Možné zaměstnance rozhodně nijak nehýčkám.“

„Nehýčkáš?“

Daisy se začervenala.

Jericho se zamračeně poopravil. „Chci tím říct, že ti to rozhodně nemíním nijak usnadňovat.“

„Ach.“ Zasmála se sama pro sebe a potřásla hlavou. „Nežádala jsem tě, abys mi to usnadňoval.“ Ach, této statečné věty asi bude nejednou litovat. Vypadal jako pravý horal a ona si dokázala poměrně lehce představit, že ať už myslí pod pojmem *zasloužit si* práci zde cokoli, nebude to nic příjemného. Rozhodla se však sama – rozhodla se tak, aby si splnila svůj sen. A nic, co udělá nebo řekne, ji nezastaví.

„Jsi stejně tvrdohlavá, jako byl tvůj bratr.“

Daisy se láskyplně usmála. „A od koho myslíš, že se to naučil?“

Zatraceně.

„Nežádám tě o laskavost,“ řekla rychle, než by ji mohl odmítnout. „Žádám o příležitost. Chci místo kuchařky. Věřím, že jsem k tomu jako stvořená. Jsem úžasná kuchařka. Uvidíš.“

V dopisech, které jí posílal, se Brant často zmiňoval o tom, že Jericho King má ten nejneproniknutelnější pokerový výraz, jaký kdo kdy viděl. Brant byl přesvědčený o tom, že nikdo neví, co si Jericho King myslí. Podle toho, co zrovna viděla, ho v tomto ohledu odchod z armády nijak nezměnil.

Neměla ani ponětí, nad čím přemýšlí. Ale svoje myšlenky měla krystalicky čisté.

Chtěla tady zůstat. Nasadila si na tvář sebevědomý úsměv a snesla modrý pohled Jericho Kinga, který se do ní zařezával jako ledový nůž. Ne – nedovolí, aby na ní poznal, že ji jeho slova o testu přežití vyděsila. Nedovolí, aby zjistil, že ji vyvedl z míry. Ale vše, co mu řekla, byla absolutní pravda.

Tiskl k sobě čelisti a bylo jasně vidět, že se mu tato situace ani trochu nezamlouvá, ale zatím ji nevyzval k odjezdu. Daisy to vzala jako dobré znamení. Pak se rozhodla trochu zatlačit. „Mohu ti slíbit, že nebudeš zklamaný. Nežádám tady o almužnu, pane Kingu.“

„Jericho. Domluvili jsme se na tykání, ne?“

Tak tohle rozhodně bylo dobré znamení, pokud kdy nějaké viděla. Její úsměv se o něco rozšířil. „Dobrá. Jericho. Žádám o tu práci. Dokážu ji dělat a dokážu ji dělat výborně. Nezklamuj mě.“

„Ne,“ pronesl zamyšleně a přistoupil k ní blíž. „Ale ta práce by mohla zklamat tebe.“

S úlevou si oddechla. „Znamená to, že mě bereš?“

„Dočasně,“ řekl jí. „Stále ještě je před tebou ten test v horách. Nemohu tě toho zprostit. Všichni ostatní zaměstnanci

se tomu testu podrobili budeš to muset také dokázat. Teď ti ukážu, kde budeš bydlet. Ubytuješ se a zabydlíš... a pak za pár dní zamíříme do hor.“

Daisy vtiskla Nikki pusu na hlavičku a vstala z pohovky. První krok v dosažení cíle byl za ní. Je tady. A Jericho nemá ani ponětí o tom, že když se jednou něčeho chytne, už se nepustí. Věděla moc dobře, jaký dělá dojem jako bezbranná žena. No... vzhled může být velmi zavádějící. Celé roky byla zvyklá spoléhat jen sama na sebe. Branta prakticky vychovala a podařilo se jí to víc než skvěle. Poradí si se vším, s čím na ni Jericho vyrukují. A až bude po všem, bude stále stát vzpřímeně. Nebude na kolenou. Kromě toho cítila, že má plné právo být tady s mužem, s nímž chce znovu vybudovat svou rodinu.

Zaklonila mírně hlavu, aby se mu mohla podívat do očí a zářivě se na něj usmála.

„Děkuju. Děkuju ti za to.“

„Ještě mi neděkuj,“ varoval ji a vedl ji z hlavního pokoje ke schodišti. „Řekl bych, že než se naděješ, budeš proklínat den, kdy jsi sem přijela.“

Jen v tom případě, že neotěhotním, pomyslela si.

Je to na kočku, pomyslel si Jericho King. Takhle se plížit po vlastním domě!

Nikdy nebyl zbabělec muži, kteří s ním sloužili v jedné četě, by ochotně přísahali, že Jericho Kinga nevyvede z míry vůbec nic a nic mu nenažene strach. Ale teď se ve vlastním domě vyhýbá jedné pěkně tvarované ženě, jako by byla přenašečka tyfusu a on posledním zdravým mužem na planetě.

Už se zabydlela vypadalo to, jako by v horách bydlela už celé roky. Ten její pitomý pes lítal po schodech nahoru a dolů a tlapkami škrábal dřevěné podlahy.

Dokonce i vzduch v domě byl jaksi jiný, říkal si Jericho. Lehká stopa její květinové vůně visela ve vzduchu. Dokázal ji rozpoznat s každým nádechem.

Jericho byl na hranici svých možností a ani trochu se mu to nezamlouvalo. Zatraceně, zařídil si svůj život tak, aby mohl jednat jen s lidmi, které kolem sebe snesl. Po letech^v armádě nevýslovně oceňoval soukromí byl rád, když jeho klienti přijížděli, ještě raději je viděl odjíždět: na fungování jeho světa neměli ten nejmenší vliv. Jeho zaměstnanci už přesně věděli, kdy se mají stáhnout a nechat ho na pokoji. A když potřeboval ženu, jel do města a nějakou si našel.

Nic trvalého. Nic stálého. Jen pár příjemných nocí s kvalitním sexem a trochou jiné zábavy. Tak to chtěl a potřeboval.

Ale teď se najednou všechno jaksi změnilo. Daisy Saxonová změnila během několika hodin celý jeho život a nejhorší na tom bylo, že za to mohl vinit jen a jen sám sebe. Mohl ji odmítnout. Měl ji odmítnout.

Popravdě řečeno však toho nebyl schopen. Tíha toho, co dlužil jí i jejímu bratrovi, na něj stále ještě doléhala. Hlasy, které šeptaly o vině a lítosti slýchal před usnutím až nepříjemně často. Kdyby znala pravdu, nikdy by sem nepřišla. Měl tedy jedinou možnost, a to souhlasit s tím, že ji vezme na test přežití do hor – ona v něm neuspěje, odjede a tím to všechno skončí.

Sešel ze schodů, že si vezme něco k jídlu, aby se vyhnul společné večeři. Měl spoustu práce. Papíry se mu vršily na psacím stole, protože měl sklony vyhýbat se jim, kdykoli to jen bylo možné. A tak se zamkne se sendvičem do své pracovny a až do zítřka se setkání s ní vyhne.

Jednou rukou otevřel dveře a zastavil se, jako by ho střelil. Zatraceně.

„Ahoj,“ zavolala na něj od svého místa u sporáku.

Měla na sobě džínsy, žlutou košili s dlouhými rukávy a zástěru, která byla příliš velká, takže ji měla obtočenou kolem pasu snad třikrát. Nejen, že je tady, ale ještě k tomu vaří něco, co skvěle voní.

„Co tady děláš?“ zeptal se a vstoupil dovnitř. Pak se rozhlédl. „Kde je Kevin?“

„Řekla jsem mu, že se dnes o večeři postarám. Jel do města – má rande se svou dívkou.“

Jericho se zamračil.

Nejen, že anektovala celý jeho dům, ale ještě začala dávat jeho zaměstnancům volné večery.

„Víš, vůbec jsem si neuvědomila, že je tady tak blízko do města. Jen si to představ. Ztratila jsem se, hodiny jsem jezdila sem a tam, ale na žádné město jsem nenarazila!“ Zaklonila hlavu a rozesmála se. „Takhle je to jednodušší. Nelíbilo by se mi jezdit celou tu cestu pro zásoby.“

Hleděl na ni. Ta ženská mluvila víc než kdokoli, koho znal.

„Nevadí ti, že Kevin odjel, že ne?“ zeptala se a nejisté na něj hleděla. „Myslela jsem si, že když stejně brzy převezmu jeho práci, tak –“

Přimhouřil oči. „To se ještě nerozhodlo.“

„Já vím, ale věřím v pozitivní myšlení.“

„Hm.“

Znovu se usmála. „Ano, dokážu si představit, co si o tom myslíš, ale pozitivní rozhodnutí skutečně dokáže změnit život. Rozhodni se pro to – a stane se to.“

„Cože?“

Znovu se zasmála. Ten bohatý hrdelní zvuk se přelil místností a spočinul na něm jako požehnání.

„Funguje to tak, že vyšleš do vesmíru myšlenku na to, co chceš, aby se stalo a ono se to často stane.“

„Do vesmíru.“

„Jasně. Když pořád myslíš na negativní věci, pak není žádné překvapení, když máš jen negativní zkušenosti. Totéž, ale naopak, platí u pozitivních věcí. Představ si, že jsi šťastný a děláš přesně to, co chceš. Vesmír najde způsob, jak ti ten sen splnit.“

Potřásl hlavou.

„Takže vesmír ti pomůže projít tím testem?“

„To se můžeš vsadit!“ Zamíchala obsah nerezového hrnce na plotně. Do vzduchu se vznesla ještě mučivější vůně. „Představuju si, že uspěju a přijímám tvou gratulaci.“

Prese všechno se usmál. Zdálo se, že si je sebou tak jistá! Jak se člověk může hádat se ženou, která si myslí, že si zorganizuje svůj život pouhými myšlenkami?

Vůně toho, co vařila, k němu opět dolehla. Jerichoví zakručelo v žaludku očekáváním, ale rozhodl se, že se rozhodně nenechá zlomit talířem polévky.

„Jen tak dál – představuj si, co chceš. Já mám na práci něco skutečného. Jen jsem si přišel udělat sendvič a hned zase půjdu.“

„Sendvič?“ vydechla a vypadala skutečně v šoku. „To není jídlo pro muže, jako jsi ty. Určitě ti najdu něco lepšího. Mohl by sis sednout a já ti udělám něco malého na zub, co tě udrží v chodu až do večere.“

Pomyslel si, že odmítne. Skutečně s ní nechtěl trávit víc času, než nezbytně musel. Obzvlášť, pokud na něj bude vytahovat ty žvásty o New Age. Ale pokud teď odejde, Daisy určitě pochopí, že se jí vyhýbá. A to také nechtěl dopustit.

Přistoupil k barové stoličce u kuchyňského pultu a posadil se. Pak se díval, jak otevírá dvířka u trouby a vztahuje dovnitř ruku v chňapce a vytahuje plech něčeho, co vypadalo jako zlatohnědé napůl proříznuté bochánky.

„Tohle je úžasná kuchyně,“ rozplývala se při práci. „Třeba ten ohřívač v troubě. Udrží jídlo teplé, ale už ho dál nevaří. A

ten chladicí box hned pod pultem “ Potřásla hlavou, položila si ruku na srdce a vzdychla. „Je v něm všechna zelenina na dosah – hned vedle dřezu a prkýnek!“ Zasmála se a trochu dramaticky povzdechla. „Nejsem si jistá, ale když jsem viděla tu ledničku, možná jsem měla orgasmus.“ Zarazila se a nejisté se usmála. „Vážně jsem to řekla nahlas?“

„Řekla,“ odpověděl a přál si, aby ji byl býval neslyšel. Řekla slovo orgasmus a jeho tělo na ni okamžitě reagovalo, jako by se samo k jednomu chystalo – jako by byl okamžitě připravený ukázat jí, jak chutná orgasmus ve skutečnosti. Přinejmenším by rozhodně nepochybovala o tom, jestli ho měla nebo ne.

„Promiň,“ prohodila a přistoupila k lince pro tác. „Když přijde na skvělé kuchyně, rozehrívám se. A tahle, to si piš, je skutečná kráska!“

„Hm.“ Bylo mu to jedno. Dokud nenajal Kevina, aby pro ně vařil, většina toho, co považoval za kuchyni, byla mikrovlnná trouba, kde si se Samem a s ostatními, kteří tu žili, ohřívali jídlo. Pokud byla v kuchyni i lednička, která udržela vychlazené pivo, pokud tam byl dřez a oheň, stačilo mu to. Jericho si vzpomínal na to, jak se kuchyň před lety přestavovala, ale tehdy dal zkrátka volnou ruku designérovi a tím to pro něj haslo.

Jejich klientům bylo podáváno dobré a prosté jídlo ve velkém množství. Nikdo si nikdy nestěžoval. Ale teď se po kuchyni rozhlédl novými očima. Hleděl na bělostné stěny, tmavé skříňky z cedrového dřeva, tmavě zelený žulový pracovní pult a lesknoucí se dřevěnou podlahu. Varná a pracovní plocha byla prostorná, v kuchyni byly dvě trouby, několik mikrovlnek a lednička, v níž by se daly uchovávat potraviny pro celý batalion. A to nepočítal dva mrazáky, které stály v rozlehlé spíži.

Světla nad hlavou nevrhala stíny a rozměrnými okny se do místnosti plížila noc z hor. Uvnitř mu ale momentálně připadalo trochu přeplněno.

Daisy stála hned naproti němu na druhé straně pultu. Před sebou měla žulový povrch pracovní desky a nerezový dřez, který sloužil, jak mu kdysi pověděl Kevin, hlavně pro zábavu. Na jednom konci člověk mohl nasypat led, položit do něj nápoje, a jak led tál, zrovna plynule odtékal někdy ani nestačili dost rychle popíjet.

Jerichoví i toto však bylo jedno pro něj byl dost dobrý chladicí box v ledniče.

„Zdá se, že se tady už pěkně vyznáš,“ poznamenal, když si uvědomil, že na něj hledí a čeká nějakou reakci.

„To je pravda. Připadala jsem si jako výzkumník v neprobádané krajině.“ Otevřela zásuvku v ledniče, něco odtamtud vytáhla a položila to na talíř vedle bochánků, které sňala z plechu. „Byla bych ráda, kdybys to ochutnal myslím, že budeš rád, že jsem ti ten sendvič rozmluvila,“ řekla lehce a přistrčila mu tác s talířem blíž.

Jericho pohlédl na talíř a zpět na ni. „Co to je?“

„Je to dobrota,“ řekla a škádlivě se na něj usmála. „Cožpak nemáš žádný smysl pro dobrodružství?“

„Dobrodružství jsem už zažil dost,“ opáčil. „Ale většinou se netýkalo jídla.“

Přesto si uvědomoval, jak skvěle předložené jídlo voní ale rozhodně se nechystal něco tak pošetilého vyslovit nahlas. Z bochánku se kouřilo a kolem něj byly do růžiček rozkrojené ředkvičky, štěpinky mrkve a celeru. Uprostřed seděla malá mistička se záhadnou omáčkou. Zvedl k ní zrak. „Surová zelenina? To není zrovna moje oblíbené jídlo.“

„Budu si to pamatovat,“ pokrčila rameny. „Ale teď si ji stejně můžeš sníst. Je zdravá.“ Pak zamávala směrem k talíři. „Ochutnej ty pirožky. Jsou s masem. Mám dojem, že ten

recept je doma v Cornwallu. Tam se jim říká mnoha jmény. Je to jídlo, které dělají manželky horníkům, protože je snadné je přenášet – a navíc jsou ty pirožky dostatečně syté, aby ukojily hlad těžce pracujících mužů.“

Když mluvila, Jericho jen nepřítomně přikyvoval. Zvedl jeden pirožek, očichal ho skoro podezíravě a pak si ukousl. Těsto se mu v ústech téměř rozplynulo a náplň... náplň byla... ach. Zasténal.

Daisy se na něj zářivě usmála. „Chutná ti to!“

„Dalo by se to tak říct,“ zamumlal s plnou pusou. Skutečně to nerad uznával, ale byla dokonalá kuchařka. „Jsou skvělé.“

„Jsem moc ráda, že ti to chutná. Udělala jsem je, aby se hodily k polévce. Víím, že to není zrovna vydatné jídlo, ale s čerstvým chlebem a těmi pirožky...“

Zvedl jednu ruku, aby ji zastavil. „Ty pečeš čerstvý chléb?“

„Je to jen pár bochníčků,“ vysvětlila mu téměř omluvně. „Nemusím tak čekat tak dlouho, až těsto vykyne.“

„Jasně.“ Byla tady teprve pár hodin a stačila uvařit polévku, upéct chleba a taky tyhle neskutečné pirohy, kterých se nedokázal zdržet. Kevin byl výborný kuchař, to ano, ale neměl ani polovinu inspirace jako tahle žena. Kromě toho ve vaření neexperimentoval, což byla jedna z věcí, kterou na něm Jericho oceňoval. Pokud však tyhle pirohy o něčem svědčí, pak začínal mít pocit, že nějaké to dobrodružství v jídle není k zahoeení.

Kromě toho jí musel přiznat, že ačkoli vypadá, že ji může odfouknout první větřík, rozhodně se nebojí vzít za práci. Udělala toho za několik hodin víc, než Kevin běžně dělal za celý den. Kevinovi by se popravdě řečeno asi celkem líbilo, kdyby mohl pracovat víc, ale to, že tak dlouho vařil pro hordu hladových mužských, z něj vycuclo veškerou kreativitu,

kterou snad kdysi měl. Daisy byla stále ještě natolik nová, že pociťovala při své práci pěknou dávku vzrušení.

Zatímco hovořila, Jericho uždiboval syrovou zeleninu, což překvapilo především jeho samotného. Vždy býval spíš ten typ, který si pochutnal na mase a bramborách. Navíc – život v armádě zdecimoval jeho chuťové buňky už Před léty. Jídlo v armádě bylo rychlé a bylo ho dost. Vařilo se, aby se chlapi udrželi na nohou, a ne proto, aby se snažili vzletnými slovy popsat jemné nuance chuti toho, co zrovna jedli. Ale ta omáčka, kterou mu podala, aby si do ní zeleninu namácel, z ní udělala pochoutku, která se mohla rovnat i pirožkům.

Jako by mu četla myšlenky, pohrozila mu ukazováčkem. „Bude ti chutnat i moje polévka. Polévky jsou vlastně moje specialita. A to se tady v zimě bude hodit.“

„Jaká to bude polévka?“ zeptal se zdráhavě, protože by se nejraději najedl těch pirožků až k prasknutí.

Obrátila se, přistoupila ke sporáku a zvedla pokličku z hrnce. Vyvalila se pára a nesla s sebou úžasnou vůni. „Je hovězí. Našla jsem na ni všechno v ledničce. Říkala jsem si, že se bude hodit na dnešní večer.“

„To bude skvělé,“ řekl a už se těšil, až ji ochutná. Mezitím dojedl pirožek a nejraději by si vzal další.

„Vařím také výbornou rajskou polévku, kuřecí, perkovou –“

„Pórkovou?“ přerušil ji.

„Přísahám, že ti bude chutnat.“

Asi bude, pomyslel si a varoval předem svůj žaludek, aby si raději na takové hody moc nezvykal.

„Až nasněží, přijde taková poctivá horká polévka s chlebem k chuti. V létě si budeš pochutnávat na něčem lehčím – kuřecí steaky na grilu a –“

Přerušil ji, aby se do těch popisů příliš nevžila. „Ještě si nedělej žádné dalekosáhlé plány.“

„Pozitivní myšlení, nevzpomínáš si?“ zasmála se. „Pokud jde o večeři, zítra to bude lepší. Co by sis dal? Dušené maso? Těstoviny? Kuřecí enchiladas? Máš nějaké oblíbené jídlo?“

Bože, v ústech se mu sbíhaly sliny, jen když ji poslouchal. S tím, jak vypadala a jak k tomu vařila, bude rozhodně představovat veliký problém.

Pak se zarazila a podívala se na něj. „Ještě lepší bude vědět, jestli něco vážně nesnášíš!“

Váhavě se usmál. Zatraceně, musí jí přiznat, že je usilovná. Podal jí prst, ale ona nezaváhala a vzala si celou ruku. Tohle obdivoval u kohokoli. A samotná žena, která bojuje za to, aby si pro sebe našla nějaké místo ve světě no, to chce skutečnou odvahu.

I když ale tuto práci tolik chtěla a i když by si velmi rychle na takové vaření zvykl, věděl, že něco takového nemůže dopustit. Pro její vlastní dobro.

A skoro své poctivosti litoval.

Skoro.

„Jím v podstatě všechno,“ přiznal se nakonec. „Ale tady nahoře nejsme zvědaví na nějaké vymyšlenosti. Jsem zvyklý jíst prostě. A kromě toho je to lepší i pro naše klienty. Roastbeef dá člověku víc energie než talíř kořeněných šneků.“

„Hm. Šneci.“ Usmála se a zachvěla. „Neboj se, něco takového se nestane. Slibuju.“

„To je fajn.“ Dojedl pirožek a přemýšlel o tom, že si vezme další. Mezitím ji pozoroval, jak se pohybuje po kuchyni. Určitě ví, co dělá, to jí musel přiznat. Samozřejmě, četl její reference, ale když ochutnal její jídlo, bylo to něco naprosto jiného než o tom jen číst.

Uždíboval mrkev a celer a namáčel si je do dresingu. Je dobrá kuchařka, ale to ještě neznamená, že to tady zvládne. Zatraceně, pomyslel si a sledoval ji.

Všiml si jejích křivek jak si jich nevšimnout? Vlasy měla stažené do koňského ohonu, který se pohyboval spolu s ní jako kyvadlo. Bzučela si jakousi melodií, a když si něco podávala z horních skříněk, dostalo se Jerichoví pohledu na bělostnou plet' pod její košilí.

V ústech mu náhle vyschlo a krev se mu začala vařit v žilách. Ztraceně už to bylo dlouho, co si vzal víkend volna na pořádný šťavnatý sex. A teď, když se mu ta myšlenka uhnízdila v hlavě, byl zahlcený představou Daisy ve své posteli s vlasy rozhozenými po polštáři. Když se chystal ji políbit, pomalu se na něj usmála. A pak, když do ní vstoupil, jen vzdychla.

Najednou si uvědomil, co dělá, a okamžitě tento směr myšlenek zarazil. Ne. Nepotřebuje ji tady. Nechce ji tady. Nemůže ji tady mít.

Takže se jí zbaví. A to velmi rychle.

TŘETÍ KAPITOLA

„To je úžasné,“ zašeptala Daisy, skoro jako by byla v kostele. Probudila se brzy, hlavně díky mnoha letem strávených ve stravovacích službách, a poté, co se oblékla, vzala vyvenčit Nikki a užít si horského ticha a klidu. Její malý pejsek zkoumal keře na dvorku a nechal Daisy samotnou ve stínech.

Ta teď stála na trávníku, dívala se na dům a uvědomila si, že v perlově šedém oparu horského rána vypadá dům Jericho Kinga jako pohádkový zámek.

Včera měla moc práce s tím, aby našla cestu, pak spadla a snažila se napravit první dojem, a tak si okolí ani domu příliš nevšímalá. Pohledem sjela po fasádě a opět pochvalně vydechla. Kolem celého druhého patra byly široké balkony, za nimi rozlehlá skleněná okna, která umožňovala uchvacující výhledy na lesy zarostlá úbočí hor a jezero za nimi.

Stavba samotná byla obklopena vysokými borovicemi a vítr, který se proháněl mezi jejich větvemi, vydával zvuky podobné spokojeným vzdechům.

„Je tady opravdu krásně,“ ozval se Jerichův hlas zpoza ní. Daisy leknutím skoro nadskočila.

„Neslyšela jsem tě přicházet.“

„Chodím tiše. Zvlášť v přírodě.“ Hleděl na dům, který vycházející slunce začalo barvit doruda.

Přikývla, ale tiše předpokládala, že jeho plíživé pohyby vycházejí také z mnohaletého pobytu v armádě. „Je tady takové ticho, že se stejně člověku přičí dělat hluk. Mám pocit, jako bych byla v kostele. Ve městě je pořád nějaký hluk. Auta, sirény. Tady... jen ticho,“ povzdechla si.

„To je jedna z věcí, kterou mám na tomhle místě nejraději,“ podotkl.

„To chápu,“ přikývla. „I já jsem už unavená z davů lidí a z ruchu a hluku ve městě. Ve městě má člověk pocit, že neustále spěchá. Tady mi to připadá jako na prázdninách!“

„Až na práci,“ poznamenal suše.

„Jasně,“ přitakala. „Každopádně jsem se probudila a rozhodla jsem se, že se tady trochu porozhlédnu. Včera jsem toho moc neviděla a –“ Zarazila se, podívala se na něj a dodala: „Ale neviděla jsem nikoho jiného, takže jsem předpokládala, že jsem jediný člověk, který je vzhůru.“

Krátce se zasmál a zastrčil si ruce do kapes obnošené bundy. „Můžeš mi věřit, že vzhůru už jsou úplně všichni.“ Obrátil se a ukázal přes pozemky na menší verzi hlavního domu. „Támhle žije Sam a ostatní hoši. Mají tam malou kuchyňku, takže si mohou udělat kávu nebo něco. Po ránu je tady moc neuvidíš, ale kolem oběda a večere se začnou shlukovat kolem stolu jako vosy na med.“

„To je dobře,“ podívala se na něj s odhodlaným úsměvem. „Ráda vařím pro lidi, kteří rádi jedí.“

„Oni rozhodně jedí rádi,“ řekl. „Ale teď mají plno práce s každodenními úkoly.“

„Jasně. Samozřejmě.“ Bylo pochopitelně bláznovství předpokládat, že má celé tohle místo sama pro sebe. Ale včera viděla jen hlavní dům a stodolu. Menšího domu za stromy si vůbec nevšimla. Teď aspoň věděla, jak to, že když s Nikki vstávaly, byl dům tak prázdný.

Jako kdyby se při té myšlence zhmotnila, objevila se Nikki, která s vlajícíma ušima běžela přes trávník a skákala na Jericha s urputností popírající její velikost. Její hluboký štěkot vybuchl v hrudníčku, který neměl ani velikost kokosového ořechu. Pak se postavila před Daisy, jako by vyzývala Jericha, aby zkusil její paničce ublížit.

Jericho potřásl hlavou. „Té je tak na kojoti svačinku.“

Zalapala po dechu, sehnula se a vzala svého pejska do náruče. Pak se nervózně rozhlédla okolo. „To neříkej.“

„Takoví psi, jako je ona, sem prostě nepatří,“ řekl jí a jeho oči byly chladné a vzdálené. „Zatraceně, vždyť je tak malá, že by ji klidně mohlo odnést káně.“

„To je skvělé. Takže teď budu muset dávat pozor i na oblohu?“

„Možná by to bylo dobré,“ řekl a hleděl s nesouhlasem na psa, který jeho pohled i pocity zjevně opětoval. Pak se opět zahleděl na Daisy. „Proč jsi tady? Ale vážně.“

„Už jsem ti to řekla.“

„Jo, jasně. Ale pracovat můžeš všude. Jsi dobrá kuchařka.“

„Díky!“ Usmála se na něj a přijala ten neformální kompliment, jako by ho pronesl na oficiální večeři se sklenicí šampaňského v ruce.

„Tak proč jsi tady?“

Daisy nad tím celou minutu přemýšlela. Věděla, že mu nemůže říct pravdu... ne celou. Takže udělala všechno pro to, aby kolem absolutní pravdy chodila v kruhu. Odložila Nikki na trávu, postavila se a podívala se Jerichovi do očí. „Řekla jsem ti, že jsem potřebovala změnu...“

„Jo, ale tohle je spíš skok do neznáma.“

„Možná to tak je,“ připustila a znovu se zahleděla na úžasnou stavbu za jejími zády. „Ale jaký smysl má něco měnit, pokud jde jen o bezpečnou změnu? K čemu by mi bylo, kdybych se jen přestěhovala ve městě z jednoho bytu do druhého? Přešla z jedné restaurace do jiné? To není změna. To je jen... z.“

„Cože?“

„Prostě jen z,“ vysvětlovala. „Není to celá změna, jen první písmeno.“

Znovu potřásl hlavou a podíval se významně k nebi. „Ale proč jsi přišla zrovna sem?“

„Protože jsi znal mého bratra,“ vybuchla a poskytla mu alespoň kousek té absolutní pravdy. „A protože mi o tobě Brant psal. Obdivoval tě. Hodně.“

Jerichův výraz ztuhl a oči dostaly teplotu ledovce. Daisy se tomu v duchu podivila.

„Byl to dobrý kluk,“ pronesl Jericho po dlouhé chvíli ticha.

„Jo,“ souhlasila. „To byl.“

Během minulého roku prošla dlouhou cestu. Nejprve se jí při vyslovení Brantova jména oči okamžitě zalévaly slzami a hrdlo se jí neprodyšně stáhlo emocemi. Teď na něj byla schopna už vzpomínat s úsměvem. Myslela na všechny šťastné vzpomínky, které s ním měla spojené, a slzy přicházely méně a méně často.

Stále však, když o něm mluvila, byl její hlas trochu zastřený. „Víš, byl o několik let mladší než já. Naši rodiče zemřeli, když byl ještě velice malý, takže jsem ho v podstatě vychovala já. Vždycky jsem se cítila spíš jako jeho máma než sestra.“

„Povídal mi o tobě.“

„Vážně?“ Na tváři se jí rozlil dychtivý úsměv. Ach, přesně toto chtěla, po tom toužila: Někoho jiného, kdo znal Branta. Kdo si na něj s ní mohl vzpomínat a oživovat jeho památku. Kromě toho Jericho znal Branta na konci jeho života, a právě to byly kusy času, které Daisy potřebovala. Chtěla vědět všechno. „Co ti o mně říkal? Ne, počkej.“

Zarazila se a vztáhla ruku. „Pokud si na mě stěžoval, možná to ani nechci vědět.“

Jeho výraz změkkl a koutek úst se mu zvedl do úsměvu. „Nemusíš mít strach,“ ujistil ji. „Brant o tobě mluvil jen a jen v dobrém. Povídal ostatním klukům o tvójí tajné omáčce k hamburgerům. Mluvil o ní tak často, že ho prosili, aby přestal, protože je tím mučí.“

„Ach... jsem tak ráda.“ Oči se jí zalily nečekanými slzami a kolem srdce pocítila až příliš známou bolest. „Děkuju, že jsi

mi to pověděl. Je to pro mě těžké, víš, když nevím, jak jeho život vypadal před smrtí. Několik jeho kamarádů mi po jeho smrti psalo, ale... je to pro mě vážně úžasné, že s tebou o něm mohu mluvit a vědět, že jsi ho znal. A měl ho rád. Já... zatraceně.“

„No tak, neplač.“ V očích se mu zablesklo a v hlase mu zazněl příkrý tón. „Vážně. Neplač.“

Potáhla nosem a zasmála se. „Nebudu plakat. Věř mi, že když mi napsali, že Brant zemřel, plakala jsem celé dny. Týdny.“

Otočila se a odcházela, protože už to nedokázala vydržet ani o vteřinu déle. Nikki okamžitě vyskočila a běžela za Daisy. Jericho šel hned za Nikki.

„Někdy mi to připadalo, že už nikdy nepřestanu plakat. Dostávaly mě ty nejobyčejnější věci. Jeho oblíbená písnička, kterou hráli v rádiu. Nebo když jsem našla jeho první baseballovou rukavici na dně jeho skříně. Dokonce i Nikki mě dokázala rozplakat.“

„Tomu rozumím velmi dobře,“ zamumlal.

Daisy se rozesmála a byla mu za jeho vtip vděčná. „Tak jsem to nemyslela. Brant mi ji dal k narozeninám těsně před tím, než se nalodil. Takže ona byla moje poslední pojítka s ním. A když odešel –“ Potřásla lehce hlavou a povzdechla si. Pak se na pejska podívala. „Po nějaké době jsem si ale uvědomila, že Nikki je pro mě pravým požehnáním. S ní jsem nebyla úplně sama, víš? Pořád jsem měla u sebe něco, co souviselo s Brantem.“

„Jo, to chápu,“ řekl tiše.

Vzhlédla k němu a jejich pohledy se spojily. „Byla jsem moc ráda, když jsem od tebe tehdy dostala ten dopis.“

Stiskl čelisti, jako by chtěl slova, jež musel vyslovit, nejprve ochutnat. „Bylo mi líto, že jsem ho musel napsat.“

„To je jasné,“ pronesla trochu roztřeseně a položila mu ruku na paži. „Celým srdcem si přeji, aby Brant byl stále s námi. Ale není. Chtěla jsem jen, abys věděl, že mi pomohlo, když ses ozval. To, co jsem četla o jeho přátelích a o tom, co pro vás znamenal, mi dodalo velkou útěchu. Chtěla jsem, abys to věděl.“

Vypadal, jako by byl ve smrtelných rozpacích. Daisy se sama sebe opět musela ptát, proč tomu tak je. Vždyť přece pro něj musí být dobré vědět, že to, co udělal, jí pomohlo projít doopravdy ošklivým životním obdobím.

„Byl to dobrý mariňák,“ řekl po chvíli ticha.

„Od tebe taková chvála něco znamená,“ poznamenala se vzpomínkou na Brantovy dopisy. „Můj bratr o tobě hodně často psal. O tom, jak tě obdivuje, jak se od tebe snaží učit.“

Jericho, kterému tento rozhovor očividně nedělal dobře, se sehnul, vzal do ruky spadlou šišku a hodil s ní ke stromu. „Vedl si dobře. U mariňáků by to dotáhl daleko.“

Daisy věděla, že přesně toto si Brant přál chtěl sloužit své zemi a obstát mezi ostatními členy námořní pěchoty. Bylo to pro něj nesmírně důležité tak důležité, že za svoje přesvědčení položil nakonec i život. Ačkoli ji jeho nepřítomnost stále bolela, to, že byla nablízku Jerichovi muži, který znal Branta a sloužil s ním v ní vyvolávalo pocit, jako by o Branta nepřišla úplně.

To byl jen jeden z důvodů, proč chtěla otěhotnět zrovna s Jerichem. Jericho Branta znal a měl ho rád. Byl ale také součástí vojenské mašinérie, která ji o bratra připravila. Není tedy jen správné, že jí dá rodinu?

Překvapeně zamrkala nad tím, kam ji vedou vlastní myšlenky. Nebyla ženou zvyklou manipulovat a lhát. A jedna její část nebyla z toho, co dělá, ani trochu šťastná. Nakonec, vždyť má v plánu podvést Jericha, aby jí dal dítě. Nenapadalo ji, co by mohlo být horší.

Ale co jiného může vlastně dělat? Věděla, že chce mít zase rodinu. Chce milovat. A kdyby přišla a přímo ho požádala, Jericho by určitě neřekl, jasně, tak jdeme na to!

Ne, toto je jediný možný způsob, jakým zaplní prázdnotu v srdci, jež nastala po Brantově smrti.

„Víš,“ pronesla zamyšleně. „Jednou už jsem se s tebou málem setkala.“

„Kdy?“

„V táboře Pendleton. Jela jsem tam navštívit před naloděním Branta. Když mě prováděl po základně, uviděl tě.“ Při té vzpomínce se usmála. Její bratr byl tak rozrušený, tak pyšný! Představil Daisy všem svým kamarádům a vzal ji na svá oblíbená místa na základně. „Vycházel jsi z nějaké budovy a Brant mě k tobě táhl. Ale pak se k tobě přidal nějaký plukovník odešli jste spolu. Branta to moc zklamalo.“

Také si velmi jasně vybavovala, jak Jericho King vypadal v uniformě. Vysoký, dobře stavěný a i z dálky prostě úžasný. Sama byla tehdy zklamaná z toho, že jí unikla příležitost, aby se s ním seznámila. A teď tady stojí v jeho domě – o víc než o rok později. Život putuje hodně zvláštními cestičkami, pomyslela si.

„Byl dobrý mariňák,“ opakoval Jericho, jako by se snažil dát jí to, co potřebovala slyšet. „V jednotce měl hodně přátel.“

„Takový byl vždycky,“ odpověděla Daisy posmutněle. „Lidé ho měli moc rádi a rádi byli v jeho společnosti.“

Přikývl, ale nic neřekl. Když přicházeli k okraji trávníku, vycházející slunce začalo vysušovat mlhu, která se rozzářila miliony odlesků. „Měl jsem tvého bratra moc rád,“ řekl nakonec a hleděl do hor, jako by čekal útočící hordy. „A proto ti řeknu něco, co bys měla vědět. Měla bys to vědět, ať chceš nebo nechceš.“

„To zní tajemně.“

Odtrhl svůj pohled od obzoru a podíval se na ni. „Ty sem nepatříš, Daisy.“

„Cože?“

Tohle doopravdy nečekala, ale když se na něj podívala, divila se vlastně sama sobě, jak to. Ostré světlo ranního slunce, které se prodíralo mezi stromy, vytvářelo hluboké kontrasty. Dopadalo na jeho tvář, potemnělo jeho oči a způsobilo, že vyhlížel ještě působivěji než obvykle. Ústa měl sevřená a v očích cosi zvláštního. „Nepatříš sem. Sem, do hor. Tohle není místo pro tebe, Daisy.“

Pocítila obavy a na několik nepříjemných okamžiků měla dojem, že se vzdá. Pak ale se její pocit změnil v rozladění a podrážděnost. Cožpak si teď všechno rozmyslí a vyhodí ji ještě dřív, než bude mít příležitost, aby se osvědčila? Vždyť ji nezná – neví, čeho je schopná. Jak si dovoluje rozhodovat o tom, co je a není pro ni to pravé?

„Je to místo pro mě, pokud to řeknu,“ pronesla pevně.

Vydechl a stiskl ústa ještě pevněji. „Není to tak jednoduché. Kromě toho si nemyslím, že by si tvůj bratr přál, abys tady byla.“

Zamrkala a podívala se na něj ještě bude používat jejího bratra k tomu, aby se jí zbavil. „Prosím?“

„Myslíš, že by se Brantovi bůhvíjak zamlouvala myšlenka na to, že žiješ kdesi v pustině v horách s hordou bývalých mariňáků? Život se skupinou chlapů není nijak jednoduchý.“

Bývalí mariňáci? Všichni? Potrásla hlavou a soustředila se na jejich rozhovor.

„Brant byl sám mariňák. Pravděpodobně by byl z toho, že jsem tady, blahem bez sebe. Považoval by tohle místo za nejbezpečnější na světě věděl by, že jsem s muži, kterým bezmezně věří.“

„Děláš mi to těžší, než to nutně musí být,“ zamumlal.

„Ne,“ pronesla bezvýrazně. „To děláš ty. Já jsem jen požádala o práci a tu jsem dostala. Už jsi ochutnal, jak vařím a chutnalo ti. Takže tvoje jediná námitka proti mně je ta, že sem nepatřím? To nestačí, Jericho.“

Hleděla do jeho světle modrých očí, které se nořily hluboko do jejích, jako by se jí snažil číst myšlenky. „Asi bych ti měla připomenout, že Brant byl můj mladší bratr. Nerozhodoval za mě – a kdyby s tím chtěl začít teď, měl by s tím asi dost velké problémy.“

Jericho se mračil jako ďábel. Docela si dokázala představit, jaký strach z něj musí mít mladí rekruti. Rozhodla se, že se nenechá zastrašit.

„Znal jsem ho,“ podotkl. „Myslím, že mohu předpokládat, že by tvůj bratr nebyl nadšený z toho, že tady jsi.“

„Ano,“ souhlasila. „Znal jsi Branta a já jsem moc ráda, že je mezi námi toto spojení. Když jsem s lidmi, kteří si na něj pamatují, je pro mě jakoby... živější,“ dodala zamyšleně. „Ale jsem si jistá, že jsem ho přes to všechno znala lépe já než ty. A i kdyby k tomu měl v tento okamžik co říci, rozhodnutí by nebylo na něm. Jde o moje rozhodnutí.“

„A moje,“ připomněl jí.

Na tváři měl tvrdý výraz a oči měl studené jako dva kusy ledu. Pozorovala jeho tvář a doufala, že v jeho brnění spatří nějakou skulinu. Nenašla však vůbec nic. Na jeho rysech nebylo nic, čeho by se mohla chytit, žádné pochopení nebo soucit. Toto byla tvář bojovníka muže zoceleného v boji. Jestliže s ním má udržet krok, bude potřebovat každý kousíček své síly a sebevědomí. Pokud mu dá najevo, že má obavy, poskytne mu výhodu v jejich souboji vůle.

Nadechla se.

„Dobře. Ano. Je to taky tvoje rozhodnutí. Ale tys mi slíbil, že mi dáš šanci.“

Netrpělivě vydechl. „Jsi ta nejtvrdohlavější žena, jakou jsem kdy poznal.“

„Pokud si myslíš, že mě to uráží, mýlíš se.“ Daisy se sklonila, popadla Nikki do náruče a přitiskla ji k sobě. „Sice jsem nikdy nebyla na bitevním poli, ale vždycky jsem si musela tvrdě vybojovat všechno, co jsem chtěla.“

„To není –“

„Vím, jaké to je, když se člověk musí přemáhat a snažit,“ přerušila ho a zapíchla mu do hrudníku prst. „Byla jsem odkázaná sama na sebe dost dlouhou dobu. Vychovala jsem svého bratra bez jakékoli pomoci. Vím, jaké to je, když je člověk unavený tak, že by si nejraději lehl a rok nevstal. A vím, jaké to je, když člověk musí tu touhu ignorovat, protože toho má stále hodně na práci.“ Zvedla hlavu a zabořila svůj zrak do jeho očí. „Nebojím se. Udělám všechno, co je potřeba, abych získala to, co chci.“

Prudce přikývl. „Dobře. Nechceš poslouchat rozumné argumenty, na to máš právo. Chceš to udělat, dobře, uděláme to. Vyrazíme zítra za úsvitu. Vyrazíme do hor. Brzo se ukáže, jak moc tuhle pitomou práci vážně chceš.“

Musel asi ztratit rozum. To bylo jediné vysvětlení pro to, co se chystá udělat. Jericho zkoumal oblohu, která byla zbarvena mlhavým světlem úsvitu. Posunul si batoh výš na záda a zachmuřeně hleděl na dům, jako by tím pohledem chtěl Daisy Saxonovou přivolat ven.

„Ještě nesvítá,“ prohodil Sam, který k němu tiše přistoupil.

Ne, ještě nesvítalo, takže neměla zpoždění. „Za chvíličku svítat bude,“ odpověděl krátce.

„Hm.“ Starší muž si prohrábl prošedivělé vlasy rukou. „Co máš vlastně v úmyslu, Jericho? Bereš ji do hor jen proto, abys ji potopil?“

Jericho vrhl na svého starého přítele znepokojený pohled. To je tak průhledný? Dojde i Daisy, že se chce postarat o to, aby v

testu přežití neprošla? Ne, nebude schválně sabotovat její úsilí jen jí neposkytne žádnou pomoc a nechá ji, aby se musela spoléhat jen na svoje politováníhodné prostředky. Nepochyboval o tom, že test skončí dřív, než zapadne slunce.

„Co se staráš?“ zeptal se, aniž by potvrdil nebo popřel přítelovo podezření.

Sam na něj vrhl pohled, jaký u něj Jericho neviděl od doby, kdy byl starší muž jeho trenérem v armádě. Když prošel přijímacím táborem, spřátelili se spolu a během svým oddělených kariér zůstali vždy ve spojení. Sam za Jerichem do hor odešel poté, co ukončil svou dvacetiletou kariéru u námořní pěchoty ta volba byla naprosto logická a vyhovovala jim oběma.

Starší muž začal být neklidný byl příliš mladý na to, aby šel do důchodu, ale už starý na to, aby zůstal u pěchoty: takže sem přišel a stal se součástí Kingova podnikání. Na úspěšnosti tohoto tábora měl stejný podíl jako Jericho sám. Vycházeli spolu dokonale, dva muži s podobným způsobem myšlení, jež si uchovali, přestože od sebe byli věkově téměř dvě dekády vzdálení.

Jericho si časem uvědomil, že pro něj je Sam jako člen rodiny. Ale podobné to bylo se všemi, kdo s ním pracovali. Většinou šlo o nejrůznější podivíny muže bez rodin, kteří neměli vlastně kam jít. Někteří prožili těžké chvíle v bojích a necítili se dobře ve společnosti jiných lidí. Někteří zase zkrátka toužili žít v otevřených prostorech a pracovat na místě, které není tak omezující jako kancelářská otročina od devíti do pěti. Ať byly jejich důvody jakékoli, všichni sem přišli za prací, ale nakonec našli místo, kterému říkali domov.

Do tohoto okamžiku neměl se Samem v ničem podstatném ani tu nejmenší rozepři.

„Zdá se, že je to moc milá holka,“ říkal zrovna Sam. „Nechci si myslet, že ji bereš tam nahoru jen proto, abys zlomil jejího ducha.“

Jericho pocítil při pohledu na svého nejstaršího přítele nával podráždění. Skutečnost, že pod oním pocitem byl potlačený pocit viny, byla pro něj ještě víc frustrující. Cožpak do něj ten chlapík tak snadno vidí? „Zatraceně, Same. Čekal bych, že mi v tomhle budeš nejen rozumět, ale taky se mnou souhlasit. Podíval ses na ni vůbec? Přece sám musíš vidět, že sem nepatří.“

Sam si odfrkl a strčil ruce do kapes. „Nic takového nevidím. Vidím, že se snažíš zbavit pěkné ženské, protože z ní máš svědění.“

Svědění? To nevystihovalo Jerichovy problémy s Daisy ani v nejmenším. Nehodlal však nic takového připustit. „Neštví mě. Dělam to pro ni, ne jí.“

„Jo, říkej si, co jenom chceš, ale já tě znám dost dlouho na to, abych to jen tak koupil.“ Sam potřásl hlavou a vědoucně se usmál. „Ta holka se ti dostala pod kůži a tobě se to zkrátka nelíbí. Tak ses rozhodl, že ji odsud dostaneš, než se tady usadí.“

Další přímý zásah, pomyslel si Jericho. Napadlo ho, jestli se mu něco nestalo s tou pokerovou tváří, kterou byl proslulý. Možná ale, že ho takto dokázali prokouknout jen lidé, s nimiž si byl hodně blízký.

„Nejde jen o to, že –“

Sam si znovu odfrkl.

„Dobře, chceš po mně, abych to přiznal, jo? Dobře. Je sexy. Dost na to, abych z ní byl prakticky v jednom kuse v pozoru.“ Zamračil se do dálky, kde se proužek slunce objevil nad vrcholky stromů. „Zatraceně, vždyť ona je jako lesní požár. Ale jde o další věci. Sloužil jsem s jejím bratrem. S jejím

mrtvým bratrem. A teď u mě hledá nějaké spojení s ním. Něco takového.“

„A je na tom něco zlého?“ opáčil Sam. „Každý potřebuje nějaké spojení nebo kořeny, Jericho. Ztratila svého bratra nemá snad právo dostat od nás všechno, co může? Od tebe? Nemyslíš, že jí dlužíme aspoň férovou šanci na to, aby se pokusila získat to, co chce?“

Jericho vážně nesnášel, když ho někdo poučoval. Zejména tehdy, když ten, kdo se o to snažil, měl pravdu.

„Všiml jsem si, jak ses tvářil včera u večeře,“ pokračoval Sam o něco tišším hlasem, který byl naplněn čímsi blízkým porozumění. „Všiml jsem si, jak se na ni díváš.“

Tak to je skvělé, pomyslel si Jericho popuzeně. Došel už tak daleko, že fantazíruje o nějaké ženě při večeři a navíc to dělá tak očividně, že si toho mohou všimnout i ostatní. To je jen další důvod k tomu, aby se Daisy rychle zbavil. Jeho legendární sebeovládání se pravděpodobně oslabuje, s čímž se nehodlal smířit.

„Nech toho, Same.“

„Neříkám, že se ti divím nebo že tě za to viním. Je to krasavice. Ale pokud máš dojem, že je taková jako ty tvoje víkendové týpky, měl by ses nad tím ještě jednou zamyslet.“ Starší muž přimhouřil oči. „Je to hodná holka.“

Milá. Zaslouží si něco lepšího než rychlé pomilování někde na slámě a zpáteční lístek z hor do civilizace.“

Toho si Jericho byl moc dobře vědom. Věděl, že Daisy Saxonová má na čele napsáno, co je za dívku. Právě z toho důvodu se jí chtěl co nejrychleji zbavit – netoužil po žádných komplikacích. Dával přednost jednoduchosti.

„Seržante,“ zamumlal Jericho, „kdy se z vás stala moje chůva?“

„Co si myslím, to řeknu. Dělej si s tím, co chceš. Ale říkám, že dlužíš jejímu bratrovi víc než to, aby ses k ní zachoval

špatně.“ Sam se na něj mračil. „Dej jí v horách opravdovou příležitost, aby ti ukázala, co v ní je. A buď k sobě upřímný ohledně toho, proč chceš, aby odjela.“

Zatímco Sam odcházel ke stodole o pár set metrů na jih, Jericho zůstal stát v zaraženém tichu. Už to bylo dlouho, co s ním někdo takhle mluvil a neměl by na to dbát.

Ted' si tvořil vlastní pravidla. Od doby, kdy odešel od mariňáků, se nikomu nezodpovídal a ted' s tím nehodlal začínat. Ano, pomyslel si, za to, co se stalo, něco Daisy Saxonové dluží, to je pravda.

Ale je tím něčím zrovna zaměstnání? Nebo je to to, aby ji vrátil do světa, do něhož patří? Z hor do města... Byl ted' rozpolcený. Nedokázal se rozhodnout a ta nerozhodnost na něj dopadla v okamžiku, kdy se mu zdálo všechno křišťálově jasné. Možná na ni je skutečně až příliš tvrdý. Možná by jí vážně měl dát šanci a naučit se žít se svým fyzickým nepohodlím, když se ocitne moc blízko něj. Možná...

„Jsme připravené!“

Obrátil se k zadnímu vchodu právě ve chvíli, kdy Daisy vyšla ven. Povzdechl si. Vypadala úžasně. A naprosto nevhodně vzhledem k cestě, která se před nimi rozprostírala. Jestliže měl na minutku jakési pochybnosti, byly ted' pryč. Zcela jistě nebyla přírodní typ.

Vlasy měla svázané do dlouhého ohonu, tvář měla jasnou a zářil na ní úsměv. Na sobě měla značkové džínsy, červený svetřík a lesklé černé boty na pětcentimetrovém podpatku. Přes jedno rameno měla přehozenou velkou kabelu a v ohbí druhé ruky nesla toho svého hrozného psa.

Jericho si povzdechl. Ne. Určitě dělá správně.

Ona sem zkrátka nepatří.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Daisy byla ochotná vyrovnat se s batohem, který ji Jericho přinutil nést. Poděkovala mu dokonce i za těžkou bundu, kterou jí půjčil od Kevina, kuchaře. Poslušně se přezula do botasek, když jí pohrozil, že jí ty podpatky usekne mačetou. Ale naprosto jednoznačně odmítla, když jí přikázal, aby nechala Nikki doma.

„Všechno je tady pro ni nové, a tak by se beze mě bála.“ Pokračovala v námitkách i poté, co se před deseti minutami vzdal. Mračila se na jeho rozlehlá záda, protože šel asi o tři metry před ní lesem.

Dokonce se ani neobrátil. Jen řekl. „Ten pes nemá na naší cestě co dělat. Něco ho... ji sežere, nebo se ztratí, nebo se jí stane něco jiného.“

„Ne, nestane,“ opáčila Daisy a přitiskla si Nikki blíž k sobě. Maličkému pejskovi bilo srdíčko tak rychle, že jí připadalo, jako by jí tvář ovívala motýlí křídélka. „Dobře se o ni postarám.“

„To je neskutečné.“

Aspoň měla dojem, že to byla věta, kterou si zamumlal sám pro sebe – jistá si nemohla být. Jedno bylo jisté – na jejich cestu se nevydával ve slunečné náladě. Zdálo se, že není nijak pohnut krásou, která byla všude kolem nich. Ale Daisy ano. Byli z jeho domu jen kratičce, a už je pohltily hluboké lesy. Když se ohlédla přes rameno, zjistila, že na dům už vůbec nevidí. Kdyby s ní nebyl, mohla by tím lesem bloudit celé dny a nedokázala by najít cestu zpět. Při té myšlence pocítila úzkost. O chvíli později však v duchu nad svými obavami mávla rukou – vždyť Jericho je s ní! Začala se víc zajímat o své okolí.

Mohla si ukroutit hlavu na krku a snažila se vidět všechno najednou. Podloží lesa bylo houbovitě a měkké, měla skoro

dojem, jako by kráčela po pružinkách. Pod nohama jí leželo mnoho vrstev spadaného borového jehličí a při každém kroku se k ní zvedal oblak opojné pryskyřičné vůně. Stromy kolem byly tak vysoké, že se zdálo, jako by se dotýkaly oblohy.

Jak šli dál, čas od času se v lese objevila mýtinka, na níž se horské květiny snažily ještě několik dní přežít v chladnoucím vzduchu. A pak tady byla obloha. Daisy si byla téměř jistá, že ještě nikdy neviděla tak nádherný odstín modré barvy. Dole ve městě bylo tolik smogu a tolik staveb, že ty kousíčky oblohy, jež byly vůbec vidět, nikdy nemohly být tak krásné. Tak rozlehlé. Hlavu měla upřenou do výšky, takže když spadla do měkkého jehličí, mohla vinit jen sebe, že nedávala pozor na cestu.

„Au!“

Nikki jí okamžitě vyskočila z náručí a zmizela v podrostu, než ji Daisy stačila zavolat. Jericho k ní okamžitě přišel, popadl ji za rameno a vytáhl ji hladce na nohy.

„Jsi v pořádku?“

„Samozřejmě,“ zamumlala v rozpacích. Oprášila ze sebe jehličí, hlínu a kdovíco ještě. „Dívala jsem se na oblohu a – Nikki, miláčku, pojd' sem!“

„Dívej se laskavě pod nohy, ano?“

„Ano, budu. Bylo to prostě tak krásné, a Nikki!“

Pes zaštěkal někde poblíž nich a Jericho zaklel.

„Když jsem upadla, vylekala se,“ řekla Daisy na obranu svého pejska. „Myslím, že jsem zakopla o nějaký kámen.“

„Určitě jsi v pořádku?“

„Samozřejmě. Jen se cítím trapně.“ Pejsek k ní přiběhl a poskakoval kolem ní na zadních nohou jako při nějakém rituálním tanečku. „Tady jsi, holčičko! Vystrašila jsi mě, když jsi tak utekla!“

„No dobře,“ zavrčel Jericho. „Můžeme pokračovat?“

„Jasně.“ Byla odhodlaná, že během celé této expedice zůstane pozitivní a neporažená. Vybojuje si svoje místo v těchto horách, i kdyby měla vypustit duši. „Jsem si jistá, že klidně dokážu jít dalších patnáct kilometrů. Bez problému. Tak dlouho asi tak jdeme, ne?“

Zvedl obočí.

„Zatím jsme ušli nanejvýš čtyři kilometry.“

„Vážně? Tak to je zklamání,“ řekla a uvědomovala si napětí a bolest v lýtkách a stehnech. „Připadalo mi to delší.“

„To mi povídej,“ zamumlal Jericho a znovu vykročil. Daisy šla za ním, jedním okem sledovala cestu a druhým Nikki.

Ačkoli vyšší nadmořská výška ztěžovala mluvení, chůzi i dýchání, Daisy bojovala.

„Než jsem sem přijela, informovala jsem se na tebe, víš?“ zavolala za ním.

„Vážně?“

Zamračila se, když se na ni ani neohlédl. Nemohl jí dát jasněji najevo, že ho nezajímá, co mu povídá. Ale to ji neumlčelo.

„Ne zrovna na tebe, ale⁵⁷ zjistila jsem si leccos o tomhle místě. O horách. Věděl jsi, že tady žili medvědi grizzly?“ Jen to, že to vyslovila nahlas, ji přimělo, aby se neklidně rozhlédla, i když věděla, že v Kalifornii je tohle zvíře téměř vyhubené. „Jo,“ odpověděl. „Věděl.“

„A,“ dodala, „víš taky, že Královská hora je nejrozlehlejší část divočiny, která se nachází v soukromém vlastnictví?“

„Jo, to taky vím.“

Zamračila se a skousla si spodní ret. Samozřejmě, že to musí vědět vždyť je to jeho pozemek. Mohl ale aspoň předstírat, že poslouchá. Jen tak, ze slušnosti.

„Viděla jsem taky na jedné mapě vodopád. Dostaneme se k němu?“

„Možná ano.“

Zatracený chlap! Nálada se jí začala zhoršovat, protože si uvědomila, že s ní nemluví záměrně. Asi se snaží umlčet ji tím, že nereaguje. To asi proto, že ji dost dobře nezná. Její matka jí říkávala, že dokáže vymluvit z jalové krávy tele a asi na tom něco je. Vždyť to vlastně teď celou cestu dělá.

„Stále ještě nemůžu ani věřit tomu, že ti patří celá hora,“ potrásala hlavou. „Vždyť na té mapě je i tvoje jméno! King Královská hora!“

„Jo, vím to,“ zamumlal. „A víš ty, že když jsi na túře, neměla bys tolik mluvit?“

„Vážně? Proč?“

Obrátil se k ní a zamračil se.

„Kolem jsou nejrůznější divoká zvířata. Měla bys dávat pozor na svoje okolí.“

„Ale vždyť jsi tady se mnou ty.“

„Jo, to jsem...“

„A jaká divoká zvířata?“ zajímala se po chvíli ticha, během něž bedlivě sledovala svoje okolí a hledala v okolním porostu jakoukoli známku po nějaké příkrčené a číhající bestii. „Medvědi tady nejsou, to vím, ale...“

„Jsou tady černí medvědi. A hnědí,“ upozornil ji. „A to nemluvím o kojotech a vlčích, kteří se tu někdy objeví. Jo, a taky tady žijí horští lvi.“

„Mluvíš vážně?“

„Myslel jsem si, že ses o tomhle kraji informovala.“

„To ano, ale –“

Nikde nečetla o tom, že by tady žili horští lvi. Jak to, že ji to nenapadlo?

„Pořád jsi ještě ráda, že sis vzala toho psa?“ zeptal se.

Vidina toho, že Nikki odnese nějaké divoké zvíře, probleskla Daisy před očima. Rychle připnula své fence vodítko a přispěchala, aby byla Jerichoví blíž. Možná je

nenaložený a nespolečenský, ale byla si jistá, že ví, co dělá a že by nedovolil, aby ji nebo Nikki něco sežralo.

„Jsem raději, než jsem byla předtím,“ řekla mu, když se k němu dostala na dosah. „Určitě jí je lépe se mnou. Tady se aspoň mohu ujistit, že bude v bezpečí.“

„A kdo se postará o tvoje bezpečí?“ zeptal se tiše a vrhl na ni dlouhý postranní pohled.

„No přece ty,“ usmála se na něj.

„Já tady nejsem proto, abych ti pomáhal,“ upozornil ji. „To, že jsem s tebou, je moje práce. A ta práce spočívá ve zjištění, jak si poradíš. Jsem pozorovatel – ne ochránce.“

„Já vím, ale “ Vyšli ze zatáčky a Daisy se v úžasu zastavila. „To je fantastické,“ zašeptala skoro bez dechu.

Vnímala, že se postavil těsně vedle ní. Cítila jeho teplo a svou reakci na jeho blízkost. Nespustila však oči z toho úchvatného divadla před sebou.

Paseka s trávou po kolena, která byla pokryta temně rudými horskými květy. Uprostřed se s grácií a ladností pohyboval jelen. Jako by nebyl skutečný, najednou vstoupil do skvrny slunečního světla, sklonil hlavu a uždiboval travu. Ochromená krásou okamžiku, Daisy vztáhla ruku a uchopila Jerichovu ruku do dlaní. Pak ji stiskla, jako by se chtěla ujistit, že nesní. Že doopravdy vidí něco tak krásného, divokého a dokonalého.

Jeho dlouhé prsty se sevřely kolem jejích a na okamžik byli spojeni v tom podivuhodném výseku času.

Pak Nikki zaštekala. Jelen zvedl hlavu, podíval se přímo na ně a okamžitě zmizel opačným směrem.

Jako by Nikki přerušila víc než jen jelenovu pastvu, Jericho prudce pustil Daisinu ruku.

„Měli bychom pohnout.“

Srdce jí bušilo v hrudi, měla pocit, že musí bojovat o každý nádech. Kůže na ruce ji stále ještě svědila z napětí jeho doteku. Teplo jeho dlaně do ní proniklo. Daisy pošetila stiskla

dlaň v pěst, jako by si ho chtěla uchovat co nejdéle. Když konečně už zase dokázala uvěřit svému hlasu, odkašlala si. „Vážně půjdeme ještě patnáct kilometrů?“

„Ne. Půjdeme ještě kousek a rozbijeme tábor.“

Ačkoli byla vážně vděčná, i myšlenka na dalších pět kilometrů jí setřela úsměv z tváře. Ovládla se však. Věděla, že si nemůže dovolit projevít slabost. Nemůže dát najevo, že ji nohy opravdu bolí a že jí ramena praskají pod vahou toho pitomého batohu.

Dokáže mu, že je schopna zapadnout do jeho světa. Tím se přiblíží splnění svého snu.

„Jen kousek?“ přiměla se říci. „Na co čekáme?“

Zvedl jedno tmavé obočí a zkoumavě se na ni zahleděl. „Snaž se toho psa udržet v tichosti. Některá zvířata by to jeho štěkání nezahnala. Mohla by být spíš zvědavá – a mohou mít taky hlad.“

Zalapala po dechu. „To mi děláš schválně? Snažíš se mě polekat.“

„Měla bys mít strach, Daisy. Tohle není městský park. Jsme v divočině. A zvířata, která potkáme, nejsou taková, jaká vídáváš v televizi nebo ve filmech. Nesmějí se, netančí. A nemají ráda lidi.“

„Nejsem idiot,“ upozornila ho. „Vím, že divoká zvířata taková jsou. Divoká. A taky jsem si vědoma toho, že tady nejsem zrovna ve svém živlu –“

Při té poznámce musel potlačit výbuch smíchu.

„Ale dokážu to,“ dokončila umanutě.

Pokrčil rameny a kráčel dlouhými volnými kroky dál. „Jestliže jsi rozhodnutá, tak pojď.“

Potlačila vyčerpání a rozladění, která se v ní sbírala. Pak si uvědomila, že už je pěkný kus cesty před ní. Přitiskla si tedy Nikki blíž k sobě a spěchala za mužem, který byl momentálně středem jejího světa.

Jak to, že z ní ještě nešílím? ptal se Jericho King sám sebe alespoň podesáté za posledních pár hodin. Když byl venku v horách, měl rád ticho. Jasně, někteří z jeho klientů nebyli schopni zůstat dlouho zticha, ale Daisy Saxonová by pro sebe v tomto smyslu potřebovala speciální kategorii. Ta ženská nepřestala mluvit od okamžiku, co odešli z domu.

Mluvila o lesích, o svém minulém zaměstnání, o zemřelém bratrovi a o příteli, který ji opustil kvůli její kamarádce a ještě k tomu jí cestou ke dveřím ukradl kreditní kartu. Tahle historka ho vážně pobavila, ačkoli ji nijak nekomentoval. Ten chlapík musel být blázen, že od Daisy odešel a podle jeho názoru bylo Daisy mnohem lépe bez něj.

Když nemluvila o svém životě, bombardovala ho otázkami o životě, jaký vedl on. Pak zase mluvila o obloze, o tom, jakou poslouchá hudbu a jaké jídlo mu uvaří, až zase budou doma: ten falešný horský koláč jí nešel z hlavy.

V uších mu zvonilo už celé hodiny, ale ať se propadne, jestli se mu to její mluvení nelíbilo. Měla zájem úplně všechno. Také měla na všechno názor a neměla strach ho vyslovit.

Náhle si uvědomil, že během celého toho mluvení si ani jedinkrát nepostěžovala. A to ho překvapilo. Jericha nebylo snadné překvapit, a tak skutečnost, že Daisy ho dokázala přimět k tomu, aby si svůj původní úsudek ohledně ní poopravil, byla fascinující.

Poslední skupina klientů, které tady měl, musela snášet obhroublé způsoby bankovního manažera, který byl nepatřičně arogantní a nafoukaný. Po pár hodinách na túře však skučel jako miminko. Zkrátil svůj pobyt zde na minimum, a když odjížděl, měl Jericho pocit, že mu hoří za patami.

Ale Daisy o nějakém nepohodlí nebo únavě ani nepípla. Věděl, že je unavená. Kráčela méně svižně a dokonce její pokusy o rozhovor začaly upadat. Nezastavila se však. Nepožádala o odpočinek. Nepostěžovala si na jedinou

věc – a Jericho si musel přiznat, že ji za to obdivuje. Bylo v ní víc, než si myslel. Ale znamená to něco?

Najednou zakopla a on k ní instinktivně vztáhl ruku a uchopil ji za loket, aby ji stabilizoval. Jen takový nevinný dotek ho vzrušil, takže ji okamžitě pustil. Když promluvil, jeho hlas zněl drsně i slova byla drsnější, než měla být.

„Dívej se pod ty svoje zatracené nohy, jinak si něco zlomíš a já tě budu muset táhnout.“

„Táhnout?“ podivila se. „Vléct na zádech.“ Přikývla.

„Jasně. Promiň. Dívala jsem se na Nikki.“

„Já na toho psa dohlédnu,“ řekl jí nerudně. „Ty dohlédni na to, kam šlapeš.“

„Páni,“ poznamenala jen tak všeobecně. „Ty se mě doopravdy hodně chceš zbavit, co?“

„Prostě si jenom myslím, že tohle celé je velká chyba.“

„Ano, to jsi mi už říkal, ale není to tak.“ Obrátila se k němu a usmála se. „Přiznej, že si vedu lépe, než sis myslel. No tak,“ pobídla ho. „Řekni mi, že si vedu dobře.“

Povzdechl si. „Pokud pomínu ten pád, tak ano – vedeš si zatím dost dobře.“

„Děkuji! To je od tebe hezké, že to říkáš!“

Musel se zasmát, i když se mu nechtělo. Pořád se usmívala a oči jí svítily. Musela být vyčerpaná a podrážděná jeho chováním, ale přitom si udržela dobrou náladu a odhodlání.

„Jsi fakt divná, víš to?“

„Nejsem divná,“ opravila ho. „Jen jiná. Například když je někdo mrzutý, nezačnu být taky. Nedovolím, aby jeho nálada ovlivnila moji.“

„Hm. To byl dobrý zásah a máš taky vhodný cíl, že?“

„Já vím,“ zasmála se a podívala se po Nikki. „Jak dlouho ještě půjdeme?“

Zvedl jedno obočí. „Jsi unavená?“

„Ani ne.“ Zvedla hlavu a podívala se mu do očí. „Klidně bych mohla jít ještě celé hodiny. Jsem jen zvědavá.“

„Jasně,“ potřásl hlavou. „Dobře. Tak poslouchej.“

„Co mám poslouchat?“

Povzdechl si. „Abys to slyšela, musíš být potichu.“

„Jasně.“ Zavřela pusu a zaposlouchala se. Po chvíli se jí rozšířily oči. „Zní to, jako by hodně lidí mluvilo šeptem.“

„To je řeka,“ vysvětlil jí. „Je hned tady za tou zátáčkou. Tam si založíme pro dnešní noc tábor.“

Těžce vydechla a on v tom zvuku zaslechl nevyslovené díky.

Musel jí však přiznat, že si skutečně vedla skvěle když jí to nedal znát. Určitě se cítila vyčerpaná, ale neukázala mu to. Ta žena přežívala jen z čistého odhodlání a to bylo něco, co Jericho hluboce schvaloval. Dokonce si pomyslel, že ji odepsal příliš brzy, protože soudil jen z jejího vzhledu a oblečení a protože byl přesvědčený, že nikdo tak krásný a křehký se do jeho světa nehodí.

Problém tkvěl v tom, že se v ní nechtěl zmýlit. Jeho život by byl mnohem jednodušší, kdyby v tomhle malém testu selhala a odjela tam, odkud přijela.

Než postavili tábor, byla Daisy vyčerpaná, ale pracovala jako o život. Pomáhala mu roztáhnout spací pytle, pak sledovala, jak Jericho připravuje oheň. Nejprve přitáhl velké balvany a udělal z nich malý kruh, kolem nějž vytrhal křovíčka a trávu, aby nechytla od zatoulané jiskry.

Když skončil, položil dovnitř kruhu několik plochých kamenů. Poté kolem nich položil dřevo a zapálil ho. Jakmile plameny chytily, převzala práci Daisy, čímž ho znovu překvapila. Odnesla otlučenou konev na kávu k blízkému proudu, naplnila vodou a položila ji na jeden z plochých kamenů, aby se v ní uvařila voda.

„Skoro to vypadalo, že víš, co děláš,“ poznamenal.

„Asi před sto lety jsem byla ve skautu,“ řekla tiše. „Jela jsem na několik dvoudenních výletů a pamatuju si, jak jsem pozorovala vedoucího při zakládání ohniště.“ Usmála se na něj. V záři ohně byly její rysy měkké, éterické nádherné.

Jejich tábor obklopila temnota a nad hlavami jim zářily hvězdy jako diamanty, které někdo bezstarostně rozhodil po tmavomodrém sametu. Nikki byla stočená na spacím Pytli a Daisy s Jerichem seděli naproti sobě u ohně.

Zatímco čekala, až se začne vařit voda, sáhla do svého batohu a vytáhla několik velkých plastových nádob s víčky.

„Co to je?“ zeptal se.

„Večeře!“ Usmála se na něj. „Udělala jsem včera pozdě večer pirožky s hovězím, abych je mohla vzít s sebou. A mám tady taky hustou polévku s kukuřicí. Stačí ji jen ohřát.“

Znovu překvapeně potřásl hlavou. „Uvědomuješ si, že to nemá být piknik?“

„Jíst musíme. A já jsem myslela, že to takhle bude jednodušší. Neměj starost,“ poznamenala s mírným sarkasmem v hlase. „Zítra můžeme žvýkat kůru, když na tom budeš trvat. Ale dnes je večeře na mně.“

Krátce se zasmál. „Žvýkat kůru?“

Naklonila hlavu na stranu a hleděla na něj s okouzleným výrazem v tváři. „Měl bys to dělat častěji.“

„Jíst kůru?“

„Ne,“ řekla. „Smát se.“

Jericho ji pozoroval, jak zručně připravila kávu do konvice a odstavila ji na kraj ohně, aby zůstala horká. „Pořád mě překvapuješ,“ poznamenal po chvíli sdíleného ticha. „Myslel jsem si, že budeš chtít hned zalehnout.“

„Já vím.“

„Proto se takhle nutíš?“

„Možná částečně,“ přiznala se, přitáhla si kolena k bradě a objala je oběma rukama. „A částečně proto, že jsem to chtěla

dokázat sama sobě.“ Usmála se na něj. „Neříkám, že mě nebolí nohy a že nejsem tak unavená, že bych klidně padla na záda na nějakou skálu a spala až do rána. Ale dokázala jsem to.“

Přikývl, odhodlán přiznat jí alespoň toto. „Dokázala.“

„Znamená to, že jsem se osvědčila?“

„Ještě ne,“ řekl váhavě a myslel na to, čemu bude muset čelit následující den. Zítra večer bude daleko víc vyčerpaná než dnes, uvědomil si. A další věc, kterou si uvědomil, byla, že se mu to vůbec nezamlouvá. „Musíš vydržet celé dva dny a dvě noci.“

„Vydržím to, víš?“

Její hlas byl jako ocelový prut zabalený v sametu. Hebký, ale pevný. A znělo v něm odhodlání. „Určitě se vynasnažíš uspět, o tom jsem přesvědčený,“ řekl jí.

„Tak to něco znamená,“ pousmála se.

Hned za táborem tekla voda neproniknutelnou temnotou, rychle skákala po kamenech a zněla jako stovky vzdechů zároveň. Ve vrcholcích stromů začal vát chladný vítr, který přiměl Daisy k tomu, že si přitáhla okraje vypůjčené bundy těsněji.

„Nedokážu uvěřit, že je tady taková zima. V Los Angeles je v noci teplo.“

„Než skončí tento měsíc, asi budeme mít už první sníh.“

„Už se nemůžu dočkat,“ řekla a dívala se na něj.

„Uvidíme.“ Jericho opatrně zkusil teplotu konvice dvěma prsty a spokojeně přikývl. Pak jim oběma nalil do otlučených šálek a pozoroval, jak Daisy přistrčila pánev blíž k ohni.

„Za pár minut to bude hotové,“ řekla a usrkla si kávy. „Zatímco budeme čekat, povídej mi o Brantovi.“

To jej zaskočilo. Jericho na ni vrhl zvláštní pohled. „Co tím myslíš?“

„Chci vědět všechno. Jaké to tam bylo? A byl Brant šťastný tam, kde byl než umřel?“

PÁTÁ KAPITOLA

Jericho svažtil obočí. „Šťastný? Na bitevním poli není šťastný vůbec nikdo.“

„Vždyť víš, co jsem měla na mysli,“ namítla.

Hleděl na hladinu své kávy, jako by z ní chtěl vyčíst odpovědi. Nakonec si povzdechl. „Jo, vím. Problém je v tom, že se na tohle lidi ptají vždycky, ale ve skutečnosti nechtějí vědět, jak to doopravdy vypadá ve válečné zóně.“

„Já ano. Chci vědět, jaký byl život mého bratra, než zemřel.“

Zvedl svůj zrak k jejím očím a tvářil se schválně zcela bezvýrazně. „Brant dělal svou práci a byl v ní dobrý.“

Když otevřela pusu, aby mu položila další otázku, přerušil ji. „Daisy, nech to být.“

„To právě nemohu,“ řekla mu a v očích měla lítost. „Musím to vědět.“

Jericho si lehce povzdechl, napil se kávy a pověděl jí všechno, co mohl, přičemž něco schválně vynechal. Civilní osoby nikdy nepochopí, jaké to je, když je člověk ve válečné zóně. Nikdy nepoznají ten čirý příval adrenalinu následovaný hodinami destilované nudy. Nepochopí, jaké to je, když člověk musí vložit svůj život do rukou někoho jiného a mít naopak jeho důvěru. Neznají tu zarputilou loajalitu, kterou vojáci zažívají jako dennodenní realitu.

A jak by také mohli?

Takže mluvil prostě a tak vágně, jak mohl. „Bylo hrozné vedro – jen přes den. Noci byly naopak velice chladné,“ začal. „Někdy měl člověk pocit, že se ráno probudí a na nose bude mít rampouchy.“

„Brant si na to v jednom dopise stěžoval, a tak jsem poslala příkrývky všem z jeho jednotky,“ řekla mu.

„Já vím,“ odpověděl a usmál se na ni, jak se jeho paměť vracela v čase. „Ten den se slavilo. Poté se všichni Brantovi přátelé seběhli kolem toho balíku, co jsi poslala.“

„Jsem moc ráda, že to vím,“ řekla, i když se tvářila smutně.

Tolik jí mohl poskytnout dát jí vědět, že její úsilí a snaha ulehčit jejich údělu byla oceněná více lidmi, nejen jejím bratrem. „Když přijdou horké chvílky, je každá připomínka domova velmi krásná. Byl mezi svými přáteli velmi populární díky všem těm sušeným potravinám, instantní kávě a čokoládě, které jsi posílala. Armádní jídlo ti za chvíli začne připadat úplně bez chuti.“

Přikývla. „Hotová jídla. Brant mi o těch balíčcích vyprávěl. Dokonce mě přiměl k tomu, abych jeden ochutnala. Měl to být tuňák.“ Zašklebila se.

Jericho se zasmál. „Člověk si na to musí zvyknout. Pár konzerv z balíčků jsem vzal s sebou, takže jestli chceš ochutnat –“

„Ne, díky,“ zasmála se a vztáhla ruku, aby zamíchalapolévku.

Její vůně naplnila vzduch a Jericho si v duchu přiznal, že je rád, že Daisy vzala zásoby alespoň na dnešní večer. To, co s sebou vzala ona, vzbuzovalo rozhodně víc chuti než armádní balíčky.

„Tys byl s ním, když umřel, že?“

Zeptala se tak váhavě a tiše, že zvuk řeky téměř přehlušil zvuk jejího hlasu. Jericho ji však slyšel – a také zachytil výraz jejího obličeje: jako by se bála jeho odpověď slyšet.

Věděl, že tady už přichází na nebezpečnou půdu – něco jako minové pole. Když jí dá málo informací, bude žádat víc. Když jí poskytne víc, bude mít do smrti noční můry. Když neřekne nic, bude ho stíhat tak dlouho, až z něj něco vytáhne.

Opět se rozhodl pro co největší jednoduchost. „Jo. Byl jsem s ním.“

„Měl... bolesti?“

Pokud by měl, Jericho by jí to stejně neřekl, ale jak se věci měly, alespoň v tomto k ní mohl být upřímný. „Ne. Netrpěl. Mluvil o tobě. Požádal mě, abych ti pomohl, kdybys někdy potřebovala.“

„Můj mladší bratr se snažil mě ochránit,“ poznamenala a podívala se na něj. Po tváři jí stékala jediná slza, která na její pleti svítila jako stříbro.

„To bratři většinou dělávají,“ řekl a myslel na svoje vlastní bratry. Jeffersona, Justice a Jesseho. Neviděl je moc často od doby, kdy se vrátil domů.

A vlastně schválně. Chtěl a toužil po samotě a odlehlosti hor – jeho bratři to chápali a respektovali. Samozřejmě, pomyslel si a v duchu se usmál, jeho švagrové to chápaly podstatně méně a snažily se ho neustále z jeho samoty vytrhovat tím, že organizovaly rodinná setkání.

Při jedné z těch vzácných příležitostí ho překvapilo, že najednou pocítil závist, která ho samotného zahanbila. Zatraceně, vždyť byl rád, že jeho bratři jsou šťastní a že dělají to, co chtějí: uprostřed rodin. Jericho se rozhodl už kdysi v dospívání, že nemá zájem o život vedený tradičním způsobem. Když ale viděl své bratry s rodinami, připadal si najednou tak trochu jako outsider.

„Máš tři bratry, že?“

„Jo,“ přikývl a mírně sebou trhl.

„Jste si blízcí?“

„Bývali jsme,“ odpověděl. „A vlastně pořád jsme, ale život nás rozdělil: Jefferson teď žije v Irsku, a tak se nevídáme moc často.“

„To je škoda,“ poznamenala a nalila polévku do dvou misek. Pak mu jednu z nich podala. „Rodina je důležitá. Je to vlastně jediná důležitá věc.“

To mu připomnělo, že poté, co Daisy ztratila bratra, už žádnou rodinu nemá. A ačkoli se se svou rodinou moc nestýkal, vůbec si nedovedl představit, že by ji neměl.

Ve světle ohně vypadala Daisy nádherně, křehce. Měkké vlasy jí padaly na ramena a odlesky plamenů jí tančily v jantarově zbarvených očích. Jedla polévku a on se na ni díval – jen ten pohled působil, že... chtěl.

Když si ten pocit uvědomil, vzpomněl si na Samova slova, která mu toho rána řekl. Možná měl jeho přítel pravdu. Možná k ní skutečně není fér, protože mu způsobuje... nepohodlí.

Ale tohle je jeho hora.

Kdo říká, že musí být fér?

Jericho se díval v kalném ranním světle na Daisy, která opatrně hledala cestu po visutém mostě. Přistihl se, že jí v duchu drží palce. Byla pro něj v mnoha ohledech velkým překvapením. Nejen, že měla skutečnou páteř, ale zdálo se, že má v sobě cosi, co jí znemožňuje vzdát se. Nebála se cokoli zkusit, riskovat, pokud to znamenalo, že se přiblíží svému cíli.

Kromě toho se mu začala dostávat pod kůži její nezníitelně dobrá nálada. Bylo opravdu těžké udržet si strohý výraz, když se při každém pohledu na ni setkával se zářivým úsměvem. Rozhodně si musel přiznat, že je jiná, než si myslel. A ačkoli se jeho původní názor ohledně toho, že nepatří do hor, nijak zvlášť nezměnil, musel jí přiznat, že v ní je mnohem víc, než předpokládal.

Se sraštěným obočím sledoval, jak malými krůčky postupuje kupředu a svírá přitom v rukou lano. Než svůj tábor otevřel, instaloval na cestě několik překážek – tahle byla jednou z jeho oblíbených.

Mezi dvěma vzrostlými borovicemi byla napnutá dvě silná lana, mezi nimiž byly uvázány další provazy do tvaru písmene V. Most byl jen asi dva metry nad zemí, takže ten, kdo z něj spadl, se rozhodně nezabil, ačkoli modřiny, které by z

takového pádu získal, by byly dostatečnou vzpomínkou na selhání. Už na tom mostě viděl hodně mužů, kteří spadli a proklínali pak svou neschopnost a neobratnost. Daisy se však přechod dařil skvěle. Jistě, trvalo jí to skoro dvakrát tak dlouho, ale opatrnost neznamenal selhání.

Vítr si pohrával s jejím dlouhým ohonem a mával s ním jako s praporem. Džínsy měla špinavé a ruce pevně stisknuté kolem lana. Dařilo se jí to.

Stál pod ní, sledoval každý její krok a přál si, aby uspěla.

„Proč se to musí tak kývat?“ postěžovala si, ale neriskovala pohled na něj. Místo toho hleděla na místo, kam se chtěla dostat právě tak, jak jí poradil.

„Je to lano,“ připomněl jí. „Musí se kývat.“

„Nechápu, jak něco takového souvisí s přežitím,“ zamumlala a posunula ruce o něco dál.

„Kdyby ses musela rychle dostat na druhý břeh řeky, pochopila bys to hned,“ řekl.

„Rychlejší by bylo přeplavat,“ podotkla a prchavě se usmála.

„Vedeš si dobře, Dávej pozor na to, kam kladeš nohy. Stále jednu před druhou.“

„Já vím,“ těžce polkla. „Ještě, že jsi mě donutil přezout si ty boty. V těch původních bych tohle nikdy nedokázala.“

Usmál se sám pro sebe a pokračoval s ní. Nikki byla na vodítku, štekala a poskakovala, jak se snažila dostat se k Daisy. „Jak se můžeš soustředit, když ten pes pořád štěká?“ zeptal se.

„Jsem na to zvyklá. Nikki je hodně upovídaná,“ usmála se a najednou jí jedna noha sklouzla z lana. Zalapala po dechu, ale udržela se, než ztratila rovnováhu a mohla spadnout. „Hm. Tak to bylo o fous.“

„To bylo.“ Nechtěl ani přemýšlet nad tím pocitem, který jím projel jako blesk při jejím uklouznutí. Už na tomhle lanovém

mostě pozoroval tucty, možná stovky lidí, ale u nikoho neměl tak intenzivní touhu po tom, aby uspěli.

Mnozí se zamotali, dokonce spadli, ale jemu to bylo úplně jedno. U Daisy si však celým srdcem přál, aby nespadla.

Jericho potřásl hlavou a musel si přiznat, že má problém. Měl ji odradit od toho, aby těmi testy prošla, ale místo toho jí pomáhá, jak jen může. Možná, řekl si Jericho, je to kvůli tomu všemu, co se přihodilo s jejím bratrem. Možná má pocit, že jí něco dluží – na druhé straně je to ale možná skutečně jen proto, že ji zkrátka chce.

Tolik si přiznat dokázal. Ať už k ní cítí cokoli, ten cit se od dnešního rána ještě zpevnil a zesílil. Předešlou noc odešli od ohně spát – každý z nich ležel na opačné straně kamenného kruhu, za nímž oheň stále ještě mírně hořel.

Noci byly už chladné, zejména v této nadmořské výšce, a tak nebylo zase až tak divu, že když se Jericho ráno vzbudil, zjistil, že se k jeho tělu po celé délce tiskne její. A to navíc zcela jasně vysvětlovalo sen, který se mu zdál – sen o tom, že s ní prožívá divoký sex. Vzbudil se s bušícím srdcem a od okamžiku, kdy se to stalo, bylo jeho tělo napjaté jako struna.

„Jericho?“

Potlačil ty pošetilé myšlenky a soustředil se. „Už nemluv. Dávej dobrý pozor.“

„Dobře,“ opáčila a hleděla upřeně na konec lanového mostu. „Když nemůžu mluvit já, mluv na mě ty.“

Potřásl hlavou. „Jsi neskutečná.“

„To není mluvení,“ namítla.

„No dobře,“ řekl a přitáhl si Nikki na vodítku o něco blíž sobě. „Budu mluvit. Tak se na to podívejme... příští týden přijede skupina klientů. Budou tady jen na prodloužený víkend.“

„Co je to za lidi?“ zeptala se, ale v tom okamžiku jí opět uklouzla noha a ona prudce vydechla.

„Soustřed se.“

„Jasně. Jsem v pohodě. Jen na mě mluv.“

„Jsou z nějaké právnické firmy v Indiáne,“ řekl jí. Když si připomněl, jak si vedla skupina právníků, kteří tu byli naposledy, ani trochu se na tyhle lidi netěšil. Připadalo mu, jako by se právníci prostě za žádných okolností nedokázali uvolnit. Dokonce i uprostřed divočiny byli upjatí a škrobení. Bez telefonů, ipodů a bůhvíčeho ještě se chovali jako rozmazlené děti, kterým byla upřená oblíbená hračka. Nezamlouvalo se jim, že musí být venku. Obvykle byli na svoje firmy naštvaní za to, že je sem poslaly.

„Nic, nač by se dalo těšit,“ dodal. „Právníci si moc stěžují.“

„To je fakt. Už jsem skoro u cíle.“

Byla to pravda. Dost blízko na to, že podlehla pokušení zrychlit, jen aby to už měla za sebou. „Zpomal a jdi opatrně.“

„Jasně, jasně,“ chlácholila ho. „Když nemáš rád právníky, proč je sem bereš?“

„Jsou to platící zákazníci. Jako všichni ostatní.“

„Hm. A přemýšlel jsi někdy o tom, že bys ten tábor otevřel i pro děti.“

„Pro děti?“

Hlasitě a dlouze se zasmála. Ten radostný zvuk se nesl ke korunám stromů jako dým. Přimhouřil oči a zamračil se, když viděl, jak se ve svém smíchu divoce houpá na lanech. „Zněl jsi tak vyděšeně!“

„Nech toho a dávej pozor na to, co děláš!“

„Uklidni se. Jsem v pohodě,“ dodala a zasmála se. „Vždyť už jsem tady!“ Stoupla na plošinu na konci lanového mostu a vyhodila do vzduchu obě ruce se zdviženými palci. „Dokázala jsem to! A úplně sama!“

Jasně, pomyslel si, pokud se nepočítají jeho volané pokyny a neustálý dohled. Ale vítězný tanec jí zakázat nemohl.

„Jo, dokázala jsi to. A teď jdeme na lezeckou stěnu.“

„Hm. To je skvělý způsob, jak mě vrátit nohama na zem.“

„Chtěla jsi, abych ti gratuloval?“ zeptal se. „Dokaž, že úspěšně dokončíš všechny úkoly pak si promluvíme. Teď slez dolů, vezmi si tu svou napodobeninu psa a jdeme na stěnu.“

„Chceš, aby lezla po skále?“ znejistěla na vteřinku. Pak se však upamatovala na svoje cíle a zatvářila se umanutě. Jasně. Jdeme na to.“

„Zatraceně. Začínám ti přicházet na chuť,“ poznamenal a s uspokojením si všiml, jak překvapeně se zatvářila.

„Díky.“

Hleděl, jak slézá z plošiny a svěžím krokem kráčí k němu. Fenka na konci červeného vodítka skákala a štěkala, jak se k ní chtěla dostat, takže ji Jericho odepnul a pudlík se rozběhl ke své paničce. Ta ho vzala do náručí a mazlila^{Se} s ním, jako by se rok neviděli.

Jericho si říkal, že se nadšení toho zvířátka ani nediví ve skutečnosti fence tak trochu záviděl. „Jericho?“

Její hlas náhle zněl trochu zmateně. „Co je?“

Usmála se na něj. „Jen jsem přemýšlela, kam ses zatoulal. Mluvila jsem na tebe, ale ty jsi mě vůbec nevnímal.“

No, tak něco takového ho opravdu dokázalo přivést do rozpaků. „Myslel jsem na tu lezeckou stěnu,“ zalhal.

„Aha. Dobře.“ Její hlas zněl zklamaně, ale hned se vzpamatovala. „Tak jdeme na to, ať to mám z krku.“

Hm. Přesně z toho důvodu ji sem vzal. Aby ji měl z krku. Vzít ji do hor, nechat ji selhat a zbavit se jí. Jaký však byl jeho plán teď, tím si už nebyl tak jistý.

„Takže,“ zeptala se a nechala Nikki, aby běžela kousek před nimi. „Proč ses tak zděsil, když jsem ti navrhla, abys sem nechal jezdit děti?“

„Nezděsil jsem se,“ řekl a ujišťoval sám sebe, že je to pravda. Muž, který strávil tolik let v armádě, nemůže být

zděšený představou povykujících dětí. „Jen mě ten návrh... překvapil.“

Odsunula si z cesty větev, která visela příliš nízko nad cestu. „Ale proč? V místě, kde jsem bydlela předtím, byla spousta dětí, které by daly všechno za to, kdyby tady mohly strávit týden nebo dva.“ Rozhlédla se okolo a on se k ní přidal.

Světlo časného rána se dotýkalo vrcholků borovic. Vanul lehký větřík a nad hlavou jim proletěla s modrým zábleskem peříček sojka. Lesy ho vždycky dokázaly uhranout. Nabíral uprostřed nich pocit klidu a míru sice prchavý, ale velmi silný. Jen myšlenka na to, že by mu tady běžely desítky dospívajících hochů a dívek, mu připadala jako svatokrádež. Daisy se ta myšlenka ale zjevně zamlouvala.

„Děti ve městě nemají ani potuchy, jak vypadá svět, kde je taková volnost a klid,“ řekla zamyšleně. „Nikdy neviděly hvězdy tak, jako jsou vidět tady. Jsem si jistá, že taky nikdy neslyšely tak hluboké ticho.“

„Na to, abych tady měl děti, nejsem vybavený,“ odpověděl a vedl ji kolem hromady kamenů. „Tohle je tábor, kde si dospělí lidé měří své síly. Trénujeme tady manažery a podobné typy, aby se naučili jeden na druhého spoléhat. Jak překonávat překážky, najít negativa a změnit je v něco, co jim přinese výhody.“

„Z těch věcí, které jsi jmenoval, by dospívající děti měly obrovský užitek do budoucna,“ poznamenala.

„To ale není moje práce,“ namítl. Co by tady asi tak dělal s tuctem nezvladatelných spratků?

„Mluvíš jako tvrděák, Jericho, ale nejsi zas tak tvrdý.“

Zvedl obočí a zamračil se na ni.

„Jen si nic nenamlouvej.“

„Nic si nenamlouvám,“ usmála se na jeho zamračenou tvář. „Mluvila jsem s Kevinem, tvým kuchařem. Zdráhám se na to poukázat, ale on sám je jen o něco starší než dítě –“

„Je mu dvacet.“

„Jo, to jsem tím myslela,“ zasmála se. „Říkal mi, že jsi ho sem přijal bez jakýchkoli doporučení a navíc jsi mu půjčil peníze na to, aby mohl vystudovat na Kuchařském institutu. Takže až se mu to podaří, může z něj být skutečný šéfkuchař – po tom taky touží.“

„To je něco jiného.“ A skutečně ho podráždilo, že si Kevin takhle pouští pusu na špacír. Jericho se rozhodl, že si s ním bude muset promluvit.

„Jak to? V čem je to jiné?“

Nebyl si vlastně jistý. Kevin přišel sem na horu asi před rokem a hledal práci. Byl vyčerpaný, protože se protloukal světem až moc dlouho. Neměl snadný život, ale postavil se mu a rozhodl se, že bude dobrým a slušným člověkem, i když ho svět sváděl k něčemu jinému. V kuchyni se osvědčil tak rychle, že si ho Jericho nechal. A teď mu pomůže udělat další krok. O nic tak velkého nejde.

Stiskl čelisti. „Rozdíl je v tom, že nebudu hlídat nějakou hordu dětí. Kevin nás našel sám. Ukázal se tady a nechtěl odjet. Kromě toho on přestal být dítětem už hodně dávno. Stará se sám o sebe od patnácti let a –“

„A tys mu dal šanci, aby se stal tím, čím se chce stát,“. dokončila Daisy a položila mu ruku na předloktí. „Říkám jen to, že by bylo hezké, kdyby ostatní děti taky dostaly takovou šanci. Nic víc.“

Jericho se váhavě odtáhl z jejího doteku a potřásl hlavou. „Možná by ses měla přestat tolik starat o jiné lidi a raději myslet na to, abys složila svůj vlastní test.“

To ji na nějakou chvíli umlčelo. V tom tichu však Jerichový myšlenky pádily jako o závod a snažily se vyrovnat s nápady, které mu zasela do hlavy.

ŠESTÁ KAPITOLA

Daisy byla vyčerpaná a každá kost i každý sval v těle ji bolel jako zkažený zub, ale nad pocitem slabosti vyhrával pocit uspokojení. Dokázala to. Až dosud dokázala ty hloupé testy zvládnout. Byla zase o něco blíž uskutečnění svého snu. Jericho ji nebude moci poslat pryč, a tak bude mít víc času na to, aby ho svedla, otěhotněla a založila rodinu.

Během uplynulých dní poznala Jericho Kinga lépe, než kdyby se s ním scházela měsíc. I když se vyhýbal rozhovoru, byla schopná z něj slova vždycky nakonec vyloudit. Kromě toho měla příležitost ho pozorovat. Studovat ho. Všimla si, že v něm je jakási tichá sebedůvěra, která pro ni byla velmi přitažlivá.

Ted' se mezi nimi rozhostila blízkost, které by za normálních okolností rozhodně tak rychle nedosáhli. Pracovali spolu na stavbě tábořiště, jedli spolu, snažili se přežít. Dokonce i spali stočením vedle sebe... no, alespoň tak spali od chvíle, kdy za ním přišla, aby si ukořistila kousek z jeho tepla. Mluvili spolu víc, než toho většina párů namluví za týden – a spoustu se toho o sobě naučili. Jericho zjistil Především to, že se Daisy nehodlá vzdát a odjet.

A ona zjistila, že Jericho je jiný než všichni ostatní muži které kdy poznala. Takový samotář... A tak smířený se svou samotou, že se k němu Daisy snažila dostat blíž a blíž v pokusu rozbít ty stěny, které si kolem sebe vystavil.

„Tyto rostliny jsou jedlé,“ řekl jí. „Tedy jejich kořeny. Není to žádná dobrota, ale udrží tě naživu.“

Přikývla, jako by si v duchu dělala poznámky, ve skutečnosti jí ale jeho přednáška o jedlých rostlinách byla vcelku lhostejná. Přece nebude bloudit lesem tak dlouho, aby je potřebovala. Jakmile bude test u konce, vrátí se spolu do domu a do lesa se nevydá bez zkušeného průvodce.

Místo toho, aby ho poslouchala, dívala se na něj. Jericho se mezi stromy pohyboval se sebevědomou lehkostí. Viděla, že je složitý muž. Chápala, že ji tady nechce – nedělal s tím ostatně žádné tajnosti. Ale předtím, když mohl klidně stát stranou a pozorovat ji, jak si radí s tím lanovým mostem nebo s lezeckou stěnou, aby se pokochal jejím selháním, neudělal to. Místo toho ji jednou rukou podepřel, takže byla schopna vyškrábat se nakonec přes vrchol a zvednout vítězně ruce nad hlavou.

Věděla velmi dobře, že kdyby byla ponechána sama sobě, nikdy by po té stěně nevylezla. Bylo to těžké přiznat, ale zkrátka neměla v břišních svalech dost síly, aby ten úkol zvládla.

„Když se ztratíš v lesích, nejlepší je, když zůstaneš n jednom místě,“ pokračoval Jericho a obrátil se přes rameno, aby se ujistil, že dává pozor na to, co jí říká.

„Jo. Obejmout nějaký strom.“

Potřásl hlavou a povzdechl si. „Ty bys ale na jedno místo nezůstala, co?“

„Asi ne,“ přiznala se vesele.

„Jasně, takže kdyby se to stalo, aspoň by sis měla něja značit cestu, aby ti, kteří tě budou hledat, měli vodítko.“

„To je vážně dobrý nápad,“ usmála se na něj a přikyvovala, když ji ukazoval, jakým způsobem je zapotřebí ohýbat konce větví nebo vytvarovat kameny do šipky. Zároveň si však uvědomovala jednu věc: kdyby se tady ztratila, asi by umřela. Takže si zkrátka především musí dát pozor na to, aby se neztratila.

„Nebylo by jednodušší, kdybych prostě nikdy neodcházela ze srubu do lesa?“ zeptala se.

„Jo, to by určitě bylo. Ale ty budeš vycházet. Máš to v povaze,“ hleděl na ni. „Tak aspoň někomu pověz, kam jdeš.“

„To by šlo.“ Znovu se usmála. „Uvědomuješ si, že jsi právě připustil, že tady zůstaneš?“

„Zvažuju to. Testem jsi prošla,“ přiznal neochotně. „Ale ještě musíš dnes sama založit tábor, rozdělat oheň a uvařit večeři, kterou jsi s sebou nepřinesla nemluvě o tom, že se ještě budeš muset dostat živá a zdravá zpět do srubu.“

„Dokážu to.“

Nevšímal si toho. „Najdeme něco k jídlu. Pak to bude na tobě.“

„Dokážu to. Uvidíš.“

Potřásl hlavou a slabě si povzdechl.

„Tak co?“ zeptala se. „Co bude dál, šéfe?“

„Zamíříme zpět domů. Tábor si postavíme po cestě.“

„Tak pojďme, Nikki,“ zavolala Daisy a její fenečka k ní radostně přiběhla s vlajícíma ušima a celá pokrytá borovým jehličím. Když probíhala kolem Jericha, zastavila se jen na tak dlouho, aby na něj zavrčela, pak se vrhla do Daisiny náruče.

Něco zamumlal, i když slovům nerozuměla. „Proč jsi mi vlastně pomáhal?“ zeptala se nakonec. „Mohl jsi mě nechat neuspět, ale neudělal jsi to.“

Pokrčil rameny. „Dokázala bys to. Nakonec.“

„Ne. Nedokázala,“ přiznala se, i když ji to stálo dost přemáhání. „Byla jsem vyřízená a visela jsem jen na konečcích prstů, když jsi mi pomohl. Tak proč?“

Zastavil se, podíval se na ni a pak si promnul čelist. „Vážím si odvahy a odhodlání. Ty máš obojí,“ odpověděl.

Když se opět obrátil, aby pokračovali v cestě, Daisy se zhluboka nadechla a cítila, jak se v ní rozmáhá pýcha a radost. Byl to kompliment, který jí jen tak mimochodem vystříhl muž, který komplimenty moc často neuděloval. Nemohla by se cítit lépe, ani kdyby jí připnul metál.

„Ty chceš toho zajíčka zabít?“

Jericho zaslechl v Daisině hlasu ohromení a najednou věděl s úplnou jistotou, že králičí pečínku k večeři mít nebudou. Položil síť na místo, kde tábořili, protože věděl, že se sem opět vrátí a teď našel v síti zajíčka, který čekal na to, že se stane jejich večeří. Měl vědět, že to nebude tak jednoduché.

Podíval se do jejích velikých vystrašených očí. „Měla to být naše večeře,“ řekl.

„Proboha.“ Podívala se na něj, jako by byl masový vrah. „Nemohla bych ho sníst.“

„Jo, to jsem už pochopil.“ Chycený zajíc se zoufale snažil zbavit sítě, která ho držela na místě. Jericho se na něj podíval a povzdechl si. Pak se sehnul, uvolnil síť a zajíc zmizel v houští. Pod jeho tlapkami zašustilo jehličí, ale hned pak se rozhostilo ticho, které bylo zvýrazněno šuměním říčního proudu.

„Nedokážu uvěřit, že jsi to udělal,“ pronesla Daisy, když se k ní Jericho otočil tváří.

Pokrčil nad její vděčností rameny. „Nechtěla jsi ho sníst, takže...“

„Děkuju,“ řekla to tak prostě a upřímně, že se Jerichoví stáhl srdce. Navenek však jen přikývl.

„Není zač. Ale teď budu muset chytit na večeři nějakého pstruha“ Udělal několik kroků a podíval se na ni. „Pokud ovšem nemáš slabost také pro ryby.“

„Ne. Klidně může být na pánvi, pečený, grilovaný, jako barbecue, dokonce bych ho mohla i rozmixovat a udělat z něj pěnu,“ ujistila ho. „Mám ryby ráda na všechny způsoby.“

„To je dobré vědět,“ přikývl. „Ačkoli by sis něco měla pamatovat, pokud s námi doopravdy skončíš.“

„Ano? Co to je?“

„Rybí pěnu nejím.“

„Poznamenám si to,“ řekla a jeden koutek úst se jí zvedl v mírném úsměvu.

„Fajn.“ Obrátil se a zamířil k řece. Pak ho však Daisy ještě jednou zavolala. „Co je?“

Přistoupila k němu třemi dlouhými kroky, objala ho kolem pasu a tvrdě ho objala. „Děkuju ti. Za toho zajíčka.“

Byla tak blízko, tak teplá, tak přitisknutá k němu, že Jerichová pečlivě vystavěná odtažitost náhle roztávala. Celé dva dny byl napjatý jako struna: a bylo nesmírně těžké udržet si v pohotovosti tvrdou slupku se ženou, která byla tak... tak umanutě pozitivní. Ale i přesto se udržel – a zůstával od ní v bezpečné vzdálenosti. Nedal se. Nechtěl se utopit v jejích jantarových očích a nádherném zvoucím úsměvu.

Byla však ten typ ženy, která se dostane muži pod kůži, ať ji tam chce nebo ne. Zatraceně – vždyť už celé hodiny bojoval s touhou políbit ji. Nebo ne, ještě lépe – ta touha v něm byla přítomná od chvíle, co ji uviděl vystupovat z vozu a natáhnout se přímo před něj na trávník.

A teď, když se k němu tiskla a usmívala se na něj, jak by mohl tomu pokušení odolat ještě dál? Pochyboval, že by to jakýkoli muž hodný toho jména dokázal.

Takže udělal to, co po něm vyžadovalo jeho tělo a tiše přikázal svojí mysli, aby na chvíli ztichla a nebombardovala ho varovnými poznámkami. Vzal její tvář do dlaní a hleděl na to, jak se jí rozšířily zorničky, pak její pohled zněžněl a nakonec zavřela oči. Z úst jí vyšel dlouhý povzdech plný očekávání: v tu chvíli ji Jericho políbil.

První dotek jejích rtů byl jako rána elektrickým proudem. Ten proud byl však přátelský a zval Jericha k dalšímu pokračování. Prohloubil svůj polibek a vnímal, jak se mu Daisy poddává. Držel její tvář u své a líbal ji, hledal jazykem cestu do jejích úst, vklouzl do nich, aby ochutnal její esenci a vtáhl ji do sebe.

Tělo mu ztuhlo, až měl pocit, že by z agónie touhy a chtění mohl i explodovat. Tiše zasténala a on cítil, jak se v něm vzdmáhají spodní proudy chťiče. Vteřiny rychle odtikávaly, stávaly se z nich minuty. Snad by se mohly protáhnout i na hodiny a on by o tom nic nevěděl. Necítil nic jen ten pocit, kterým byl zrovna teď prodchnutý.

Tato myšlenka stačila na to, aby ho vynesla nad hladinu pocitů, v nichž se utápěl. Vynořil se lapající po dechu a s bušícím srdcem. Krev mu slyšitelně tepala ve spáncích a v uších mu hučelo. Ztratil se v ní. Úplně ztratil kontrolu způsobem, jaký nezažil celé roky. A to se mu ani trochu nelíbilo.

Otevřela oči a podívala se na něj. Ústa měla měkká a smyslná, takže si nepřál nic víc, než aby se k nim mohl opět přitisknout. Aby ji mohl položit na prohřátou lesní zem a zanořit se hluboko do ní. A snad právě proto, že ta touha byla tak silná, schválně od ní o krok ustoupil. Co to, proboha, dělá?

Kdyby měl v hlavě trochu zdravého rozumu, dostal by ji z těchto hor zatraceně rychle. Je však možné, aby ji nedal tu práci jen proto, že si v její přítomnosti nevěří a neručí za svoje sebeovládání?

Pokud ji přijme, bude pro něj setrvalým zdrojem pokušení. Pokud ji nepřijme, bude dobře vědět, že ji poslal pryč jen pro svůj klid. A tak by se zachoval jen zbabělec. Slíbil Brantu Saxonovi, že jeho sestře pomůže, pokud to bude někdy potřebovat.

A to tomu klukovi dluží, připomněl si Jericho. Krátce si připomněl dychtivého mladíka, který zemřel nespravedlivě brzy. Vina, kterou za to cítil, ho stále pronásledovala. Lítost byla jeho stálou společnicí. Skutečně se chtěl obrátit zády ke slibu, který dal svému umírajícímu druhovi ve zbrani? Daisy Saxonová je tady. V této chvíli. A potřebuje od něj pomoc, kterou jí přislíbil poskytnout.

Pokud se k ní obrátí zády, nebude to proto, že selhala. Nebude to ani proto, že na tohle místo podle jeho názoru nepatří – bude to jen a jen proto, že se bude chtít zbavit ženy, která ho znepokojuje.

Odsunul tyto a další znepokojující myšlenky stranou. „Fajn, tohle se prostě nikdy nestalo,“ řekl nakonec.

„Vážně ne?“ Zamrkala na něj a oči měla potažené jakousi vzdálenou mlhou.

Znal ten pocit, ale rozhodně neměl v úmyslu to přiznat. „Ne, nestalo. Já jsem šéf, ty jsi kuchařka. To je celé.“ Odstoupil a obrátil se k řece. Vykročil, zastavil se a ohlédl se po ní. „Začni připravovat oheň. Já chytím nějakou rybu na večeři.“

Když odešel, Daisy zvedla ruce ke rtům a užívala si mravenčení, které tam přetrvávalo. „Tak tohle nebyl velký problém. Plameny už hoří, takže na oheň je zaděláno.“

Když o dvě hodiny později dojedli, na indigově modrém nebi se rozzářily hvězdy. Jericho toho moc nenamluvil, Daisy byla zamyšlená. Nemusel však mluvit, protože přesně věděla, nač myslí – hlavně proto, že myslela na totéž. Polibek, který spolu sdíleli, započal řetězovou reakci.

Přijela sem, aby s ním počala dítě. Ted' si ale uvědomila, že chce také jeho. A to celou situaci hodně komplikovalo, i když ve skutečnosti toho na ní mnoho nezměnilo. Bylo zvláštní, že čím víc se od ní odtahoval, tím víc k němu byla přitahovaná – co to o ní vypovídá?

Posbírala nádobí a pánev, aby je odnesla k řece, kde je chtěla umýt. Jericho ji však zastavil. „Přece to musím udělat, nevzpomínáš si?“ namítla. „Má to být součástí toho projektu, v němž mám dokázat, že přežiju a že jsem co k čemu.“

Ušklíbl se na ni, potřásl hlavou a odnesl nádobí k řece. Vykročila za ním, odhodlaná, aby bylo po jejím. Uvažila

skvělou večeři alespoň měla ten dojem, protože Jericho si dvakrát přidával. Ale součástí táboření a vaření pod širým nebem bylo i umytí nádobí a ona nechtěla odejít od napůl dokončené práce.

„Vážně, já to chci umýt.“ Dostihla ho u řeky, vzala si od něj talíře a pánev a klesla na kolena do písku vedle říčního proudu. Sklonil se k ní a čekal, dokud se na něj nepodívala.

„To, že přijmeš pomoc, ještě neznamená, že to nedokážeš udělat sama.“

„Já vím, ale byl jsi to ty, kdo řekl, že tohle všechno bude na mně. A já ti chci dokázat, že tu práci zvládnou.“

„Už jsi to dokázala.“

To ji zastavilo. „Vážně?“

Pokrčil rameny, pohlédl stranou, opět se na ni podíval a váhavě se na ni usmál. „Jsi výborná táborová kuchařka.“

„Fakt?“ usmála se potěšené. „Díky! Všimla jsem si, že jsi toho snědl spoustu.“

Krátce se zasmál. „Jo, to je pravda. Ale asi to bude tím, že jsem ještě nikdy při táboření nejedl restovaného pstruha s bylinkovou omáčkou.“

„Přinesla jsem s sebou pár věcí z kuchyně. S tím pravým kořením můžeš z každého jídla udělat hostinu.“

„Začínám se to učit.“

Umytí nádobí trvalo jen pár minut. Pak spolu odešli do tábora v družném mlčení. Jakmile vše uklidili, posadila se naproti něj. A ticho dál přetrvávalo, měnilo se v napětí, které bylo téměř hmatatelné. Nakonec promluvila Daisy, protože stejně nikdy nedokázala být dlouho zticha.

Kromě toho bylo načase zjistit, kde přesně si stojí. Nadechla se a rozhodla se, že bude muset čelit tvrdé pravdě. Chtěla o tom začít mluvit dřív než on, aby dokázala pravdivě nahlédnout svoje nepřiliš skvělé výsledky během právě prodělaných testů.

Připustil, že uvažuje nad tím, že jí tu práci dá. Pokud má být jeho rozhodnutí založeno na jejích výsledcích, pak se chtěla obhájit předtím, než učiní konečné rozhodnutí.

„Pokud jde o ten lanový most,“ začala. „Vím, že jsem ho nepřešla moc rychle, ale nakonec jsem ho přešla.“

„To je pravda.“

„A myslím, že kdybych měla trochu víc času –“ třeba rok, dodala v duchu, „– asi bych dokázala přelézt sama i tu lezeckou stěnu.“

„Dokázala jsi to mnohem lépe než mnozí, které jsem tady měl.“

Takže to nebylo dobré, ale lepší, než to dokázali jiní, pomyslela si. Když si připomněla, jak nešikovně si tam vedla, bylo jí líto těch, kteří dokázali být ještě horší než ona.

„Celkově jsi odvedla dobrou práci,“ poznamenal Jericho. Daisy na něj upřela přimhouřené oči. Pokrčil rameny. „Musím upřímně přiznat, že jsem nepředpokládal, že by ses mohla tak dobře držet.“

„Ach. Takže to pro tebe bylo veliké překvapení.“ Promluvila sarkasticky, ale přesto se na něj usmála, čímž ho povzbudila k tomu, aby pokračoval. Pokud má vůči ní velkorysé pocity, chtěla to vědět.

„Jo. Dobře.“ Na jeho obličeji se odrážely plameny a jeho oči tak byly ještě nečitelnější, než tomu bylo obvykle. „Jak jsem už řekl, máš skutečnou páteř. A to je velmi důležité. Možná důležitější, než být schopna vylézt po lezecké stěně vlastními silami.“

„Takže jsem neztratila body za to, že jsi mě postrčil?“

„Ne,“ řekl. „Vždyť jsi mě ani nepožádala, abych ti pomohl.“

„To je pravda,“ souhlasila okamžitě. „A nepožádala bych.“

„Já vím.“

„Takže... před chvílí jsi říkal, že zvažuješ, že mi tu práci dáš.“ Daisy se nadechla. „Rozhodl ses už?“ vybuchla. „Pokud

ses totiž ještě nerozhodl, můžeme se k té stěně vrátit. Mohla bych to zkusit ještě jednou. Jsem si dost jistá, že bych to zvládla.“

Krátce se usmál.

„Ty doopravdy nevíš, co to je vzdát se, co?“

„Ne. Když něco doopravdy chceš, nesmíš se vzdát,“ odpověděla.

„Jo, chápu. Nemusíme chodit zpět k té stěně.“

„To znamená, že ses už rozhodl.“

„Ano,“ přikývl. „Pokud tu práci ještě chceš, máš ji mít.“

„Vážně?“ Měla pocit, že svoje radostné rozrušení ani nedokáže ovládnout. Ani si předtím nevšimla, v jakém napětí a stresu byla. Pokud by jí tu práci nenabídl, nevěděla by, co si počít – neudělala si totiž žádný záložní plán. A teď má před sebou čas k tomu, aby mohla dosáhnout těch nejdůležitějších cílů. Bude tady, v horách každý den s ním.

Každou noc.

A brzy bude mít dítě, rodinu, po níž tolik toužila. Teď musí jen říct ano.

„Samozřejmě, že tu práci chci,“ přikývla s úsměvem.

„Dobrá. V tom případě jsme domluvení.“ Nevypadal však nijak šťastně. „Mohu se tě na něco zeptat?“

„Proč ne?“

„Jak to, že jsi na mě tak milý?“ Věděla, že by asi neměla zkoušet svoje štěstí příliš tvrdě – možná by měla prostě tu práci přijmout a být zticha. Ale Daisy musela vědět, proč se rozhodl v její prospěch. „Oba víme, že bych ty tvoje testy nikdy nezvládla, kdybys mi nepomohl. Proč jsi to udělal?“

Protřel si jednou rukou tvář a vydechl. Pak se zadíval do plamenů, jen aby se vyhnul přímému pohledu na ni. „Přišel jsem sem s předpokladem, že to nezvládneš. To jsem ti řekl.“

Kdyby měla být upřímná, stejnou věc předpokládala i ona. „A...?“

„A tys uspěla.“ Podíval se jí přímo do očí. „Nevzdala ses. Nenaříkala jsi. Nepostěžovala sis. Pokračovala jsi stále dál.“

Daisy se usmála.

„Takže slepá tvrdohlavost u tebe boduje?“ Krátce zvedl jeden koutek úst. „Dalo by se to tak říct. Uvidíme, co bude dál.“

„V čem?“

„V tom, jak se zapracuješ. Ano, jsi přijatá, ale to neznamená, že třeba nebudeš chtít po nějaké době sama odjet.“

„Já to nevzdám.“ Byla rozhodnutá dosáhnout toho, co si umínila. Chtěla otěhotnět. Její pohled byl přitahován k jeho pevným rtům. Celá se chvěla, jako by její tělo dlouho spalo a teď se teprve probudilo. Pak začal znovu hovořit.

„Jak jsem řekl, líbí se mi tvůj přístup. Ale uvědom si jednu věc. Tvrdohlavost ti možná nebude stačit, až začne padat sníh a ty budeš někdy celé dny odříznutá od hlavní silnice.“ Opřel si ruce o kolena a hleděl na ni přes tančící plameny. „Život tady nahoře není jednoduchý. Jsi žena, která není zvyklá na ticho –“

„Já mám ticho ráda,“ namítla.

Krátce se zasmál. „Nedokážeš být zticha ani deset minut v jednom kuse.“

Zamračila se, ale nemohla s ním nesouhlasit.

„Říkám jen to, že pokud zjistíš, že to přece jen není to, co jsi chtěla, nebude žádná hanba, když to přiznáš a odjedeš.“

Daisy naklonila hlavu na stranu a hleděla na něj. „Ty čekáš, že to udělám?“

„To jsem neřekl.“

„Ani jsi nemusel,“ prohodila. „Stejně si myslím, že jediný způsob, jakým tě mohu přesvědčit, že jsem pro tuto práci ta pravá, je prostě ti to dokázat. Znovu.“

Přikývl. „Dávám ti příležitost.“

„O nic jiného jsem tě ani nežádala.“ Daisy stále nevěřila tomu, že to dokázala, ale byla rozhodnutá, že ho přesvědčí. A pak, pomyslela si rozechvěle, pak dojde čas na svádění.

Musela si přiznat, že se na to svádění sama těší. V Jericho Kingovi byl jakýsi temný oheň. Cítila jeho žár příliš krátce, a tak se už nemohla dočkat, až jej pocítí opět. A až jej pocítí, Jericho jí znovu neřekne, že se to mezi nimi nestalo. Usmála se sama pro sebe. V tom okamžiku se ozvalo zavytí.

„Co to bylo?“

„Kojot.“

„Ach, bože.“ Vydechla a předstírala, že nemá strach z toho divokého zvuku, který se stále ještě nesl horami. „Včera v noci jsem je neslyšela.“

„Asi byli dál. Hodně cestují, ale vždycky se vracejí na svoje domácí území.“

„Které je tady,“ podotkla a hleděla do tmavého lesa, který je obklopoval.

„Byli tady první,“ poznamenal a pokrčil rameny.

„Tím jsi mě opravdu uklidnil,“ zasmála se. Zvyknu si na to, umínla si. Říkala si, že přece nebude žít s divokými zvířaty venku. Ona a Nikki budou mít svůj pokoj v hlavním domě a nikdy nepůjdou daleko... Nikki.

Daisy otočila hlavu a dívala se po svém pejskovi. Cítila, jak jí srdce sevřela ledová ruka, když malého pudla nikde neviděla. Když na to teď myslela, neviděla Nikki už od večere. Jako by ji kojoti chtěli schválně vylekat ještě víc, ozvalo se jejich další zavylí.

SEDMÁ KAPITOLA

„Jericho,“ vykřikla. „Nikki je pryč! Nikki! Pojď ke mně! Nikki!“

Vyskočila na nohy a zachvěla se, když se v té chvíli ozvalo další zavytí. Tohle se zdálo daleko blíž než předchozí. Kolik těch hladových kojotů tady je?

„Zatracený pes,“ zamumlal Jericho a vyškrábal se na nohy, zatímco Daisy začala freneticky obcházet v kruzích kolem ohně. Hleděla do lesů, pátrala a napínala oči, aby prohlédla absolutní temnotu, snažila se zaslechnout i ten nejtišší zvuk, který by mohla Nikki vydávat. Nic však neviděla, nic neslyšela. Vypadalo to, jako by lesy jejího pejska spolklly.

„Kde je?“ Daisy se rozrušeně podívala na Jericha. „Musela odběhnout, když jsem se nedívala. „Ach bože, jak jsem mohla být tak nepozorná? Nikki!“

Než mohl cokoli říct, vrhla se Daisy slepě do lesa, poháněná hrůzou o milovaného tvora. Pokud se kojoti dostanou blíž, věděla, že Nikki bude bezmocná. Pro takové zvíře by byla jen malou svačinkou.

Daisy se s bušícím srdcem proplétala mezi borovicovými větvemi a nevšímalá si, že ji jejich jehličí škrábe a píchá do tváří a do nohou. „Nikki! Pojď ke mně, holčičko! Nikki!“

„Daisy, zatraceně!“ Jeho křik ji následoval do lesa, ale nezastavil ji.

Neustále pátrala tmou a prohlížela každý stín. Byla teď bez sebe strachem, volala svou fenku a pak poslouchala, aby slyšela jakékoli známky její přítomnosti vzdálený štěkot, kňučení, cokoli. Nic. Čím dál se dostávala od řeky, tím vyděšenější byla. Nikki by se takhle daleko nezatoulala. Mohla se ale vydat jiným směrem. Jak ji ale Daisy může najít? Měli by se vrátit do domu, vzít pár lidí, baterky, něco! Ale

Daisy věděla, že bez Nikki odsud nemůže odejít, takže by musel jít Jericho pro pomoc sám.

A ona tady zatím počká a bude dál hledat. Musí najít toho malého pejska, který je její poslední památkou na zemřelého bratra. Před očima se jí objevily představy zraněné nebo dokonce mrtvé Nikki. Měla pocit, že nemůže dýchat – její představivost běžela na plný plyn, takže vykřikla hrůzou, když na rameni ucítila ruku, která ji pevně stiskla a otočila.

„Přestaň,“ poručil jí a chytil ji za paže. „Když tady budeš lítat jako blázen, tak toho ztraceného psa nenajdeš. Vždyť ani sama nevíš, kde jsi. Jak Nikki najdeš, když se sama ztratíš, co?“

„Najdu ji. Musím prostě hledat, dokud ji nenajdu. Nesmím ji ztratit,“ pronesla hlasem, který teď byl sotva silnější než šepot. „Ona je to jediné, co mám. Je moje rodina. Je...“

Tvrdě s ní zatřásl, aby získal její pozornost, pak ji pustil a ustoupil dozadu. „Když takhle budeš běhat potmě v lese, nakonec skončíš na dně nějaké strže. Ty tyhle lesy neznáš.“

„Ne, ale ty ano,“ řekla Daisy a popadla ho oběma rukama za přednici košile. „Najdi ji, Jericho. Prosím tě. Najdi ji.“

Znechuceně se na ni podíval. „Samozřejmě, že ji najdu. Ale ty se vrátíš do tábora.“ Obrátil ji na opačnou stranu, ukázal jí směr k táboru a jemně ji postrčil dopředu. „Jdi teď zpátky a čekej u ohně. Jinak nakonec budu muset ještě hledat tebe.“

Chtěla se přít. Chtěla mu říct, že nebude čekat na to, až ji přijde zachránit nějaký velký silný muž. Ale v okamžiku, kdy chtěla začít mluvit, uvědomila si, že Jericho má pravdu. Jen by ho zpomalovala, protože on tyto lesy dokonale zná. Je to jeho teritorium a ona by mu jeho hledání ztěžovala, kdyby trvala na tom, že půjde pátrat s ním.

A tak se pro Nikkino dobro rozhodla, že ho poslechne. Posadí se a bude čekat. „Dobře. Dobře. Udělám to. Prosím tě, najdi ji, Jericho. Musí mít hrozný strach...“

Něco si temně mumlal a jen směrem k ní trhl hlavou, aby se vrátila k ohni. Pak se obrátil a bez jediného slova či zvuku zmizel ve tmě.

Daisy se zachvěla a kráčela zpět k tábořišti. Čekala, ale sedět nedokázala. Jak by také mohla? Byla sama u ohně, Jericho chodí někde po lese a Nikki... Pokud se jí něco stane...

Daisy stále obcházela kolem ohně, mysl jí běžela na sto procent a srdce cítila až v krku. Kojoti opět zavýli. Přemýšlela, jestli je to skutečně hladový zvuk. Pokud už toho maličkého pudlíka vystopovali, nemá šanci. A Jericho Nikki nikdy nenajde, protože už ji třeba některý kojot...

„Je v pořádku,“ ozval se za ní Jerichův hlas. Prudce se obrátila a hleděla na něj.

Přistoupil k ohni. Daisy viděla, že v rukou nese třesoucí se Nikki.

„Tys ji našel!“ Daisy k němu běžela, popadla pejska, šeptala Nikki chlácholivá slovíčka a Jericho se na ni díval s pobaveným výrazem na tváři. „Kde byla?“

Nikki začala malým jazýčkem vděčně olizovat Daisiinu tvář a na Jericha teď hleděla s absolutní psí oddaností.

„Schovávala se pod skálou,“ odpověděl a potřásl hlavou. „Třásla se tak, že kolem ní šustilo listí. Vzala sis sem opravdovou hlídačku,“ potřásl hlavou.

„Děláš si z ní legraci, ale zachránil jsi jí život. Chudinka, sama v lese.“ Podívala se na něj, srdce měla tentokrát v očích a cítila, že se něco uvnitř ní chvěje tak silně jako Nikki v jejím náručí. „Děkuji ti, že jsi ji našel. Tak moc jsem se bála.“

„Je to v pořádku. Nic se jí nestalo.“

„Nevím, co bych dělala, kdyby se jí něco stalo.“

„Nestalo se.“

„Díky tobě. Jsi můj hrdina.“

Zastavil se, sraštil obočí. „Nejsem ničím hrdina,“ pronesl suše.

Ale ano. Můj hrdina, pomyslela si Daisy, když pozorovala, jak kráčí k řece a opět se vůči ní zcela uzavírá. Jericho King možná je jako hrdina trochu váhavý, ale to nemění nic na jeho hrdinství. Je mužem, na něhož se dá spolehnout. Mužem, jehož může obdivovat.

Je mužem, který je dokonalým materiálem na otce jejího dítěte.

Vzbudil se. I dnes ráno zjistil, že se k němu Daisy tiskne – tentokrát i se svou Nikki. Dnes ráno bylo ještě těžší nevšímat si jejího tepla, tepla, které vycházelo z jejího vlnavého těla. Teď už věděl, jak chutná. Věděl, jaké to je, když ji objímá, jaký je to pocit, když se mu poddává. A ty vzpomínky ho teď mučily. Proto byl ještě odhodlanější všechny ty pocity i pokušení, jež se v něm dožadovaly pozornosti, zcela ignorovat.

Byla teď oficiálně jeho zaměstnankyní rozhodl se, že z této situace nebude těžit. Muž, který je hodný toho jména, musí mít určitá pravidla a sebeovládání jinak není ničím. Kromě toho není typem muže, který by vpustil do svého života ženu. A Daisy není žena na jednonoční aférku. Jerichovi bylo jasné, že taková žena hledá trvalý vztah: stačilo se jí jen podívat do očí a viděl živý plot, dvě děti a toho pitomého psa.

Jericho se od ní odtáhl přes veškerou přitažlivost, kterou vůči ní cítil. Ne, nevstoupí přímo do medvědí pasti. V první řadě už jen proto, že ji nechtěl zranit. Takže si udrží odstup, jak to jen bude možné. A bude doufat, že se během doby stane vůči jejímu kouzlu imunní.

„Daisy!“ oslovil ji ostřejším tónem, než bylo nutné, ale i když si to uvědomil, ve stejném okamžiku ho napadlo, že je to

vlastně jen dobře. Nechtěl, aby se k němu připoutala, protože z toho by nevzešlo nic dobrého.

„Hm? Co je?“ Překulila se na záda, pes zažíval a vyskočil na všechny čtyři, zatímco Daisy stále slepě pomrkávala. „Co se děje? Vždyť je ještě tma.“

„Skoro svítá,“ opravil ji a pohlédl na projasňující se nebe. „Je čas, abychom vstávali a připravili se na cestu.“

„Jo, jasně,“ přikývla a posadila se. „Udělám snídani a pak můžeme –“

„Vyrazíme hned,“ řekl jí. Už nechtěl žádná další intimní společná jídla u ohně – jen on a ona. „V batohu mám nějaké jídlo, které si můžeš dát po cestě.“

„Už se těším,“ zamumlala suše a protřela si tvář rukama. „Nač ten spěch?“

Podíval se na ni. Oči měla rozespalé, vlasy rozčuchané, rty napuchlé a plné pokušení. Ona je důvodem toho spěchu, pomyslel si vztekle. Když s ní byl sám, měnil se čas strávený v lesích v pomalé mučení tím naštěstí nebyl nucen projít. Přivede ji zpět do domu, nechá ji, aby se zabydlela a odteď si dá pozor na to, aby s ní nikdy nebyl sám. Tak to bude nejbezpečnější.

Jeho tělo s tím rozhodnutím nesouhlasilo, ale bude si prostě muset najít způsob, jak se s tím zklamáním vyrovnat.

„Test přežití skončil,“ pronesl krátce, klekl si a začal cpát věci do svého batohu. „Je načase, abychom se vrátili zpět k práci.“

„Dobře.“ Vytáhla se na nohy a Nikki se rozběhla k Jerichovi a posadila se vedle něj. „Já jen...“ Podívala se v rozpacích k lesu.

Podíval se na ni a přikývl. „Jasně. Jdi se o to postarat, ale snaž se to urychlit.“

Zatímco Daisy šla do lesa vyhledat trochu soukromí, Jericho hleděl na malého psa, který se k němu doslova tulil. „Ty a ta

tvoje panička jste vážně pěkní otravové, to ti povím.“ Když si fenka jen slastně povzdechla, Jericho se na ni zamračil. „Na mě si nepřijdete. Ani jedna z vás.“

„Chce někdo přidat?“ zeptala se Daisy a zvedla lákavě vyhlížející vidlici nad hlavu.

Oheň jí barvil tváře, prohluboval její úsměv, takže vypadala krásnější, než jak ji Jericho kdy viděl.

„Se mnou rozhodně počítej,“ ozval se Max Stuben, výkonný ředitel obrovské nábytkářské firmy, a zvedl svůj talíř. „Daisy, když vidím, co dokážeš udělat na táborovém ohni, mám dojem, že bych po návratu měl svého kuchaře odstřelit.“

Potěšené se zasmála. „To je trochu extrémní, Maxi, ale tvůj kompliment mě těší. Jericho a já jsme rádi, když jsou naši klienti spokojení.“

Když se na něj podívala, Jericho nemohl odolat. Také se usmál. Zatraceně, vždyť ta žena dokázala okouzlit všechny jeho klienty.

Harry Morrison, prezident velké banky, si odkašlal. „Udělalo na mě dojem, jak sis vedla na túře, Daisy. Kdyby tady byla moje žena, na všechno by si stěžovala. U tebe mám pocit, že si to užíváš.“

Jericho se na ni podíval, aby viděl, jak bude Daisy reagovat. Byla tou poslední ženou, u které by se dalo předpokládat, že si něco takového bude užívat, ale Harry měl pravdu: přesně tak vypadala.

„No, tady v našem středisku vždycky jdeme s každým zaměstnancem ven do lesů, aby bylo jasné, že je schopen dokázat vše, co požadujeme od našich klientů. Takže jsem si tím prošla i já. Je to tak, Jericho?“ Podívala se na něj s úsměvem na tváři.

„Je to tak,“ odpověděl a vzpomněl si na její testy a na to, jak byla odhodlaná v nich uspět.

„Možná,“ podívala se Daisy na Harryho, „že by si vaše žena nestěžovala tak moc, kdyby vnímala, že má skutečnou podporu.“

Harry rozpačitě pokrčil rameny. Jericho se musel usmát tomu, jak skvěle obhájila ženu, kterou nikdy v životě neviděla.

„Až skončíte, uklidíme to tady a zalehneme,“ řekl Jericho. „Zítra ráno budeme vyrážet brzy.“

„Poháněč otroků,“ zabručel Max dobromyslně.

„To si vůbec nedovedete představit,“ zasmála se Daisy. Pak zvedla pár věcí a odnášela je k řece.

Jericho šel za ní. Když se postavil hned vedle ní, podívala se na něj. „Jde to dobře, že?“

„Jo, zatím skvěle. A co ty?“

„Paráda!“ Když se na ni jen podíval, pokrčila rameny. „No dobře, připouštím, že to tady nemiluju tak moc jako ty, ale zvládám to.“

„Ale nemusíš, to přece víš. Můžeš pracovat v domě a na cesty vůbec nevyrážet.“

Umyla jeden talíř a odložila ho na rozprostřený ručník. Pak vzala další.

„Chci ti ukázat, že to zvládnou.“

„Už mi nemusíš nic dokazovat, Daisy.“

„Možná, že ne,“ řekla, „ale pro mě je důležité, abych plnila svoje úkoly dobře.“

„Zkus se o ty chlapy starat ještě o něco lépe, a už vidím, jak se budou snažit přetáhnout tě k nim do firem.“

Zasmála se. „Max mi už nabídl, že kdybych si chtěla otevřít svou vlastní restauraci, finančně mi vypomůže. Myslela jsem si, že si dělá legraci.“

Jericho se zamračil a podíval se k mužům u ohně. „Tím bych si nebyl tak jistý.“

Daisy se postavila a položila mu ruku na paži. „Žádné strachy, Jericho. Jsem přesně tam, kde chci být.“

Zvedla čisté talíře a kráčela k tábořišti. Jericho za ní hleděl. Problém byl v tom, že byla i na tom místě, kde ji chtěl mít on.

Přešly pouhé dva týdny a Jericho byl jako posedlý. Trávil většinu dní tím, že se snažil najít pracovní aktivity, při nichž nemusel být Daisy nablízku. Zdálo se mu však, že ať se snaží jakkoli, vždycky si cestu k němu našla. Její vůně visela ve vzduchu, a tak mu její přítomnost připomínal každý nádech.

Její smích se stal každodenní součástí jeho života, součástí, která ho dokázala vždy příjemně naladit, i když ona sama byla od něj vzdálená přes několik místností. Po jídlech, která připravovala, byla obrovská shánka. Dokonce i jejich klienti, což byli převážně upjatí právníci a byrokrati nejružnějšího druhu, jí byli okouzleni.

Nedokázal jí uniknout dokonce ani večer a v noci – objevovala se mu se zarputilou pravidelností ve snech. A vědomí, že její pokoj je od toho jeho vzdálený jen o troje dveře na stejné chodbě, ho neustále mučilo.

Ten její směšný pes navíc celou situaci také nijak neulehčoval. Od chvíle, kdy toho drobečka našel v noci v lese, pudlička ho oficiálně adoptovala. Nemohl skoro udělat krok, aniž by se nejprve musel podívat, kam šlape, protože měl strach, že ji jednoho dne zašlápne. Kvůli své nové kamarádce si užil hodně pošťuchování od svých zaměstnanců. Zatraceně, často přemýšlel nad tím, že by si pořídil psa, nikdy by ho ale nenapadlo pořídít si takového, který se mu vejde do dlaně.

„Máš nějaký důvod, proč vypadáš, jako bys žvýkal plátek citronu?“

Jericho se probral ze svých myšlenek. Obrátil se ke svému starému příteli a potřásl hlavou. „Tohle všechno je tvoje vina, víš?“

„A co jsem udělal?“ bránil se Sam a svažtil obočí.

„Přivedl jsi sem Daisy. Ty jsi ten, kdo jí tu zatracenou práci nabídl.“ Samozřejmě, že Jericho byl tím, kdo ji přijal, ale to bylo momentálně vedlejší. „Nezapadá sem a nikdy nebude. Předstírá opak, ale to celou situaci jen zhoršuje.“

Samovi se rozjasnila tvář. „Dostává tě, co?“

„Ne, to tedy ne,“ zalhal Jericho. Ať se propadne, jestli přizná Samovi to, co si nedokázal přiznat ani sám sobě. „Jen mě rozptyluje. To je všechno.“

„Rozptyluje nás všechny,“ souhlasil Sam a otevřel dveře stáje, aby dal krmení jednomu z koní. Když skončil, ustoupil, zavřel stáj a přešel k další. „Krásná žena je vždy rozptýlením. A co teprve taková, která umí takhle vařit!“ Hvízdal a potřásl nadšeně hlavou. „No, tedy, taková žena je pokladem pro každého muže, který není tak pitomý, aby neviděl, co má přímo pod nosem.“

Jericho hleděl na příteleva záda a jeho pohled byl tvrdý jako ocelová kulka. „Takže jsem ještě ke všemu pitomec?“

„To jsem neřekl. Na tohle téma se s tebou bavit nebudu. Jsi šéf, a tak dále, ne?“

„Tak to ti teda pěkně děkuju,“ zamumlal Jericho a vrhl pohled k hlavní budově. Dveře stodoly byly otevřené a zimní slunce svítilo na čistě umetenou kamennou podlahu. Uvnitř hlavního domu Daisy určitě pobíhá po kuchyni a připravuje oběd pro zaměstnance. Asi si prozpěvuje, pomyslel si, tím svým lehounce falešným hláskem. Něco uvnitř něj se stáhlo bolestnou touhou.

„Mučíš jen sám sebe,“ prohodil Sam věcně, když pokračoval v práci kolem koní. „Nikdo jiný s ní problém nemá. Odvádí skvělou práci, a ještě k tomu je na všechny milá.“

„Milá.“

Sam na něj vrhl bezvýrazný pohled. „Jo. Milá. Sám bys to někdy mohl zkusit.“

A to je právě ten problém, pomyslel si Jericho a zabořil ruce do kapes. Rád by na ni byl víc než milý. Chtěl se dotýkat jejího krásně tvarovaného těla, hledět do očí barvy whisky a vidět, jak se v nich odráží jeho vlastní touha po ní. A chtěl to okamžitě.

„Nevíš, o čem mluvíš,“ zamumlal a vyšel ze stájí. Řekl si, že nejvíc ze všeho potřebuje pořádnou túru do hor noc nebo dvě, kdy bude sám se sebou. Aby si pročistil mysl a znovu našel svoje staré sebeovládání. Musí se prostě dostat pryč od Daisy Saxonové, než z ní totálně zešílí.

Daisy měla obavy.

Jericho byl pryč už dvě noci a nic nenasvědčovalo tomu, že se vrátí asi chce zůstat venku ještě jednu noc. Zmizel do hor, aniž jí nebo komukoli jinému něco řekl. Sam netušil, kam Jericho odešel a nebo to prostě nechtěl říct a ostatní taky nic nevěděli.

Nezdálo se, že by si ohledně toho dělali nějaké starosti. Jen řekli, že Jericho tohle čas od času dělá a že by si neměla dělat žádné starosti. Ale jak by si je mohla nedělat?

Zvykla si na to, že ho každý den vídá. Že slyší, jak chodí po domě a ví, že každou noc je kousek od ní. Když byl pryč, něco zásadního chybělo. Dokonce i Nikki bloumala po domě a tvářila se smutně, jako by přišla o nejlepšího přítele.

Dům byl na noc zamčený. Nebyli zde žádní klienti a další zaměstnanci žili v odděleném srubovém domě na druhé straně pozemků. Daisy a Nikki byly samy, a ačkoli se nebála, cítila jakýsi neurčitý neklid. Objala se rukama kolem hrudníku, zachvěla se v krátké bavlněné noční košilce a hleděla z okna ložnice na měsícem osvětlované, ale přesto temné pozemky za sklem.

„Kde jsi?“ zašeptala.

Jak dlouho tam chce sám zůstat? A proč vlastně odjel? Tolik doufala, že mezi nimi vznikne během toho dvoudenního

výletu do hor skutečné pouto. Pamatovala si s naprostou jasností jejich krásný polibek, který ji stále budil ze snů s tělem bolavým a bušícím srdcem.

Jak mohl jen tak odjet? Cožpak mu je jedno, že o něj mají lidé starost?

Za ní na posteli Nikki soucitně zakňučela.

Daisy však soucit nepotřebovala. Chtěla Jericha. Domov. Místo, kam bude patřit. Připadalo jí téměř legrační, že si neuvědomovala, jak moc začala toto místo považovat za domov a ještě zvláštnější bylo, jak rychle a hladce si tu zvykla. Na celý tento způsob života, který se od života ve městě lišil tolik, že víc to snad už ani nešlo. Život v horách byl mnohem pomalejší, ale také mnohem... intenzivnější.

Všichni tady pracovali společně, aby zabezpečili hladký chod domu a vlastně i života samotného. Zaměstnanci tábora byli považováni za členy rodiny a ona do jejich společnosti zapadla tak hladce, že teď na ně spoléhala jako na vlastní.

Když však hlava rodiny odjela... „Zatraceně, kde jsi?“

Skousla si spodní ret, nevšímal si vzrůstajícího chladu v místnosti a přemýšlela, jaké to bude, až začne sněžit. Bude tady ještě v té době? A bude se jí Jericho stále tak vyhýbat jako dosud? Nebo bude těhotná a zpátky ve městě?

Myšlenka na tento scénář způsobila, že se najednou začala cítit osaměle a smutně. Nikdy neměla v plánu zůstat tady navždycky. Ale teď, když tady nějakou chvíli už žila, pomyšlení na to, v ní zanechalo vysloveně prázdný pocit.

Bude však mít své dítě. To si připomínala, když se cítila nejhůře. Nebude už muset být pořád tak sama.

Bude mít zase svou vlastní rodinu.

„Pokud se ovšem vůbec někdy vrátí zpět,“ zamumlala.

Nikki za ní na posteli najednou vyskočila na všechny čtyři, vztyčila ouška a vydala vzrušené zašteknutí. Daisy se obrátila,

aby se podívala, co se děje, pak pochopila a rychle se otočila zpět k oknu. Jericho, který byl zalitý měsíčním světlem, vystoupil z lesa a kráčel přes pozemky. Zastavil se přímo před domem.

Nikki seskočila z postele na dřevěnou podlahu, její krátké drápky uklouzly na dubových fošnách, ale nevzdávala se a utíkala k zavřeným dveřím ložnice.

Daisy se na ni však nedívala. Její pohled byl upřený na muže, který stál před domem. Měsíc ho zaléval podivným perlovým světlem, které se zdálo přicházet z jiného světa. V tichu, které se rozprostíralo v celých horách, zaklonil hlavu, podíval se na řadu oken a setkal se s jejím pohledem. Pocítila náhlé teplo a užasla nad tím, že dokáže cítit takovou fyzickou reakci na muže, který s ní není ani v jedné místnosti. Zvedla jednu ruku a položila ji dlaní na chladnou okenní tabulku, jako by se ho mohla dotknout, kdyby se dostatečně soustředila. A v tom okamžiku se něco z jejích myšlenek muselo přenést na něj, protože jeho rysy ztuhly a potemněly a o chvíli později vykročil k domu odhodlanými kroky.

Nikki tancovala kolem dveří, běhala od nich k posteli, z níž se snažila stáhnout vodítko. Když se jí to podařilo, obíhala s ním v tlamičce stůl. Daisy otevřela dveře a Nikki z nich vyletěla jako dělová koule, běžela dolů chodbou ke schodišti a k hlavnímu vchodu. Fenka se k nim dostala zrovna ve chvíli, kdy Jericho otevřel. Když vstoupil na práh, Nikki se postavila na zadní nohy a předníma mávala ve vzduchu jako na pozdrav.

Daisy stála na vrcholku schodiště, nemohla skoro dýchat. Sledovala, jak se sehnul, pohládl Nikki, vzal ji do náručí a stoicky přijímal její olizování a psí polibky.

„Stýskalo se jí po mně,“ podotkl hlubokým drsným hlasem.

„Nebyla sama, komu se stýskalo,“ pronesla Daisy. Frustrace, obavy a hněv, které cítila ještě před chvílí, byly teď zapomenuty v návalu tepla, jež zaplavilo celý její organismus.

Stačil jen pohled na něj a už jí slábla kolena a tep se rozběhl do netušené rychlosti.

Stiskl ústa a zatvářil se přísně. Položil pejska na podlahu a zavřel za sebou dveře.

„Proč jsi odjel?“

„Abych se od tebe dostal trochu dál.“ Jeho oči byly temné, podmračené a blýskaly v nich emoce, které se měnily příliš rychle na to, aby v nich dokázala najít nějaký smysl.

„A fungovalo to?“ Pousmál se. „Moc ne.“

„To jsem ráda.“

„Neměla bys být,“ řekl a odložil svůj batoh vedle dveří. Stáhl si bundu a odhodil ji na věšák. Když ho minula a přistála na podlaze, ani se po ní nepodíval.

Daisy se roztřeseně nadechla a měla pocit, jako by ji někdo obrátil naruby. Toto neočekávala, a teď jí myšlenky divoce pádily kupředu. Nepomyslela si, že on bude ten, kdo přijde za ní. Myslela si, že ho bude muset svést – když se však podívala do Jerichových očí, nepochybovala o tom, že s ní má své záměry.

A jeho záměry se velmi dobře hodí k těm jejím, to si uvědomovala. Cítila to. Cítila to ve vzduchu, který kolem nich téměř slyšitelně praskal sexuální energií a potlačovaným napětím, které by dokázalo v této chladné noci rozzářit minimálně deset tmavých domů.

Položila jednu ruku na zábradlí a pevně se držela, zatímco pozorovala, jak Jericho pomalu přichází ke schodišti.

„Věděl jsem od prvního okamžiku, že s tebou sem přicházejí potíže,“ pronesl upjatě. „Ještě jsem se na tebe ani pořádně nepodíval, a už jsem to věděl.“

„Vážně?“

„Snažil jsem se tě zbavit, nevzpomínáš si? Snažil jsem se ti rozmluvit, abys tady zůstala.“

„To ses snažil,“ souhlasila.

„Když sis nedala říct, rozhodl jsem se, že si tě nebudu všímat,“ přiznal se a kráčel k ní pomalými kroky. „Nakonec jsem musel odejít do hor, abych získal nějaký odstup a pročistil si hlavu. Myslel jsem si, že tě dostanu z mysli, ale tys nechtěla odejít, ať jsem dělal, co jsem dělal. Zůstala jsi tam.“

Teplo, které cítila předtím v oblasti žaludku, se presunulo níž a změnilo se v tepající touhu, jež téměř hraničila s bolestí.

„Myslím na tebe, i když vím, že bych neměl,“ řekl jí a přistoupil ještě blíž.

„Také na tebe myslím,“ podívala se na něj a srdce jí neklidně tlouklo. „A tys byl tak dlouho pryč. Měla jsem o tebe starost.“

Odfrkl si.

„Měla by sis dělat starost spíš o sebe.“

„Nenaženeš mi strach.“ Zvedla hlavu a odhodila si vlasy z tváře. Oheň v jeho očích planul stále silněji s každým krokem, s nímž se k ní blížil. Daisy se nadechla a zadržela dech – nebyla si jistá tím, že se bude schopna nadechnout znovu. Byl tak veliký a silný, vypadal trochu nebezpečně... a přesto se celá třásla touhou přitisknout se k té síle.

Zastavil se jen o jeden schod níž, než stála ona. Jejich oči teď byly na jedné úrovni. „Měl bych, Daisy,“ pronesl tiše. „Měl bych ti nahnat takový strach, abys odsud utekla bez ohlížení.“

Dlouhou chvíli na něj vážně hleděla. Za touhou a chtíčem, jež mu plály v očích, viděla temné stíny. Potřásla hlavou a vzala jeho tvář do dlaní. „Nejsi pro mě nebezpečný, Jericho,“ zašeptala.

Přikryl její dlaně svými.

„Nejsem,“ přitakal. „Ale já bohužel nemohu říct totéž o tobě.“

Daisy se zasmála, ale ten zvuk brzy ustal, protože ji Jericho popadl kolem pasu a tvrdě si ji k sobě přitiskl. Zaklonila

trochu hlavu a pootevřela ústa, když pomalu přikývl viděl, že ho chce právě tak moc, jako on chtěl ji. Pak si povzdechla. „Nejde o to, jestli jsi nebo nejsi nebezpečný. Jde o to, že po tobě toužím.“

„Bohudíky!“ zavrčel a hodil si ji na rameno.

Zalapala překvapeně po dechu, ale Jericho na to nedbal. Vždyť se cestou zpět skoro zabil, jak spěchal. Chtěl ji. Konečně si přiznal, že nebude mít klid, dokud ji nedostane. A tou nocí, kdy k tomu musí dojít, je právě ta dnešní. Vklouzl jednou rukou pod její noční košilku a hladil ji. Pak vykročil chodbou ke svému pokoji.

„Už nechci čekat,“ pronesl chraptivě. „Už na tebe nechci myslet a snít o tobě. Dneska tě přinutím křičet moje jméno až do ochraptění.“

Zachvěla se a zasténala. Jeho vlastní tělo při tom zvuku ztuhlo, když si představoval obrazy, kterými svou touhu uskuteční. Pejsek mu poskakoval kolem nohou, ale jemu to bylo úplně jedno. Došel ke své ložnici, přešel rozlehlý prostor a hodil Daisy na matraci. Přistála na ručně tkaném přehozu na zádech a hleděla na Jericha očima rozšířenýma očekáváním.

Strhl si oblečení a podíval se na ni. „Dokonce jsem se zdržel a vykoupal se v řece, abych neztrácel čas se sprchováním, až se dostanu domů.“

Zasmála se a opřela se o lokty. „Řeka musela být hodně studená.“

Potřásl hlavou. „Necítil jsem to ani trochu.“

A pak už byl u ní na posteli, stahoval jí košilku a odhalil její nádherná ňadra svému pohledu a dotekům. Sklonil se nad ni, vzal do úst postupně obě její bradavky, lízal je, něžně kousal, sál a cítil, jak mu Daisy ve vzrůstajícím vzrušení noří prsty do vlasů, aby jeho hlavu udržela tam, kde byla.

Rukama ji hladil po celém těle, nakonec se zabořil prsty pod pružný okraj jejích kalhotek, které byly sotva něčím víc než

kouskem bělostné kraječky. Jedním prudkým pohybem jí je stáhl. Pak se jí začal dotýkat, živil horkost jejího těla svými prsty a dlaněmi, cítil, jak se proti jeho dotekům její tělo vzpíná a poslouchal tiché i silnější vzdechy a sténání, jimiž mu dávala najevo své očekávání... svou touhu... „Jericho...”

„Poprvé to bude rychlé, miláčku,” zamumlal proti jejím ňadrům. „Čekal jsem na tebe moc dlouho.”

„Ano,” vydechla a podívala se mu do očí. „Teď hned, prosím. Potřebuju tě. V sobě.”

Víc nepotřeboval slyšet. Klekl si mezi její nohy a roztáhl jí stehna daleko od sebe. Pak ji dráždil na nejcitlivějším místě, dokud se pod ním bezmocně nezmítala.

„Jericho, teď, prosím...”

„Už to bude,” ujistil ji a hleděl na to, jak se v nezvladatelné touze snaží převalovat ze strany na stranu.

Když uspokojil svůj zrak a když viděl, že už je na pokraji orgasmu, vstoupil do ní jediným prudkým pohybem.

Zalapala po dechu a zvedla boky, aby ho přijala co nejhlouběji. Její horké a napjaté tělo ho obklopilo takovou silou i něhou, že hlasitě zasténal. Konečně byl na místě, po němž tak dlouho toužil.

Nechtěl nic jiného – jen toto. Daisy. Její žhavé uvítání, vřelé vzdechy a měkkost jejího nádherného a vlnavého těla.

Sklonil se nad ni, opřel se rukama vedle její hlavy a hleděl jí do očí s intenzitou, jež jí brala dech z plic. Pak se začal pohybovat, rychleji a rychleji, jejich boky proti sobě tančily v divokém a neovladatelném tanci.

Objala ho oběma rukama kolem krku, zvedla nohy a zapřela je o jeho boky, aby ho vtáhla ještě hlouběji, sevřela ještě těsněji do sebe.

Těžce dýchali, líbali se a jejich jazyky se proplétaly a vychutnávaly si chuť divokého sexu.

A když se konečně od něj odtrhla a vykřikla jeho jméno, Jericho ji okamžitě následoval a dovolil svému tělu, aby se uvolnilo v blaženosti tak silné, že když bylo po ní, připadal si vyčerpaný a vyprázdněný jako ještě nikdy v životě.

OSMÁ KAPITOLA

Milovali se snad celé hodiny.

Daisy měla pocit, že se jí Jericho nemůže nabažit, a v duchu se musela usmát. Navíc... byl skutečně vynalézavý. Cítila se uspokojená, vyčerpaná a její tělo skoro bzučelo sexuální energií dodávanou i vydanou. Na takovém sexu, který člověku dodá pocit, že může pohnout i horou, vážně něco je.

Ale i v okamžiku, kdy na jejich úžasný sex myslela, věděla velmi dobře, že za ním je mnohem víc. Věděla, že tato neuvěřitelně krásná a dlouhá noc má v sobě daleko víc než jen skvělý sex. Nebyla jen záležitostí uspokojených potřeb a uhašené sexuální vyprahlosti. Ne. Tohle bylo něco jiného.

A to jí dělalo starost.

Nikdy si neplánovala, že se do Jericha zamiluje.

Ted' jí však připadalo, že na to, aby se takovému vývoji situace vyhnula, je už příliš pozdě.

Jeho tělo na ní stále spočívalo, a tak ho pohladila po zádech, nahoru a zase dolů. Užívala si ten pocit, s nímž se dotýkala jeho horké pokožky. Srdce jim tloukla stejně rychle a na šíji cítila jeho dech.

Přišla do tábora Jericho Kinga kvůli spojení s Brantem a protože měla pocit, že jí Jericho i armáda dluží ztraceného člena rodiny. Vzali jí bratra a ona si přišla vybrat dluh. Ale ted' už to bylo mnohem komplikovanější, než původně zamýšlela. Začalo jí na něm záležet. A během té dlouhé a sexem naplněné noci překročila tenkou hranici lásky.

Co to pro ni bude znamenat?

„Ty přemýšlíš,“ zamumlal proti její pokožce. „Skoro slyším, jak se ti otáčejí kolečka v hlavě.“

Usmála se a pohladila ho po vlasech. „Možná bys mohl vymyslet něco, co by mi kompletně odpojilo mozkové obvody.“

Zvedl hlavu a usmál se na ni. „To má být výzva?“

„A potřebuješ ji?“

„Ne.“ Políbil ji a pak po jejím těle klouzal dolů, zastavil se jen na okamžik, aby ochutnal její bradavky a přejel jazykem po bříšku.

Daisy se zachvěla, když se na ní pohyboval. A pak, když si klekl mezi její stehna, zvedl jí nohy do výše a položil si je na ramena, se napnula jako struna a čekala. Pak k ní přitiskl svá ústa.

Dívala se na něj, jak si ji bere. Když se dotkl jazykem jejího nejcitlivějšího místa a začal ho eroticky dráždit, když znovu a znovu sál a jemňoučce kousal ten zázračný bod na jejím těle. V tu chvíli měla pocit absolutního oddání. Jeho dech byl horký, jazyk vynalézavý a rukama jí hnětl zadeček: připadalo jí, že je to příliš mnoho pocitů najednou na to, aby je dokázala všechny vnímat a zpracovat.

Srdce jí divoce tlouklo, když bezmocně ležela v jeho silném sevření. Hýbala boky proti jeho ústům a snažila se od něj získat právě tolik, kolik jí toho nabízel. Jeho oči se vpíjely do jejích a ona se nedokázala podívat stranou. Nedokázala odtrhnout svůj pohled od jeho, protože jeho oči se staly jediným pevným bodem ve světě, který se s ní neovladatelně otáčel. Znovu křičela jeho jméno hlasem, k rý byl na okrajích drsný a ochraptělý.

A než jí projel tělem poslední záchvěv vyvrcholení, Jericho se posadil na paty, přitiskl si ji k sobě a vstoupil do ní, svou tepající erekcí. Jedním plynulým pohybem jej přijala! a uvěznila, objala ho nohama kolem pasu a vnímala, jak se v ní pohybuje, rychleji a rychleji, až svoje pohyby dovedl do divokého vyvrcholení, jež je pohltilo oba dva.

Začal ji líbat. Když křičela jeho jméno, lačně onen zvuk polykal a pohřbil ho pod vlastním výkřikem naplnění.

Během několika dalších dnů se jejich život ustálil.? podle Jerichová názoru bylo to ustálení poněkud proměnlivé, ale on byl jediným člověkem, který s tím měl problém.

Daisy se vtiskla nejen do jeho srdce, ale také do jeho domova. Klienti přijížděli, bylo o ně postaráno, opět odjeli. Jídla, která se podávala, byla nejen zdravější, ale také! pestřejší a chutnější a byl mezi nimi mnohem větší výběr, než jakého kdy dosáhl Kevin. Daisy se stala členkou týmu, žila a pracovala v hlavním domě. Skoro mu připadalo, jako by tam byla odjakživa: Jericho si všiml, že jeho personál je daleko lépe naladěný, než tomu bylo dřív.

Samozřejmě, že si toho všiml, protože jeho zachmuřený výraz byl najednou v prudkém kontrastu k jejich úsměvům.[^]

Zrovna teď krácel do pokoje a zastavil se na prahu. Rozhlédl se kolem a zaznamenal změny, které zde provedla. Té ženě nic neuniklo. Daisy prošla půdu, kam si celé generace Kingů odkládaly různé nepotřebné věci, kterým ona teď říkala poklady. Ručně tkané přehozy a přikrývky, které tkala Jerichová babička, ozdobné polstáře, které Daisy rozhodila po účelném nábytku. Místnosti teď byla útulnější hlavně díky barevným skvrnám, jež jí vévodily.

„Zakládá si tady hnízdečko,“ uvědomil si Jericho a čekal na příliv paniky. Ten se však nedostavil.

Jak to?

Cožpak si natolik zvykl na její přítomnost, že mu nevádí ani její snahy o rozbití jeho pečlivě vybudovaného a absolutně mužského světa? Je snad natolik pohlcen jejich společnými nocemi, že mu je lhostejné, že se k němu příliš připoutala? Pokud je to skutečně tak, pomyslel si Jericho s pochmurným pokývnutím hlavy, pak je načase přibrzdit.

Protože ať si její osobnosti užívá jakkoli, pravda je stále taková, že sem Daisy zkrátka nepatří. A nevydrží tady. Jedna

tvrdá zima bude stačit k tomu, aby ji vyhnala z hor zpět do města k ústřednímu topení a pouličním kavárničkám.

Při té myšlence se zamračil ještě víc a věděl, že až bude pryč, vůbec to pro něj nebude snadné. Bude mu chybět, to je jasné a s tím nepočítal. Nejlepší bude, když se na to začne připravovat hned teď.

„Ahoj,“ pozdravila ho zezadu. „Jsi doma brzy. Měla jsem dojem, že jsi chtěl jít dnes do hor zkontrolovat oplocení.“

„Už jsem to udělal,“ řekl a ustoupil, aby mohla projít. Ona se však nepohnula. Místo toho k němu přistoupila blíž. Tak blízko, že zachytil vůni broskvového šamponu, který nejraději používala. Tak blízko, že cítil vlny tepla, které vycházely z jejího těla – a na které jeho vlastní tělo okamžitě zareagovalo.

Myslel si, že když dostane Daisy do postele, zbaví se posedlosti, kterou vůči ní cítil. Ale to se nepodařilo. Sex s Daisy mu ji naopak vypálil do mozku – bál se, že trvale. Stačil jeden závan její vůně, jeden dotek její měkké ruky, ^a on byl tvrdý jako skála a dychtivý jako dospívající chlapec na zadním sedadle vypůjčeného auta.

Soustřed' se, opakoval si. Soustřed' se na cokoli jiného než na ni. To ale nebylo tak snadné, jak to vypadalo. „Zítra se nám tu ukážou tři právníci. Je všechno hotovo?“

Napůl se na něj usmála, tak trochu zmateně, napadlo ho – asi kvůli jeho náhle změněnému tónu. „Ano,“ řekla však. „Jejich pokoje jsou hotové a já mám jejich stravovací požadavky. Řekla jsem Timovi, aby zajel do města pro pečivo, ale –“

Zvedl ruku, aby zadržel příval jejích slov. „Timovi? Tomu jsem nařídil, aby šel dnes překontrolovat lezeckou stěnu. Chtěl jsem si být jistý, že je po těch deštích pevná.“

„To udělal Sam,“ řekla, prošla kolem něj a natřásla polštářky. Pak je opět hodila na pohovku. „Řekl mi, že mu to nevadí. A Tim byl celý žhavý, aby si udělal výlet. Říkal, že se zastaví pozdravit ve městě svou matku...“

Otěže mu zjevně klouzaly z rukou. Jericho musel bojovat, aby opět získal vládu. „Pokud bych chtěl, aby se Sam vláčel bahnem k té stěně, řekl bych mu to.“

Daisy se obrátila a podívala se na něj. „Proč se zlobíš?“

„Vlastně ani nevím,“ řekl a vyhodil obě ruce do vzduchu. „Možná proto, že udělím rozkazy, které ty pak klidně změníš, jak se ti to hodí!“

„Rozkazy?“

Její hlas teď zněl upjatě, ale on byl v takovém stavu, že si její změněné nálady nevšímal. Tohle je jen další příznak toho, jak tady všechno mění – kolem něj a na něm. Dokonce úkoluje jeho vlastní muže, takže zapomínají na to, co jim přikázal on. Je načase připomenout jí, kdo je tady šéf.

„Ano, rozkazy. Ty pracuješ pro mě, Daisy, ne naopak.“

„Řekla jsem snad něco jiného?“

„Nemusela jsi,“ opáčil. „Děláš si tady, co chceš – a od nás ostatních očekáváš, že se ti přizpůsobíme.“ Neslyšela jsem zatím žádné stížnosti,“ odsekla, zkrřížila si ruce na hrudníku a snažila se mu čelit.

„Teď je slyšíš.“ Přistoupil k ní blíž. „Sam je moc starý na to, aby se někam vláčel bahnem, které mu je po kolena. Na to jsi ale nepomyslela, že ne?“

„Snad ještě není senilní, Jericho.“

„A je snad na tobě, abys to posuzovala?“

„Ne,“ namítla. „Bylo to Samovo rozhodnutí. Děláš z komára velblouda,“ řekla, naklonila hlavu na stranu a hleděla na něj. „Co ti vadí? Určitě to není to, že do obchodu jel Tim. Nebo že Sam musel kus cesty blátem. Co to je? Jen to řekni.“

Protřel si rukou tvář a frustrovaně vydechl. „Vedu tenhle tábor tak, jak to vyhovuje mně, rozumíš? Přestaň zasahovat do mých rozhodnutí. Pak bude všechno v pořádku.“ Rozhlédl se po místnosti, mávl kolem sebe rukou a zavrčel: „A přestaň s těmi pokusy to tady zženštit.“

„Zženštit?“

„Polštářky, koberečky, příkrývky...“ Zarazil se. „Zatraceně, vždyť ani nevím, co mě čeká, když někam vejdu,“ zavrčel.

„No dobře,“ pronesla Daisy tiše. „Polštářky a koberečky, to jsou nebezpečné věci.“

Podrážděně na ni pohlédl. „Víš moc dobře, co mám na mysli. Dělej svou práci a nic jiného.“

„Hm. Čeká se ode mě, že budu taky salutovat?“

„Neškodilo by to!“

„Jsi ten nejnemožnější muž, jakého jsem kdy poznala,“ vyhrkla a založila si ruce v bok. „Dopravdy se cítíš tak strašně ohrožený několika polštářky a ručně tkanými koberci? Děsí tě pár vonných svíček?“

„Tohle je pořád ještě můj dům,“ šlehl po ní, ačkoli se začal cítit jako zatracený blázen.

„Nikdo neříká, že není,“ připomněla mu. „Proč mi raději neřekneš, co tě dopravdy žere, Jericho? Ty se bojíš mě, že je to tak? Bojíš se, že se k tobě dostávám až moc blízko?“

Skutečnost, že oděla do slov jeho pravé obavy, ho podráždila ještě daleko víc. Trhl hlavou a zadíval se jí do očí. Stiskl zuby, zasyčel a zamračil se. „Nikdo se ke mně nedostane blíž, než dovolím. Pokud se na mě díváš a vidíš duhu a živý plot, pak si budeš muset zajít na oční.“

Daisy se na něj usmála. Oči se jí rozzářily, jako by jí složil poklonu a nebyl na ni zrovna přímo hrubý. Přistoupila k němu. Pak mu položila obě dlaně na hrudník, stoupla si na špičky a lehounce ho políbila na rty. „Vidím do tebe, Jericho. Vždycky jsem do tebe viděla.“

Najednou z něj všechna špatná nálada vyprchala, jako by někdo vytáhl zátku. Je těžké udržet si vztek, když člověk čelí touze a chtíči. „Nejsem muž, jakého potřebuješ.“

„A v tom se právě dokonale mýlíš,“ usmála se. „Jsi přesně ten muž, jakého potřebuji.“

Když se mu vrhla do náručí, Jericho ji k sobě pevně přitiskl a musel v duchu přemýšlet, jestli by mu to všechno říkala, kdyby věděla, že se stále viní za smrt jejího bratra.

O několik dní později, jednoho zamračeného odpoledne, kdy byl ve vzduchu cítit chlad zimy, se Jericho sbalil, aby svou malou dodávkou odjel na každoroční rybářský výlet se svými bratry, Jessem a Justicem. Poslední dva dny se choval k Daisy, jako by byla časovaná puma se složitým spouštěcím mechanismem. Nebyl si ani sám jistý proč. Nebyla přece nebezpečná – většinu doby byla šťastná a veselá, takže bylo vážně těžké zastihnout ji zamračenou. Jeho napětí se však na ní podepsalo, takže byla ostražitější, jako by si už nebyla tak jistá tím, jak se k němu má chovat.

Od chvíle jejich konfrontace v hlavním pokoji se ani jeden z nich necítil v přítomnosti toho druhého zcela uvolněně. Jsi přesně ten muž, jakého potřebuji.

Její slova mu znovu a znovu zněla v hlavě byl díky nim ještě podrážděnější, než u něj bylo zvykem. Co tím jen myslela? Potřebuje ho? A nač?

Na sex?

Nebo tím myslela něco víc? Stavěla si snad nějaké vzdušné zámky? Pokud ano, Jericho věděl, že jsou odsouzeny k nezdaru. Věděl, že nemůže být pro ni tím pravým, už proto, že je mezi nimi příliš mnoho tajemství. Příliš mnoho věcí zůstalo nevyřčených a jakmile by znala pravdu, už by se na něj nikdy neusmála, to mu bylo jasné. Nikdy už by necítil, jak se pod ním zmítá uprostřed sexem prodchnutých nocí.

A o to právě jde, že? Začal s těmi tajnostmi proto, aby ji ochránil, teď jimi ale chrání především sebe. Udržuje ji v nevědomosti, aby neztratil to, co u ní našel?

Tohle celé především nikdy nemělo začít, to mu bylo jasné. Od samého začátku šlo o velikou chybu. Cožpak se nesnažil o

odstup? Vždyť si hned na začátku uvědomil, že z toho nepojde nic dobrého, ale Daisy Saxonová byla jako přírodní živel. Byla nezastavitelná. Neodolatelná. Nelitoval toho, co s ní za těch posledních několik týdnů našel, ale věděl, že vzpomínky na tento čas ho budou pronásledovat celý zbytek života poté, co Daisy odjede.

Takže co z toho plyne? Musí být skutečně dokonalý darebák, když tohle všechno ví, a přesto s ní každou noc jde znovu a znovu do postele.

„Ty blázne,“ zavrčel temně a hodil do kufru vozu další zavazadlo. „Udržuj si odstup, ale nepřestávej s ní spát? Jde to?“ Nedokázal se zastavit. Co má chudák chlap dělat?

Obrátit se zády k vřelé, krásné a ochotné ženě, která ho chce stejně, jako on chce ji?

Vzmáhala se v něm vina, ale on ji potlačil. Daisy je tady proto, že tady být chtěla. Skutečnost, že se nikdy nedozvěděla o smrti svého bratra plnou pravdu, nic neznamená. Neexistovala jediná věc, kterou by na tom mohli změnit – a nevěděl, co by udělal, kdyby takovou příležitost; dostal. Samozřejmě, ušetřil by jí bolest ale upřel by jejímu bratrovi hrdinství? Odmítl by respektovat Brantovo rozhodnutí dobrovolně se přihlásit ke splnění nebezpečné povinnosti, jen aby ho udržel v bezpečí? Ne. To by nemohl při vší úctě udělat. Ten mladík si úctu zasloužil. Veškerou úctu, kterou bohužel završil smrtí.

To, co ho doopravdy trápilo, bylo to, že neřekl Daisy celý ten příběh. Když se ho zeptala na bratrovu smrt, vyhnul se přímé odpovědi a řekl jí jen to nejnutnější. Proč? Aby jí ušetřil zármutku? Nebo proto, aby se vyhnul obvinění, které by se do zajista objevilo v jejích jantarových očích?

A záleží na tom vůbec? Je důležitý důvod, když je výsledkem to, že jí tají pravdu? On, který dával takový dův na upřímnost, schválně zamlčuje důležitou informaci žen která

zaujímá většinu jeho myšlenek. Takže musí přemýšlet, proč tomu tak je – je to skutečně starost o někoho jiného, nebo jen hovnění svým vlastním zájmům?

Když tak přemýšlel už posté, řekl si, že s tím zkrátka musí přestat. Bude pěkně zticha a počká si, co bude dál. Nepochyboval o tom, že již brzy si Daisy uvědomí, že není tím mužem, jakého chce a potřebuje, že z toho, co mezi nimi je, nic nebude... a konečně to vzdá a odjede.

Daisy? namítala jeho mysl. Daisy, která neví, jaký je význam slova vzdát se? To je opravdu dost málo pravdě podobné.

Vyrušily ho hlasy jeho bratrů. Potřásl hlavou a tiše zaklel. Nebyl v náladě na setkání s Justicem a Jessem, ale neměl na vybranou. Každý rok touhle dobou přijeli jeho bratři sem za ním na víkendový rybářský výlet, jako vždy těsně před tím, než udeřila zima. Už bylo po sezoně, ale na soukromém pozemku si mohli rybařit, kdykoli se jim zachtělo. Nikdy toho vlastně moc nechytily, ale byla to dobrá příležitost, kdy si mohli spolu sednout a popovídat si o směru, kterým se ubírají jejich životy.

Kdykoli jindy by se na tento společně strávený čas těšil. Vždyť pěkných pár těchto setkání minul v době, kdy sloužil v armádě. Teď, když byl doma, se chtěl se svou rodinou stýkat víc. Musel si přiznat, že i v této tendenci má prsty Daisy. Připomínala mu už jen svou přítomností, jak moc je rodina důležitá. A když zjistila, že Jesse a Justice přijedou na rybářský víkend, byla radostně rozrušená vidinou, že se s jeho bratry setká.

Radostné rozrušení, přeloženo do Daisiných kulinárních schopností, se rovnalo nekonečnému maratónu vaření a pečení. Kuchyň teď byla plná nejrůznějších jídel a všech představitelných i nepředstavitelných dezertů. Byla odhodlaná docílit toho, aby se jeho bratři cítili vítaní. A zrovna teď je

skoro vystrčila ze dveří, aby konečně vyjeli na ten svůj dvoudenní výlet.

Jericho si všiml, že si jeho bratři všimli Daisy. Samozřejmě, Daisy si nemohli nevšimnout, ale bylo v tom ještě cosi jiného: postranní pohledy, které si ti dva vyměňovali. Věděl, že jim v hlavách rotují kolečka. Poslední z bratrů Kingových se podle jejich názoru zřejmě konečně chytil. No, hned jak budou u jezera, ujasní si s nimi, jak to všechno vlastně je.

„To je skvělé,“ poznamenal Justice, jak se k němu blížil, a rozhlížel se po pozemcích. „Líbí se mi ty změny, které jsi udělal v hlavním domě.“

„Díky.“ Jericho trhl hlavou ke stodole. „Mám nového koně, kterého bys taky měl vidět.“

„Vážně?“

Oči se mu rozsvítily a Jericho se skoro rozesmál nahlas. Justice byl z hordy bratrů Ringových ten trpělivý. Byl tichý, zamyšlený, spíš odtažitý a uzavřený. Ukažte mu ale koně a v tom muži se postavil na zadní rančer a převzal velení nad jeho chováním.

Bylo skvělé, že je zase viděl, i když načasování jejich setkání nebylo pro Jericha zvlášť výhodné.

„Nejsme tady, abychom si prohlíželi koně. Přijeli jsme si zarybařit a vytáhnout pár sklenic piva,“ ozval se za nimi Jesse a hodil basu piv do kufru vozu. „Bella a Maggie si udělaly na ranči dámskou jízdu pořád plánují to velké rodinné setkání, všichni bratřenci a sestřenice. Bůh nám pomoz, protože by měli všichni přijet na Vánoce. Justiceova hospodyně, paní Careyová, má práce nad hlavu s hlídáním obou dětí. Justice a já jsme stěží vyvázli z toho zmatku živí.“

Jericho nad svým nejmladším bratrem jen potřásl hlavou. Jesse byl bývalý profesionální surfař, ale teď mu patřila Kingova pláž: pod tím názvem se skrýval špičkový obchod se

sportovním oblečením a vybavením. Byl bláznivě zamilovaný do své ženy a miloval i synka Joshuu. „To zní nebezpečně.“

„Není to žádný vtip,“ prohodil Justice. „Jesse pochopitelně často dramatizuje, ale říkám ti, že když se Maggie a Bella dostanou dohromady...“ Zachvěl se. „Žádný muž proti nim nemůže obstát. Než jsme se dostali na cestu, ty dvě už mluvily o jídelníčku a výzdobě. A navíc jsme zaslechli něco o tom, že nás chtějí do toho všeho zapojit... s věcmi jako malování a podobnými hrůzami.“ Znovu potřásl hlavou nad tím, jak zázračně unikli.

Z nějakého zatraceného důvodu si Maggie vzala do hlavy, že musíme celý vnitřek domu vymalovat – a Bella s ní samozřejmě souhlasí.“

„Jo, to je fakt,“ přikývl Jesse. „Ukazovala mi nějaké vzorníky barev a nedokázala vůbec pochopit, proč mě nezajímají odstíny granátových jablek a buganvilií, kterými by se podle ní měl vymalovat ranní pokoj.“

„Ted’ je bílý. A co je špatného na bílé, ptám se?“ položil Justice řečnickou otázku. „Ty ženské jsou na pochodu a nic je nezastaví. Máme štěstí, že Jefferson s Maurou jsou bezpečně uklizení v Irsku.“

„Nemůžu uvěřit tomu, že moji bratři jsou takoví slaboši, kteří nechají svoje ženy, aby jim organizovaly život!“ zasmál se Jericho.

„Ted’ promluvil svobodný muž,“ zasmál se Jesse a posunul v autě ledničku. „Počkej, až na tebe taky dojde. Pak si promluvíme na toto téma znovu.“

„Na mě nikdy nedojde, Jesse,“ pronesl Jericho pevně. „Neexistuje ani nejmenší šance, abych se uvrtil s někým do manželství. Viděl jsem v armádě už dost utrpení i dobrá manželství končívají bolestně. A na to nejsem zvědavý, děkuji pěkně.“

„Vždyť to povídám,“ namítl Jesse. „Taky jsem si to myslel, ale všechno se změnilo, když jsem potkal Bellu.“

„A v mém případě to byla Maggie,“ poznamenal Justice. „Dojde na tebe také, Jericho,“ dodal.

„S tím nepočítejte,“ odpověděl. „Můj život se mi líbí takový, jaký je. Nehledám nic trvalého. A nejsem vyrobený z materiálu, který je vhodný na výrobu manželů a otců.“

„Přesně to jsem si taky myslel,“ řekl Jesse. „Ale teď jsem ženatý, mám radost ze syna a Bella je navíc znovu těhotná.“

„A to nám říkáš až teď?“ vyhrkl Justice. „Gratuluju, chlape! To je skvělá zpráva!“

„Jo,“ Jesse pokýval hlavou a okouzleně se na ně usmál. „Kdo by si před lety pomyslel, že budu tak rád vyměňovat plínky?“

Dokonce i Jericho si musel v duchu přiznat, že by nikdy nepovažoval za možné, že se z jeho surfařského bratra sta ne rodinný typ. Ale přesně k tomu došlo.

„Dobře vím, co tím myslíš,“ souhlasil Justice s úsměvem. „Teď, když je Maggie zase v jiném stavu, to vypadá, že Kingovi budou čelit další populační explozi.“

„Jasně, jen tak dál!“ Jesse poplácal svého bratra po rameni. „Teď ještě musí dodat jedno dítě Jefferson a Maura a Jericho se musí zapojit do programu!“

Jericho potřásl hlavou. „Nemáte šanci. Pokud jde o Jeffersona a Mauru, možná jim budete muset dát chvíli pokoj. Vždyť Jensenovi není ještě ani rok, ne?“

„Ani Joshuovi,“ podotkl Jesse. Pak se na bratra zadíval. „Tak co, Jericho? Skutečně chceš být jediným Kingem, který odmítá pracovat na nové dynastii?“

„Aspoň jeden z nás si musí zachovat zdravý rozum, nemyslíte?“

„S tebou vždycky bylo těžké pořízení, ty mizero,“ usmál se na něj Jesse zeširoka. „A to nemluvím o tom, jak se vždycky bráníš všemu, co by ti mohlo prospět.“ Naklonil se do vozu a

posunul ledničku o něco víc dozadu. „Zatraceně, to snad váží tunu. Co v tom je?“

„Jen to nejnutnější,“ ozvala se za ním Daisy. „Je tam pivo, pak nějaké pivo a taky, jen pro případ, že byste měli žízeň, ještě nějaké pivo.“

„To bude výlet,“ liboval si se smíchem Jesse.

Usmála se na něj a na okamžik si Jericho připadal jako outsider. Záviděl svému bratrovi, jak lehce s Daisy dokáže komunikovat. Mezi nimi nebyly žádné nebezpečné spodní proudy – žádné sexuální napětí, které by prostupovalo i ten sebenevinnější rozhovor. I když se na ni jen díval, stáhly se mu vnitřnosti a v ústech mu vyschlo.

Měla na sobě tmavozelený svetr, zpod kterého jí u krku vykukoval světlý s límečkem košile, obnošené džínsy a na nohou ty boty, které si pokoušela vzít na jejich společný dvoudenní výlet. Vypadala zatraceně dobře a Jerichovi se rozbušilo srdce tak hlasitě, až měl strach, že ten zvuk uslyší i ostatní.

Taky ho napadlo, jestli byla v doslechu už ve chvíli, kdy vykřikoval, že se nikdy neožení. Poslouchala snad, jak se se svými bratry bavil o dětech a rodinách slyšela Jerichovo odmítnutí trvalého vztahu? Neslyšel ji otevírat dveře, takže to bylo klidně možné.

Ačkoli trochu doufal, že ho neslyšela, zároveň si uvědomoval, že by to takhle bylo jednodušší alespoň by věděla, kde si s ním stojí.

DEVÁTÁ KAPITOLA

„V té druhé ledničce jsou sendviče.“ Daisy mluvila k nim všem, ale hleděla na Jericha. „Je tam ještě bramborový salát, salát s těstovinami, smažené kuře a čokoládové cukroví.“

„Madam,“ uklonil se jí Jesse a smekl svůj stetson, „jste pro nás dar z nebes. Naše vděčnost nezná mezí.“

„Pirožky nebudou?“ zeptal se Jericho tak tiše, že napůl předpokládal, že ho neuslyší.

To se však mýlil. Upřela na něj svoje jantarové oči, ale nijak zářivě se neusmívala. Znamená to, že slyšela, co předtím říkal svým bratrům? Nebo je to jen známka toho, že se jí po něm bude stýskat?

„Pirožky jsou tam také,“ odpověděla. „Protože vím, jak je máš rád.“

Chvíli na sebe hleděli, jako by jeho bratři kamsi zmizeli. Jako by byl s Daisy na horách úplně sám. Hloubka emocí, které se v něm vzedmuly, ho téměř zadusila. Jericho si popuzeně uvědomil, že s něčím takovým nepočítal. Nepočítal s tím, že mu na ní začne záležet. Toužil po ní tak silně, že si ani nevšiml, kdy se ona silná fyzická touha začala nerozpoznatelně mísit s náklonností. As... Vědomě potlačil další myšlenky a potřásl hlavou.

Nemohl připustit – a to dokonce ani sám sobě – že to, co k ní cítí, je něčím víc než určitá srdeční slabost pro ni. To, co spolu sdílejí, však nepřetrvá. Není to možné. To věděl s bezmeznou jistotou.

Nejen proto, že jak řekl svým bratrům nehledá nic trvalého. Ale hlavně z toho důvodu, že mezi nimi jsou nevyřešené záležitosti, o nichž nemá Daisy vůbec ponětí. Neřekl jí vše o Brantově poslední misi: ještě ne. Říkal si však, že přesně to bude muset co nejdříve udělat. Jakmile se vrátí z výletu se

svými bratry, promluví si s ní a poví jí vše. Pak Daisy určitě odjede a vše se opět vrátí pozvolna k normálu.

A pokud mu bude po celý další zbytek života chybět, bude se s tím muset zkrátka nějak vyrovnat.

Zrovna se zasmála čemusi, co jí říkal Jesse, a Jericho se na ni podíval. Všechno uvnitř něj se sevřelo jako pěst. Ta žena k němu promlouvala na tolika úrovních, že je ani nedokázal všechny určit. Chtěl ji a zároveň si přál, aby odjela. Potřeboval ji a zároveň mu byla ta potřeba nepříjemná. Záleželo mu na ní ale celou svou bytostí proti tomu citu bojoval.

Jak může jedna taková malá žena v muži vyvolat takovou smršť emocí? Obzvlášť v takovém, který si kdysi nařídil, že nesmí nikdy k nikomu cítit hluboké city? Zatraceně, dokud se Daisy neobjevila v jeho životě, byl Jerichův nejdelší vztah dvoutýdenní pobyt v hotelu jeho bratrance v Cancúnu s brunetkou, na niž si skoro nevzpomínal.

Celé roky se ostražitě vyhýbal závazkům, pevně věřil tomu, že vojenský život se nedá kombinovat s rodinným krbem. Myslel si to tehdy a byl o tom přesvědčený i dnes. Muž, který slouží své vlasti, udělá nejlépe, když se nerozptyluje jinými záležitostmi.

Jericho viděl rozpady mnoha rodin, které nevydržely dlouhá odloučení. Ještě horší bylo, jaké následky takový rozpad zanechal na dětech a manželkách, když se voják nedokázal usadit. Jeho přátelé tvrdili, že se na to dívá ze špatného úhlu, ale to bylo samozřejmé. Prohlašovali, že síla touhy po rodině přehluší obavy z toho, že by se mohla nakonec rozpadnout. A pravda byla taková, že přes množství tragédií, byli v armádě i takoví důstojníci a vojáci, kteří svou rodinu vybudovali na pevných základech, až její fungování vypadalo skoro... snadně.

Jericho si však stanovil jiná pravidla. Rozhodl se, že dokud bude v aktivní službě, povede osamělý život.

Ale nač se chceš vymlouvat teď? zašeptal mu do ucha prohnaný hlásek. Vždyť armáda už je minulostí.

Takhle je to všechno jasnější, ujišťoval sám sebe. Méně složité. I jemu však tyto důvody zněly dost uboze.

„Jaký vlastně máte plán?“ zeptala se Daisy a Jericho se probral ze svých myšlenek. Než jí mohl odpovědět, ujal se toho Jesse.

„Budeme sedět u jezera a poslouchat, co se nám náš bratříček bude snažit namluvit,“ prohodil a mrkl na ni.

„To spíš otevřou v pekle mrazírny, než abys ty jednou zavřel pusku aspoň na tak dlouho, abys mohl vůbec někoho poslouchat,“ šťouchl do Jesseho přátelsky Justice.

„Ty a Jericho jste tak zatraceně málomluvní, že to vypadá, jako bych mluvil jen já sám.“ Obrátil se s úsměvem na Daisy. „To určitě můžeš dosvědčit, Daisy, ne?“

Podívala se na něj a Jericho při tom pohledu pocítil tvrdý úder na solar. Když mluvila s jeho bratry, zářil jí v očích humor a radost. „O tom nic nevím. Nezdá se mi, že by měl problémy s mluvením, když mi říká, jak to tady chce vést.“

Zamračil se na ni, ale spíš jen pro formu.

„Rozkazy se nepočítají,“ řekl jí Jesse a opřel se bokem o vůz. „Jsem nejmladší, a tak tě mohu ujistit, že jsem na rozkazy od mých bratrů zvyklý od doby, co jsem se narodil.“

„Nikdy jsi neposlouchal, tak si nestěžuj,“ připomněl mu Justice a zvedl těžkou ledničku naplněnou jídlem tak lehce, že to vypadalo, jako by byla prázdná. Pak se posadil do vozu a podíval se na Daisy. „Jeho žena, Bella, se zrovna uchýlila do mého domu, protože potřebuje trochu klidu a ticha.“

„Cha!“ zasmál se Jesse krátce. „Moje Bella že by hledala ticho a klid? To se pleteš.“

„Prosím tě,“ přerušil ho Justice. „Tvoje žena je absolutní drahoušek. Pokud chceš vidět vzteklouna, měl by ses někdy zkusit pohádat s Maggií. Měl bys štěstí, kdybys vyvázl.“

„Chceš stavět Maggiin irský temperament proti mexickému temperamentu Belly?“ zasmál se Jesse. „Nemáš šanci, bratříčku. Bella je sice malá, ale tuhá jako houžev.“

Bratři pokračovali ve srovnávání svých žen jejich hlasy byly naplněny takovou pýchou, že Jericho pocítil závist. Něco takového se mu snad ještě nikdy nestalo. Byl dokonce v pokušení skočit jim do řeči s tím, že Daisy by obě jejich manželky lehce strčila do kapsy.

Ta myšlenka ho vyděsila až do morku kostí. Obvykle, když se jeho bratři bavili o svých ženách, cítil jen jakýsi neurčitý soucit s ženami, které se rozhodly milovat jeho tvrdohlavé bratry. Ale teď, co byla v jeho životě Daisy, Jericho lépe rozuměl tomu, co jeho bratři ke svým ženám cítí. Nijak mu to však nepomohlo spíš mu připadalo, že si ještě silněji uvědomuje skutečnost, že se Daisy dostala k němu blíž, než je záhodno.

Dovolil jí, aby mu na ní záleželo.

Jericho se postavil na stranu a stále hleděl na Daisy. Zvuk pře, která k němu doléhala od auta, zněl známě. Jediným rozdílem bylo to, že tady byla Daisy, takže Jericho nestačil svoje bratry a jejich argumenty náležitě sledovat a komentovat. Myslel jen na to, jak si přeje, aby víkend už skončil a on ji mohl odtáhnout nahoru do ložnice, zamknout dveře a celou noc a den se s ní milovat.

Ano, rozhodl se, že jí všechno poví. To však neznamená, že s ní nemůže strávit ještě alespoň jednu poslední noc. Pokud je proto sobec, bude s tím muset nějak žít.

„Hej, Jericho!“ uhodil ho Jesse do paže. „Žiješ?“

„To víš, že ano, bratříčku,“ odpověděl a konečně odtrhl zrak od Daisy. „Nalož zbytek zásob, ať můžeme vyrazit.“

„Vidíte to?“ poznamenal Jesse k nikomu a ke všem. „Pořád jen rozkazuje.“

„Užijte si to, kluci,“ zasmála se Daisy a zamířila okolo zadního vchodu za roh domu. „Pojď sem, Nikki!“ zavolala na pejska, který byl zjevně rozpolcený mezi procházkou se svou paničkou a potřebou vrhat toužebné pohledy na Jericha. „Musím zasadit pár chryzantém. Kdy vás mám čekat? Zítra večer?“

„Určitě se vrátíme na večeri,“ ujistil ji Justice.

Zvedla ruku a zamávala jim, ani nezpomalila. Pak zmizela za rohem domu a Nikki se rozběhla za ní.

„Bude sázet chryzantémy?“ zamumlal Jesse a hleděl za ní. „Proč?“

„Připadám ti snad jako zahradník?“ zeptal se ho Jericho popuzeně. „Jak to mám vědět?“ Protřel si bradu dlaní. „Ani jsem nevěděl, že nějaké chryzantémy máme.“

Jesse se vrátil zpět k práci, hodil do auta spací pytle a vařič, pak opatrně uložil i rybářské pruty. Zatímco pracoval, Jericho hleděl na místo, kam zmizela Daisy.

„Nechceš mi něco povědět?“ zeptal se ho Justice tiše.

„Cože?“ Jericho sebou trhl a podíval se na něj, jako by se zbláznil. Justice mu však na takový hloupý trik neskočil. Vždy byl mezi nimi tím, kdo viděl věci, jež ostatní vidět nechtěli s výjimkou svého vlastního života. Jejich nejstarší bratr Jefferson nedávno Jerichovi pověděl, jak Justice málem pokazil svoje vlastní manželství dostal se až do bodu, kdy hrozilo, že se mu vztah s Maggií rozpadne na kousky.

„Nejsem přece slepý, víš?“ poznamenal Justice. „Vidím, jak se na tebe dívá a jak se ty díváš na ni.“

„Nevíš, co povídáš.“ Zatraceně. Tohle se dalo čekat, říkal si Jericho. Samozřejmě, že si Justice musel všimnout napětí mezi ním a Daisy a samozřejmě, že si všiml i toho, že se Jericho drží zpátky.

„Jo? Proč teda potom vypadáš, jako bys měl za košilí mravence?“ zeptal se Justice. „Zatraceně, Jericho. Konečně ses zamiloval a nic s tím neděláš!“

„Nikdo není zamilovaný,“ ohradil se Jericho.

„Co se děje?“ zeptal se Jesse, který se k nim přidal. „Nedotknutelný Jericho King se zamiloval? Co to slyším?“ poplácal bratra po rameni. „To jsou ale zprávy, chlape.“

„Drželi byste laskavě zobáky?“ vyjel na ně Jericho a pohlédl směrem, kterým zmizela Daisy, aby se ujistil, že není na doslech. Jesseho zticha neudrží, to mu bylo jasné. „Nikdo tady nemluvil o lásce.“

„Ani nemusel. Zatraceně,“ přimhouřil Justice jedno oko, „vždyť jsi ji tím svým pohledem málem podpálil!“

„Chtíč ještě není láska, pokud to ještě ve svém věku nevíš,“ odsekl Jericho a zamračil se na ně, aby jim dal najevo, že s tímhle rozhovorem jednou provždy končí. Ale neměl to mít tak snadné.

„Je to dobrý start,“ pověděl mu Jesse a usmál se tak široce, že mu málem upadla spodní čelist. „Když jsem poprvé uviděl Bellu...“ Odmlčel se a dramaticky si povzdechl. „Poprvé vlastně byla tma, takže jsem ji skoro neviděl. A podruhé...“ zamyslel se. „Podruhé na sobě měla jakýsi pytel. Ale potřetí,“ zasmál se, „potřetí mě dostala.“

„Jsi blázen,“ řekl mu Jericho. „A tvoje žena má můj hluboký soucit.“

Jesse zvedl obočí a rozesmál se. „Ona mě miluje.“

„To nesvědčí zrovna o nejlepším vkusu,“ vpadl mu do řeči Justice.

„Hele!“ obořil se na něj Jesse. „Snad si tady podáváme Jericha, ne?“

„A teď už s tím je konec. Už jsi toho namluvil dost,“ pronesl Jericho. „Vždycky moc mluvíš to je zvyk, kterého by ses měl zbavit.“

„Na to už je pozdě,“ pokrčil rameny Jesse a vrátil se k vozu. „Kromě toho je to součást mého šarmu.“

„Cože?“ Jericho si povzdechl a podíval se na nebe. Do západu slunce zbývaly ještě tak čtyři hodiny. Mají dost času na to, aby se dostali k jezeru a postavili tábor. Pokud ovšem svoje bratry dostatečně popožene. „Tak jedeme nebo jak?“

„Změnou tématu se tomu problému nevyhneš, víš?“

„Neměním téma,“ odpověděl upjatě. „Já jsem o tom vůbec nemluvil a s vámi dvěma o tom ani mluvit nebudu. S nikým o tom nebudu mluvit. Protože není o čem.“

„Jsi blázen nebo jen hlupák?“ zeptal se ho Jesse. „Je tady ženská, která takhle vypadá, navíc umí vařit a dokonce je asi ochotná snášet tvoje nálady! Měl bys před ní padnout na kolena!“

Jericho se ušklíbl.

„Přehání,“ mírnil svého bratra Justice. „Ale něco na tom, co říká, přece jenom je. Proboha, Jericho, chceš strávit zbytek života jako poustevník?“

„Jaký poustevník? Vždyť se tady s lidmi netrhnou dveře!“

„Všiml sis někdy,“ zeptal se ho Jesse přátelsky, „že se chováš ještě nesnesitelněji v případech, kdy nemáš pravdu?“

„Zmlkni, udělej to pro mě,“ potřásl hlavou Jericho. Justice, dovolíš mi, abych ho hodil do jezera?“

„Můžeš to zkusit,“ chvástal se Jesse. „Ne,“ zarazil je Justice. „Bella by dostala záchvat. A věř mi, když ti říkám, že bys něco takového nechtěl zažít.“

„Amen,“ povzdechl si Jesse.

„No dobře. Nehodím tě do jezera, ale ušetřete si další dobré rady.“

„Jasně,“ souhlasil Jesse. „Nebudeme ti radit, i když to potřebuješ jako sůl.“

„Nastup si do auta,“ přikázal mu Justice. Když Jesse zmizel, obrátil se k Jerichovi. „Má pravdu, víš. Ohledně Daisy a tebe.“

Možná by sis to měl dobře promyslet, než si to zkazíš. Já o tom něco vím. Byl jsem tomu hodně blízko.“

Jericho si povzdechl a prohrábl si vlasy. „Jsem rád, že jste to s Maggií zvládli. Vážně. Ale s Daisy jde o něco jiného.“

„Jak to?“

„Jsou mezi námi věci, o kterých neví,“ řekl Jericho. „Věci, o kterých jsme nemluvili. Ale i kdybych na to nebral zřetel,“ potřásl hlavou, „problém je v tom, že se od sebe až moc lišíme. Já jsem skotská, ona víno. Já žiju napůl venku, ona úplně uvnitř. Nefungovalo by to, protože ona sem prostě nepatří.“

Daisy si skousla ret, aby neřekla nic nevhodného a nevzdala se. Měla si rozmyslet dvakrát, než se postavila za dveře a poslouchala, co si Jericho s bratry povídá. Nejdřív to ani neměla v úmyslu, ale když zamířila za dům s nůžkami, aby ostříhala hlavičky uschlých květín, zaslechla pár slov a ta ji zastavila.

Bylo legrační poslouchat, jak se ti tři pošťuchují. Sama si dobře pamatovala na to, jak se nemilosrdně škádlili s Brantem – a tak zůstala ukrytá a tajně naslouchala.

Pak, když se rozhovor zvrátil k ní, nedokázala odejít.

A teď cítila úzkost a chlad až do morku kostí. Opřela se o dům a stiskla ruce. Stálo ji všechny síly, aby zůstala na místě a nevyžadovala od Jericha, aby jí okamžitě pověděl, co před ní skrývá.

Co to je, co neví?

„A proč?“ zašeptala sama pro sebe a pohlédla na Nikki, která se na ni dívala s hlavičkou na stranu, jako by nad její otázkou přemýšlela.

Když ji však nenapadla žádná odpověď, zahleděla se Daisy na oblohu. Neviděla mraky, které se shlukovaly v dálce. Místo toho viděla Jerichovy modré oči, které na ni hledí, viděla

emoce v jeho tváři, když svým tělem překrýval její. Myslela na jejich lenošné rozhovory, když spolu po milování leželi ve stínech a povídali si.

A pak se objevila jeho tvář v okamžiku, kdy se obrátil k Justiceovi a s jistotou tvrdil, že sem nepatří.

Jak tomu pořád ještě může tak umanutě věřit? Cožpak si tady nevydobyła určitou pozici? Nepomáhá snad s klienty, neproměnila jeho neútulný a chladný dům v místo, kde je příjemné pobýt? Cožpak netráví každou noc v jeho náručí?

Najednou pocítila podráždění a vztek, které byly okamžitě následovány smutkem a lítostí. On si o ní myslí, že je tvrdohlavá? Co je pak on? Poslední týdny spolu pracovali, jela s ním a jeho klienty tábořit do divočiny – nejen, že s nimi držela krok, ale ještě k tomu vařila a starala se o ně. Osvědčila se: a věděla to.

A on se přesto od ní drží zpátky a prohlašuje, že sem nepatří. Co by se muselo stát, aby její přítomnost konečně schválil a přijal? A stane se to někdy vůbec? Pokud je tak odhodlaný udržet ji vně svého světa, změní se to? Možná si zakládá jen a jen na bolest a zklamání – a doufá, že se mu rozjasní v hlavě.

„Můžeš si za to sama,“ zamumlala a poslouchala mužský smích. „Kdyby ses do něj nezamilovala, nezáleželo by ti na tom. Odjela bys, jak sis to plánovala, a ani by ses neohlédla.“

Problém však byl v tom, že teď už by se ohlížela. A věděla, že už to tak bude vždycky.

Jericho se hlasitě zasmál čemusi, co řekl některý z jeho bratrů. Ten bohatý a vřelý zvuk jí projel srdcem jako nůž.

Nikki zakňučela a Daisy ji vzala do náruče, aby ji uchlácholila. Ji i sebe. V tomto okamžiku si nepřála nic víc než vrátit se k vozu a Jericha konfrontovat. Chtěla odpovědi. Chtěla, aby se jí podíval do očí a řekl jí zpříma, že sem nepatří. Že mezi nimi není nic důležitého.

„Tohle se vůbec nemělo stát,“ pronesla tiše. „Daisy,“ zamumlala a zanořila obličej do Nikkiiny hebké srsti. „Proč ses do něj musela zamilovat? Proč jsi s ním nemohla prostě jen spát a udržet srdce venku ze hry?“

Věděla, že na lítost je už pozdě. Přála si vidět Jerichovu tvář – dokázala by v jeho očích rozpoznat lež?

Udržela se. Byl se svými bratry, a to nebyla vhodná chvíle na její požadavky. Vypadala by jako blázen, kdyby před nimi všemi připustila, že poslouchala, co si spolu povídají.

Zůstala tedy schovaná a čekala, dokud jejich vůz nezmizel. Pak vyšla zpoza rohu a hleděla na mrak prachu, který po něm zůstal ve vzduchu.

Srdce ji bolelo, když si znovu a znovu vybavovala Jerichova slova. Byl odhodlaný nic k ní necítit. Nezáleží na tom, že její vlastní city vůči němu se od chvíle, kdy sem přišla, prudce a podstatně změnily. Nezáleží na tom, že ho miluje on o její lásku stejně nemá zájem. Objala se kolem těla a snažila se bojovat s chladem, který cítila. Ještě před pár minutami si nebyla ani vědoma toho, že si ohledně Jericha dělá takové naděje. Že sní sny, které zahrnují jejich společný život v horách. Rodinu. Vychovávání dětí a časté, co nejčastější milování.

Bylo těžké připustit si, že se tyto sny otrásly v základech a rozplynuly se, jako by nikdy neexistovaly. Snažila se najít útěchu alespoň v tom, že udělala to, co si předsevzala, než sem přijela. Milovala se s Jericho Kingem a pokud k ní budou všemožná božstva laskavá, je těhotná. Brzy to zjistí. Pak odjede, dokud toho bude ještě schopná nechá ho tady na té jeho drahocenné hoře a najde si jiné místo, kam by mohla skutečně patřit.

To ale až poté, co zjistí, co to vlastně před ní skrývá.

DESÁTÁ KAPITOLA

Než skončil týden, měla Daisy nervy napjaté k prasknutí. Poté, co odjeli Jerichoví bratři, Jericho se stáhl do sebe. Nedotýkal se jí, nemiloval se s ní stěží se na ni během dne podíval. A tato situace si pozvolna začala vybírat svůj dluh. Stála u okna ve své ložnici a dívala se ven s myšlenkami pádícími jako o překot.

Cítila, že se mezi nimi schyluje ke konfrontaci, a tak si jednoho odpoledne udělala výlet do města a koupila si těhotenský test. Ještě ho však nepoužila. Malá modrá krabička stále ještě ležela neotevřená pod umyvadlem v koupelně.

Věděla, proč váhá s použitím pokud není těhotná, pak musí zůstat, ať s tím Jericho bude nebo nebude souhlasit. Najde si způsob, jak se s ním opět sblížit. Pokud však těhotná je, bude moci odjet právě tak, jak to od ní chtěl. A jak si to sama plánovala.

A právě to bylo důvodem, proč onu krabičku stále neotevírala. Nechtěla odjet. Nechtěla Jericha opustit, nechtěla opustit ani toto místo a hrstku lidí, kteří se stali součástí jejího života. Stala se jednou z nich. Našla si své místo ve světě, našla si muže, kterého chtěla. Nepřála si cokoli z toho ztratit.

Nikdy se nevzdávala bylo to naprosto proti její přirozenosti. Byl by však odjezd známkou prohry, jestliže ho sama původně zamýšlela? A mělo by smysl zůstat, kdyby si Jericho nikdy nepovolil lásku k ní? Proboha, pomyslela si a stiskla si hlavu, která jí třeštila bolestí. „Co děláš?“

Nikki vzrušeně zakňučela. Když se Daisy obrátila po hlase, uviděla stát ve dveřích Jericha.

„Nic!“ vybuchla, protože ji zastihl v mimořádně zranitelném okamžiku. Vynutila ze sebe úsměv, který jí připar dal falešný a až příliš zářivý. „Jen jsem přemýšlela.“

Přistoupil k ní. Nevšímal si Nikki, která poskakovala posteli a snažila se upoutat jeho pozornost.

„Také jsem přemýšlel,“ přiznal se jí. Vypadalo to, že jeho přemýšlení nijak zvlášť neobšťastnilo.

Všechno v Daisy se napnulo, aby se obrnila proti tom co přijde dál. Nadešel čas konfrontace.

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Daisy ho snášela, ja' nejdéle mohla. „Tak to, proboha, řekni, Jericho!“ vy buchla nakonec.

Svraštil obočí a stiskl rty. „Co mám říct?“

„To, co jsi mi sem přišel říct,“ provokovala ho. „To, o mi toužíš říct ode dne, kdy jsem sem přijela. Že chceš, abych odsud odjela!“

„Mýlíš se,“ namítl. Prohrábl si vlasy rukou, přistoupí k ní a díval se také z okna. Pak se na ni zadíval. „Nechci, abys odjela...“

Srdce se jí rozezpívalo nadějí ale o vteřinu později se Jericho postaral, že splasklo, jako by ho někdo propíchl jehlou.

„...a právě z toho důvodu musíš odjet.“ Zamrkala, potřásla hlavou a ustoupila. „To nedává vůbec žádný smysl.“

„Nemusí to dávat smysl,“ pronesl bezvýrazně. „Jak jsem už řekl je to moje hora, takže pravidla tady určuju já.“

Mluvil k ní tak chladně. Tak tvrdě. Vůbec ne jako muž, kterého poznala. Už se od ní odtahuje – a tak rychle, že se téměř ani nestačí natáhnout, aby ho zadržela.

„Takže mám zkrátka odjet. Bez vysvětlení. Bez... Proč, Jericho? To se mě tolik bojíš?“

Krátce se zasmál, ale v tom zvuku nebylo žádné veselí. „Nebojím se tě, Daisy. Zkrátka musíš odjet.“

„Proč?“

„Nedělej to těžší, než to musí nutně být,“ požádal ji.

„No, řekla bych, že právě to budu dělat.“ Jak to vyslovila, napřímila ramena a uvědomila si, že bude bojovat za to, aby

mohla zůstat, i když ani nevěděla, jestli je těhotná nebo ne. Když se totiž dívala do jeho ledově modrých očí, věděla, že má proč bojovat. To, co mezi nimi je, je příliš důležité na to, než aby se toho bez boje vzdala.

Díval se na ni jako bojovník, kterým fakticky byl. Její bratr však byl také voják a teď si Jericho bude muset uvědomit, že důvodem, proč se stal vojákem, bylo to, že všichni Saxonovi jsou k boji dokonale stavění.

Rozhodla se, že použije svou nejsilnější zbraň jako první.

„Miluju tě.“

Zatvářil se ještě nevýrazněji, jeho oči ještě zchladly a zahalily se mlhou. „Ne, nemiluješ mě.“

Vzedmul se v ní vztek, živý a silný. Zaklonila hlavu, aby mu mohla pohlédnout naplno do očí. „Možná jsi přesvědčený o tom, že víš všechno na světě, ale neodvažuj se mi říkat, co cítím a co necítím, buď tak laskav. Řekla jsem ti, že tě miluju. Myslím to vážně. Budeš se s tím muset vyrovnat.“

Nemusela tentokrát na jeho reakci čekat dlouho a přesně to očekávala.

„Myslíš, že jsem slepý, Daisy?“ Mluvil k ní hlasem tichým a hlubokým tak, jako by vycházel až z jeho dusej „Myslíš si, že nevidím, co se tady vlastně děje? Nemiluješ mě miluješ to, že jsi tady, se Samem a ostatními. Od doby, kdy zemřel tvůj bratr, jsi byla osamělá. A teď sis z nás udělala svou rodinu, kterou tolik chceš.“

Měla pocit, jako by ji uhodil. Možná se v jeho slovech ukrývalo trochu pravdy, ale to, co řekl, zdaleka nebylo* celé. Ano, přijela sem, aby našla opět rodinu. Nečekala, že přitom najde i lásku ale přesně to se stalo. Daisy sej rozhodla, že nedovolí, aby to, co se přihodilo, takhle zlehčoval.

Řekla mu, že ho miluje, a on jí její city hodil zpět do tváře. Jaký hlupák něco takového dokáže udělat?

„Ty blázne. Vážně si myslíš, že jsem taková naivka? Myslíš si, že nepoznám rozdíl mezi toužením a láskou?“ Stiskla ruce v pěsti a založila si je v bok. Pak se na něj rozzuřeně zadívala. „Samozřejmě, že jsem se cítila osamělá. Ale nepopadla jsem prvního chlapa, co se namanul, abych z něj udělala rodinu, která mi tolik chybí. Přijela jsem sem proto, že jsi znal mého bratra. Nepřijela jsem lovit manžela nebo někoho, na koho bych se pověsila. Nechtěla jsem se do tebe zamilovat. Prostě se to... stalo.“

Zamračil se, ale ona ještě neskončila.

„Proč jsem se musela zamilovat do toho nejhoupějšího, nejtvrdohlavějšího a nejarogantnějšího muže, který mi mohl zkřížit cestu?“ Potřásla hlavou a zabořila si ruce do vlasů. „Jsi tak odhodlaný shnít tady, uzavřít se před vším a přede všemi, na kom by ti mohlo záležet, že nejen odmítáš vidět, že tě miluju, ale dokonce i to, že miluješ i ty mě!“

O krok ustoupil a stiskl čelisti tak silně, jako by už nikdy nechtěl promluvit. Viděla, jak bojuje o sebeovládání. Nakonec se mírně uklidnil.

Víš, já jsem to nechtěl,“ vydechl. „Ty jsi ta, kdo se tady ukázala a nechtěla odjet. Tys mě neustále ponoukala, až jsem se ocitl v rohu.“

„Chudáčku,“ pronesla a pomalu potřásla hlavou.

Mírně se pousmál. „Justice a Jesse neví o tvrdých ženských ani to nejmenší,“ řekl. „Ty bys mohla ty jejich manželky leccos naučit.“

„Děkuji.“

„Nejsem si tak jistý, že šlo o lichotku.“

„Já ano. Já se nebojím říct si o to, co chci. Nebojím se bojovat, abych to dostala. Ty ano?“

Zhluboka se nadechl. „Kdyby mi něco takového řekl muž, jednu bych mu vrazil,“ řekl.

„Vážně?“

Neodpověděl. „Než jsem odjel s mými bratry na ten výlet, umínil jsem si, že až se vrátím, zamknu se s tebou do ložnice a budu se s tebou celý den a noc milovat. A pak že tě pošlu pryč. Pro tvoje vlastní dobro.“

Zachvěla se. „Ale vždyť ses mě celé dny ani nedotkl.“

„Protože jsem se vrátil, a když jsem tě zase uviděl... Věděl jsem, že kdybych se tě dotkl, nikdy bych tě nenechal jít. A já tě musím nechat jít.“

Cítila v srdci obrovskou bolest. „Proč?“

Potřásl hlavou.

„Jsou věci, které nevíš...“

„Tak mi je pověz,“ vyzvala ho.

Protřel si rukou tvář.

„Jericho, opravdu tě myšlenka na to, že tě někdo miluje, tak děsí?“

„Neděsí mě,“ řekl jí upřímně a led v jeho očích na okamžik roztál. „Ale nemohu to dopustit. Nevíš, co děláš.“

„Mýlíš se.“ Přistoupila k němu, jeden pomalý krok za druhým.

Nehýbal se. Neustoupil. Neodvrátil se od ní. Jen jsi sl doval s ohněm v očích, který rozpustil zbytek jejího hně a zapálil zcela jinou emoci.

„Ne, nemýlím se,“ pronesl tiše a hleděl jí do očí. „Kd bys věděla, co je pro tebe dobré, sbalila by ses a během h diny bys odsud byla pryč.“

„Nikam nepojedu.“

„Abych ti řekl pravdu, nikdy jsem si nemyslel, že b to udělala,“ připustil, těžce polkl a vztáhl k ní ruku „Možná za tohle budu pykat, ale nemohu tě nechat j Nenechám tě jít.“

„Co to říkáš?“ zašeptala.

„Říkám, že tě potřebuju.“ Nadechl se. „Nemluvím o b doucnosti. O věčné lásce. S nějakou budoucností raději a nepočítej. Jediné, co ti mohu nabídnout je tento okamžik.“

„Tak pro tuto chvíli,“ odpověděla, „je tento okamžik vším, co žádám.“

Jericho ji objal, přitiskl ji k celé délce svého těla. P tiskla mu tvář na hrudník a cítila, jak ho prostupuje j teplo a zaplavuje všechna ta chladná místa, s nimiž ce dny musel žít.

Jericho zavřel oči. Miluje ho a on se rozhodl, že se j jí lásce oddá. Jakkoli dlouho mezi nimi tento vztah pot vá, ponese ho. Bude si brát, co mu bude ochotná dávat a bude jí vracet vše, co bude schopen dávat on. Nikd o sobě nepřemýšlel jako o muži vhodném pro vztah, a‘ teď měl pocit, že nechce nic víc než tuto ženu, kterou s ral v náručí.

Sevřel jí tvář oběma rukama a přitiskl si její ústa svým. Líbal ji s touhou, kterou cítil jen a jen po ní. O vt řinu později však byl jejich polibek přerušen násilím.

„Hoří!“ ozvalo se zvenčí.

Stodola hořela jasným plamenem a následujících několik hodin proběhlo v chaosu, kouři a křiku.

Horko, šlehající plameny, výkřiky mužů a zvuky vyděšených koní naplnily vzduch kolem. Jericho vedl všechny práce a nařizoval svým mužům, co mají dělat. Dobrovolní hasiči sice už byli na cestě, ale nikdo jen tak nestál a nečekal. Ze všech stran byly nataženy hadice a proudy vody mířily přímo do středu požáru, který se snažil rozšířit co nejvíce.

Bojovali s tím, aby dostali oheň pod kontrolu největší obavy panovaly z toho, aby nezačal hořet les. Měli za sebou dlouhé a suché léto: jediná věc, která jim hrála do karet, byly nedávné deště.

Syčení a praskání ohně znělo jako cvakání zubů démonů v temnotách. A navíc to i vypadalo, jako by se na Jerichovu horu vrhlo samotné peklo. Horko bylo neuvěřitelné a Jerichoví po celém těle stékaly čůrky potu. Běhal po pozemku a vyváděl ze stájí vystrašená zvířata. Koně byli paralyzovaní, takže odmítali spolupracovat a celý proces trval mnohem déle, než

bylo záhodno. Jericho však byl odhodlán dostat všechna zvířata do bezpečí.

A do bezpečí chtěl dostat i Daisy.

„Zůstaň v domě!“ křikl na ni, když se ozvaly první výkřiky o pomoc. Okamžitě se od ní rozběhl, přičemž předpokládal, že ho poslechne. Přirozeně neposlechla.

Zastavila se jen na chvíli, aby zavřela dveře do ložnice, aby se Nikki nemohla dostat ven, pak mu běžela v patách ven. Než na ni opět mohl křiknout, mávla rukou. „Neplýtvej dechem, Jericho! Tohle je taky můj domov a já ho chci pomoci zachránit.“

Pak se rozběhla kolem domu, a tak neměl na vybranou. Přesto se jí však snažil držet nablízku a bezděčně kontroval, kde právě je.

Je snad nezničitelná, pomyslel si, když konečně přijí hasiči a do boje s ohněm se vrhlo více lidí. Daisy drže jednu z hadic a stříkala vodu na plameny, které muži utlo kali vlhkými přikrývkami. Nevzdávala se. Nezaváh. Stála na místě a bojovala s ostatními, i když cítila strach a paniku.

Jak noc pokračovala, z plamenů se staly jiskry a z jisk temnota, Jericho si konečně uvědomil pravdu. Miluje ji. Miluje ji celou svou bytostí.

Zdaleka nejde jen o chtíč a vášně, ne, věděl s jistotou, že tady jde o mnohem víc. Snažil se sám sobě namluvit, že je rozmazlená městská dívka. Časem však poznával její kvality, sílu a nezdolnost. Pochopil, že je to ta pravá žena pro něj.

Jediná žena.

Těsně předtím, než byl oheň uhašen, odešla Daisy do kuchyně a vařila jednu konvici kávy za druhou. Jericho ji tam našel se zamazanou tváří, špinavým oblečením a rozčuchanými vlasy. pomyslel si, že snad ještě nikdy mu nepřípadala tak krásná.

„Za chvíličku bude hotová další káva,“ řekla a rychle se na něj podívala.

„To je dobře. Chlapi ji pijí rychleji, než se vaří.“

„Už je po ohni?“

„Je to v pohodě,“ ujistil ji, přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. „Náčelník hasičů si myslí, že šlo o závadu na elektrickém vedení. Oheň začal v jedné ze stěn – hned z rozvodného panelu. Měli jsme ale štěstí.“ Přitáhl si ji k sobě blíž, objal ji a poprvé mu připadalo, že objímá něco trvalého. „Nikdo nebyl zraněný. Zvířata jsou v bezpečí a stodolu prostě přestavíme. Základy jsou v pořádku. Bude to chtít jen –“

„Trochu barvy?“ zeptala se suše.

Zasmál se a políbil ji na vrcholek hlavy. „Asi trochu víc než jen to, ale zvládneme to.“

„Budu tady, abych to viděla?“ Zaklonila hlavu. „Nezačneš zase mluvit o tom, že mám odjet?“

„Ne,“ ujistil ji a utřel jí z tváře kousek sazí. „Nechci, abys odjela. Nikdy.“

Usmála se na něj. „To je to nejhezčí, co jsi mi kdy řekl. Ale to už jsi říkal.“

„Tohle je... něco jiného. Musím ti toho říct víc, Daisy,“ přiznal se. „A musím začít s –“

„Ted' nemluv.“

Návrh, který měl na špičce jazyka, byl umlčen prstem, který mu přitiskla na rty. Pocítil zmatek. Zatraceně, vždyť viděl, že určitě uhodla, co jí chce říct. Tak proč ho zastavila? „Daisy...“

„Než cokoli řekneš, musím ti říct něco já,“ zašeptala.

Zvenčí se ozýval ruch práce lidí, kteří likvidovali pozůstatky po ohni a uklidňovali zvířata. Koně museli být odvedeni do jedné ze vzdálenějších budov. Bylo to sice provizorní řešení, ale zatím muselo stačit... Jericho se snažil nemyslet na organizační problémy a soustředit se na ženu, která na něj hleděla s lítostí v očích.

„Oč jde?“ Mluvil tiše a napjatě. „Co se stalo?“

„Nic se nestalo,“ ujistila ho a zhluboka se nadechla, jako by se snažila najít rovnováhu. „Mám ale takový dojem, že mě chceš požádat o ruku...“

„A ty se za mě nechceš provdat?“ Pocítil šok. Daisy ta žena, která chtěla rodinu a závazky? Žena, která toužila po novém domově? Cožpak ho teď odmítne? Jeho muže, o němž tvrdila, že ho miluje? Tak bláznivou situaci ještě nikdy nezažil.

Jericho nikdy nepočítal s tím, že by někoho požádal⁰ ruku. A teď, když se k tomu konečně odhodlal, ho vyvolená žena umlčela ještě předtím, než vůbec mohl ta sl va vyřknout. „Říkala jsi, že mě miluješ.“

„Miluju tě,“ odpověděla rychle. Vztáhla ruce, obj ho a hleděla mu do očí. „Ach, Jericho. Miluju tě. Hro moc. Nemůžu si tě ale vzít, dokud k tobě nebudu prosto upřímná. Myslím, že upřímnost je velice podstatná. Takže nejprve já. Nemohu ti dovolit, abys mě po dal o ruku, dokud nebudeš znát pravý důvod toho, proč jsem sem přijela.“

„Cože?“ Napětí, které teď mezi nimi bylo, téměř sly tělně praskalo v celé kuchyni. Jericho teda udělal to, vždy, když měl před sebou nějaký problém: pustil se něj. „Co máš na mysli tím pravým důvodem?“

Vydechla, napřímila ramena a podívala se na něj. „P jela jsem sem s tím, že tě svedu, Jericho. Chtěla jsem dítě a chtěla jsem, abys byl jeho otcem.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Všechno kolem i v něm ztichlo a ochladlo.

Měl dojem, jako by vystoupil ze svého těla a byl jen tichým pozorovatelem scény, která ho naplňovala zvědavostí a másla zároveň.

„Cože jsi?“

Když se od něj odtáhla, pustil ji. Bylo teď lepší, když si udržel odstup. Nebyl si jistý tím, co cítí a mozek mu nepracoval zrovna ukázkově.

„Chtěla jsem rodinu, Jericho,“ řekl a naplnila termosku čerstvě vařenou kávou. Ruce měla pevné, ačkoli několik kapek tmavého nápoje potřísnilo kuchyňský pult. „Brant byl vším, co jsem měla. Když jsem ho ztratila...“ Odmlčela se, zavřela termosky a obrátila se k němu. „Tak dlouho jsem byla napůl šílená smutkem nad tím, že jsem ztratila rodinu. Když jsem se konečně vzpamatovala a uvědomila jsem si, že musím žít dál, věděla jsem, že nechci žít sama.“

Netušil, co by měl říct, takže jen stál a čekal. Netrvalo dlouho a dočkal se. „Tys mi zavolal, vzpomínáš?“

Přikývl.

„Nabídl jsi mi pomoc kvůli vztahu, který jsi měl k Brantovi.“

„To ano. Nevzpomínám si ale, že bych ti nabízel dítě.“
Začervenala se. „To je pravda. To byl čistě můj nápad.“

Nechápeš to? Námořní pěchota mě připravila o rodinu Brant pro tuhle zemi zemřel, ale já jsem tady zůstala sanjif Nenáviděla jsem každou minutu každého dne. Mysle jsem, že mě ta bolest zabije.“

Něco v něm vůči ní změklo. Věděl, jaké to je, když člověk ztratí někoho důležitého. Skutečnost, že se Dai s touto zkušeností vyrovnala a byla schopna žít d normálně, byla obdivuhodná. To ale nevysvětlovalo j chování.

„Když jsem se rozhodla, že budu mít dítě, věděla jsem, že si přeji, abys byl jeho otcem,“ přiznala se mu. „a Brant jste byli přátelé. On tě obdivoval, ale já jsem měla také pocit, že Jericho King je součástí mašinérie, která mě o něj připravila. Co by mohlo tedy být lepšího, než když bys byl otcem mé nové rodiny?“

„Já tomu nedokážu uvěřit,“ pronesl pomalu a hleděl ní. „Takže to byl od začátku tvůj plán? Ty mě takhle obelhávala?“

Než mohla cokoli dalšího říct, odpověděl si sám. „S mozřejmě. Kčertu. Vážně jsem věřil tomu, co říkáš, věřil jsem, že jsi taková, jakou se zdáš být. Dokonce jsem se cítil bídne, že jsem tě takzvaně využil! To je vážně legrace,“ rozhodil rukama.

„Jericho, nech mě, abych ti vysvětlila –“

„Ne,“ pronesl ostře. „Odpověz mi na jednu otázku. Vy šlo to? Jsi těhotná?“

Nadechla se a složila ruce na břicho, jako by už chránil něco vzácného uvnitř. „Ano. Udělala jsem si test, když jsem začala dělat tu kávu.“

„Blbost,“ odfrkl si. „Vždyť jsme používali ochranu.“

„První noc ne.“

Jerichův svět se povážlivě otřásl v základech. Vzpomněl si na tu první noc, kdy k ní přišel a byl zaslepený svou touhou po ní. Tu noc kondom nepoužil, takže ji nemůže stoprocentně vinit. Chtěl by, protože ho oklamala. Způsobila, že si přál někomu věřit a důvěřovat a kde teď je?

To je skvělé,“ zamumlal a hleděl z okna na muže, kteří stále ještě pracovali. Shora se ozýval Nikkiin štěkot, nelíbilo se jí, že je zamčená. A za ním stála žena, která nosila jeho dítě...Jericho –“

„Co se ode mě čeká?“ zeptal se, ale odpověď vlastně neočekával.

„Je mi líto, že jsem ti lhala,“ řekla tiše. „Není mi ale líto, že jsem sem přijela. Hledala jsem rodinu, ale místo toho jsem našla lásku.“ Znovu se nadechla. „Jericho, hned po prvních dnech se pro mě všechno změnilo. Věděla jsem, že nechci jen dítě. Chtěla jsem tebe. Miluju tě.“

Odfkl si. „To se hodí. V jedné chvíli mi vyznáš lásku a v další mi sdělíš, že jsi těhotná.“

„Řekla jsem ti to, ještě než jsem to věděla.“

Znovu se zasmál. „To ti určitě věřím.“

„Proč se na mě tak zlobíš?“ zeptala se a pokročila blíž k němu. „Protože jsem ti lhala nebo proto, že jsem těhotná?“

Na to Jericho neměl odpověď. Stěží dokázal věřit, že bude otcem. Nemá snad právo na pár minut, aby tu informaci vstřebal?

„Nechci o tom teď mluvit,“ zamumlal a vzal termosku, kterou připravila. Zamířil k zadním dveřím, ale její hlas ho zastavil.

„Jericho. Já nejsem jediná, kdo má tajnosti. A nic se nezměnilo. Miluju tě. A ty miluješ mě.“

Podíval se jí do očí a viděl, že v nich má vepsán strach. Nedokázal ho však zahnat. „Ani tě vlastně neznám,“ řekl a vyšel ven.

Další den ráno byl pryč.

Strávila noc o samotě ve svém pokoji. Cítila se prázi a chladná, a když se přistihla při tom, že ho rukou v roz spalosti hledá vedle sebe v posteli, rozplakala se.

Čím se to tak zkomplikovalo? Daisy měla v nočních dinách čas na přemýšlení. Uvědomila si během nich, že a jednou nepomyslela na to, jak její plán ovlivní Jericha.

Bylo to opravdu hloupé, ale v úsilí mít rodinu a otěhotnět na něj nepomyslela.

O tři dny později byl Jericho stále ještě pryč a Daisy nftuřila, co by měla udělat. Brzy bude mít dítě, rodinu. **Bude** však tato rodina kompletní bez otce?

Nikki přistoupila ke dveřím a zbořně na ně hleděla,) *mĚ* ko by mohla svým oddaným pohledem Jericha přivolat. Je to legrační, pomyslela si Daisy. Je teď na stejné lodi se svou fenkou oběma jim chybí jeden člověk.

Najednou se otevřely zadní dveře. Rychle se obrátila a srdce se jí prudce rozbuřilo. Nikki se vzrušeně rozštěkala, pak padla na zem a válela se. Daisy přesně věděla, jak se to zvířátko cítí. Očekávání však velmi rychle vyprchalojj když do místnosti vešel Sam. Musel vidět na její tváři zklamání, protože se na ni smutně usmál.

„Promiň,“ řekl a zavřel za sebou dveře...Nemusíš o něj mít strach. On to čas od času dělává.“

„Co dělává?“ zeptala se. „Mizí?“

Pokrčil rameny. „Jo. Odejde do hor, kdykoli má po že se kolem něj svírá nějaká past. Někdy je pryč pár dn někdy i déle.“

„Déle.“

To je úžasné. Jak má přežít ten čas, kdy s ním nebud moci hovořit?

„Není mi nic do toho, co mezi vámi je,“ pronesl Sam še. „Ale vím, že ať se stalo cokoli, určitě to zvládnete.“

Pokud se nevrátí, tak asi ne.“. „On se vrátí.“

„Kéž bych si mohla být tak jistá.“ Otevřela ledničku vytáhla láhev vody. Pak se napila. „Zlobí se na mě, Saie. Co když se nevrátí?“

Starší muž se na ni usmál. „Ale vrátí. Tohle je jeho doba nikdy nezůstal pryč moc dlouho. A kromě toho tě miluje.“

„Tím si nejsem jistá.“

„Já ano,“ řekl Sam a přistoupil ke konvici s kávou. Nalil si, usrkl a povzdechl si. „Znám Jericha spoustu let. Nikdy jsem neviděl, že by s ním někdo zamával tak jako ty.“

Tak to je něco, pomyslela si Daisy. Opět pocítila, jak se v ní vzмáhá naděje. Pokud si Sam na Jerichovi všiml nějaké změny, pak možná bude jejich vztah dostatečně silný na to, aby přečkal to, co Jericho vidí jako její zradu.

Ach bože, ona ho zradila. Nechtěla to udělat, ale uvědomila si teď, že Jerichovi to tak musí připadat. Jak by jí mohl věřit?

„Děkuji,“ řekla a posadila se na vysokou stoličku. Okny sem svítilo ranní slunce a odráželo se na hrncích a nádobí. Venku se ozýval hluk stavby. Kladiva, pily, vrtačky a křik mužů, kteří stavěli zničenou část stodoly.

„Hodně to pro mě znamená, Same. Ale pravda je, že jsem mu doopravdy ublížila. Nechtěla jsem, ale vyšlo to nastejno.“

„Je to velký kluk a má hroší kůži. Dostane se z toho.“

„Doufám, že máš pravdu.“

„Obvykle ji mívám,“ usmál se na ni. Pak se zachmuřil a dlouho hleděl do svého šálku s kávou. Pak se na ni opět podíval. „Nikdy jsem ti to neřekl, ale myslím si, že to, že jsi sem přišla, bylo moc dobře.“

„Ráda bych si to myslela,“ připustila. Vzpomněla si, jak šťastná byla, když test jejího těhotenství dopadl pozitivní. Tak potěšená, že má v sobě Jerichovo dítě.

A pak, když si byla jistá, že ji chce požádat o ruku, *uM* mohla mu to dovolit nejdřív mu toužila říci pravdu. Teď; si ale nebyla jistá, co by měla dělat, cítit. Měla sice dítě J ale znamená to, že navždycky ztratila Jericha?

„Jak by to mohlo být dobře,“ dodala tiše..když je z mojí přítomnosti od začátku tak nešťastný?“

„Všichni někdy blázní, drahoušku. Někdy člověk bojů je proti tomu, co je pro něj nejlepší. Ale všiml jsem si, že jen ti lidé, kteří se člověku dokážou dostat pod kůži, jsou důležité.“

„Myslíš?“

„Nejsem jediný, kdo si všiml té Jerichovy změny, víš? Podíval se na ni. „Vychází lépe s lidmi. Jako by mu něk sňal z ramen nějakou tíhu. Když umřel tvůj bratr, hod: ho to zasáhlo.“

Při zmínce o Brantovi se jí nahrnuly do očí slzy. „Vím že byli přátelé.“

„To byli,“ přitakal Sam. „Ale bylo v tom ještě něco víc. Často se stává, že vojáci, kteří spolu dlouho slouží, jsi spíše jako bratři než jako přátelé. Předpokládám, že ti věděl, jak hrozné to pro něj bylo, když Brant umřel dlouho bojoval s nejistotou, jestli náhodou nemohl jeho smrti nějak zabránit.“

Najednou pocítila v žaludku chlad.

„Zabránit jeho smrti?“

„Nad takovou věcí člověk vždycky přemýšlí, víš,“ řekl a zadíval se z okna. „Ještě dnes vidím některé tváře mužů s nimiž jsem sloužil. Viděl jsem je umírat a ptám se sám sebe mohl jsem udělat něco jinak? Mohl jsem to nějak změnit?“

Je to všechno? Skutečně je Jericho pronásledován představami, že mohl Branta nějak zachránit? Nebo v tom y
něco víc? Měl snad nějakou příležitost k tomu, aby zabránil Brantově smrti? Dýchala teď rychleji a poslouchala ačkoli si nebyla jistá, zda chce znát odpověď.

Proč si Jericho myslí, že mohl Branta zachránit?“ zeptala se s obavami.

Starší muž se na ni podíval. Musel uhodnout, že o celé té věci nic neví. Ze jí prozradil něco, co před ní Jericho tajil. V jeho tváři se na okamžik objevila panika, pak se však opět zatvářil schválně bezvýrazně.

„Hm,“ odkašlal si a odložil hrnek od kávy na pult. „Nevšímej si mě. Někdy mluvím a mluvím. Ani nevím, co říkám. Asi bych měl jít a ujistit se, že ti kluci venku si nepřitlučou k trámům vlastní palce.“

„Same...“ Seskočila ze stoličky a hleděla na něj. Srdce jí tlouklo, jako by nedokázalo najít pravidelný rytmus. Dýchala rychle a nevěděla, co si počít. Měla co dělat, aby neztratila sebeovládání. „Pověz mi to. Nechal Jericho mého bratra zemřít?“

„Ne, nenechal,“ odpověděl Sam. „Vidím, že jsem toho řekl víc, než jsem měl. Tohle je na Jerichoví – buď ti to poví, nebo ne. Hodně tě obdivuju, Daisy. Ale tohle není můj příběh, abych ho mohl vyprávět. Promiň, musím zpátky do práce.“

Zůstala stát uprostřed kuchyně. Co to znamená? Je toto ono tajemství, které před ní Jericho tají? Jde o to, co se stalo při Brantově smrti? Co to Jericho skrývá?

Byla sama v lesknoucí se kuchyni, která byla zalitá sluncem, cítila se však, jako by byla v hluboké a temné jeskyni.

Sam by byl překvapený zjištěním, že Jericho vůbec neodjel do hor, ale místo toho se vydal se svým džípem rovnou na Justiceův ranč. Potřeboval si s někým promluvit věděl, že Justice mu řekne přesně to, co si myslí, ať se t Jerichoví bude nebo nebude líbit.

„Ty jsi vážně pitomec,“ potřásl Justice hlavou a napil piva.

„Díky. Zrovna jsem si vzpomněl, proč jsem za tebou; přijel.“ Jericho vyskočil ze židle a začal přecházet po Justiceově kanceláři. Tenhle pokoj se mu vždycky líbil – byl zařízený mužsky a dokázal se vyhnout Maggiinu vlivu. Celý zbytek ranče se změnil, ale tady si Justice podržel svůj styl.

Jericho plácl dlaní do krbové římsy a podíval se přes rameno na svého bratra. „Ty by ses nerozčílil?“

„Ale samozřejmě, že ano.“ Justice zvedl nohy ve vysokých botách k rohu stolu a pohodlně si je tam opřel. „Byl jsem rozčílený, když se mi za dveřmi ukázala Maggie s Jonášem v náručí a tvrdila mi, že je můj.“

„Však taky je.“

„To jo, ale já jsem jí nevěřil.“

„Takže kdo je tady pitomec?“ opáčil Jericho.

„Ty. Já jsem uzdravený pitomec. V tom je rozdíl.“

„Zatraceně, Justice! Vždyť ona mě svedla kvůli troše spermatu!“

„Vplížila se ti uprostřed noci do postele?“

„To není moc vtipné.“

Justice se hlučně zasmál. „Samozřejmě, že je. Nemůžeš být svedený, pokud nejsi ochotný spolupracovat. A jestli si chceš svoje sperma tak strašně chránit, proč sis nedal pozor, abys je nechal za plotem?“

Na tohle nebyla odpověď, takže se Jericho otočil a hleděl na plameny tančící v krbu.

„Ty neposloucháš,“ pronesl nakonec. „Podvedla mě podváděla mě hned od začátku. Lhala mi. Využila mě.“

„Vítej ve velkém světě. Lidi někdy lžou.“ Justice se napil. „Když ale na tom záleželo, když došlo na lámání chleba, pověděla ti pravdu. Kromě toho... pokud hledáš dokonalost, Jericho, mohu tě ujistit, že ji nenajdeš.“

„To, co říkáš, je pravda. Pověděla mi to,“ přikývl a vzpomínal na výraz v její tváři, když se k tomu odhodlávala. „Nikdy jsem neplánoval rodinu,“ pokračoval a mluvil spíš k sobě. „Ženu. Děti. Nikdy jsem nechtěl, aby na mě někdo závisel do té míry, že by ho má smrt mohla zničit. Nikdy jsem nikomu nechtěl způsobit takovou bolest.“

„Jen takovou bolest?“ namítl Justice. „Ta holka tě miluje. Čeká tvoje dítě, miluje tě a tys odešel v okamžiku, kdy tě potřebovala nejvíc.“

Tak tohle se ho dotklo. Nepřemýšlel o svém odjezdu do takových detailů. Teď však musel sám sobě přiznat, že Justice má s největší pravděpodobností pravdu. Odešel nejen od ženy, kterou miluje, ale také od svého vlastního dítěte. Co to vypovídá o jeho cti?

„A ještě by ses měl zamyslet nad něčím dalším,“ pokračoval Justice. „Cožpak jsi mi sám neřekl, že existují věci, které jsi neřekl tyjí?“

To ho zarazilo. V tom zmatku úplně zapomněl na to, že i on před ní něco tají. A pokud člověk něco tají, není to snad totéž, jako když lže?

Zatraceně.

„Takže možná je načase, abys spolkl tu svou zatracenou pýchu, jel domů a promluvil si s tou ženou, kterou miluješ, protože pokud provedeš nějakou pitomost, mohla by od tebe taky odejít navždycky.“

Daisy věděla, že by měla odjet. To, že zůstávala bydlet v Jerichově domě, dělalo jeho nepřítomnost ještě hůře snesitelnou. Jak by však mohla odjet, aniž by s ním alespoň naposledy nepromluvila? Jak by mohla odjet, dokud se nedozví, co přesně před ní tají? Jak by bez něj dokázala žít?

To byla ta nejdůležitější otázka, na niž neměla žádnou odpověď.

Utápěla svoje emoce ve vaření. Ve spíži a mrazáku bylo tolik jídla, že celý tábor nebude muset minimálně dva roky nakupovat. A stejně byla pořád neklidná.

Nikki ležela vedle ní na pohovce, najednou však vyskočila, hlasitě se rozštěkala, skočila na podlahu a běžela ke dveřím, jak rychle toho byla na dřevěné podlaze s ujíždějícími drápkami schopná.

Daisy se sevřely vnitřnosti trémou. Jericho je doma. Konečně.

Dveře se rozletěly, ale Daisy stála na místě a jen poslouchala Jerichův hluboký hlas. „Stýskalo se ti po mně, co?“ zeptal se a v odpověď se ozvalo Nikkiino blažené kňučení. „Jo,“ pokračoval. „I když je to divné, i mně se po tobě stýskalo.“

Daisy zmateně svraštila obočí, ale to už Jericho vstoupil dovnitř s Nikki v náručí.

„Ahoj,“ řekl.

„Ahoj,“ odpověděla.

Položil fenku na podlahu a ta kolem něj začala freneticky pobíhat.

Vešel dál do místnosti. Napadlo ji, že se k sobě chovají jako zdvořilí cizí lidé. Srdce ji bolelo pro to, co ztratili. „Jak se máš?“ zeptal se. „Jak se daří děťátku?“

„Jsme v pořádku. Co ty?“

„Taky.“

Protřel si rukou čelist, jako by hledal ta pravá slova. Čekala tedy, s čím přijde.

„Hrozně jsi mě rozzlobila,“ řekl konečně. „Ale to ti asi došlo.“

„Ano. Ačkoli velmi dobře svoje pocity skrýváš, došlo mi to z toho, že jsi na několik dnů odjel,“ podotkla sarkasticky.

„Jo.“ Několikrát přikývl. „Neměl jsem to udělat. A stejně mi to nijak nepomohlo, víš? Protože i když jsem odjel, měl jsem tě pořád s sebou.“

„Jericho –“

„Ne, nic neříkej.“ Přistoupil k ní a zastavil se pár centimetrů od ní. „Musím ti nejprve říct něco, co jsem ti měl říct už dávno.“

Trochu se zapotácela, pak však zpevnila kolena a udržela se na nohách. Tohle je chvíle, na kterou čekala. Které se děsila. Teď konečně uslyší pravdu kterou chce znát, ale zároveň se jí nekonečně bojí.

„Myslíš o Brantově smrti?“

Jericho překvapeně zamrkal. „Co o tom víš?“

„Ne dost,“ mávla rukou. „Sam –“

„Zatraceně.“

„Nezlob se na něj,“ řekla rychle. „Myslel si, že jsi mi to už dávno řekl když zjistil, že nic nevím, nic mi neřekl.“

Venku padala noc a zapadající slunce barvilo oblohu nádhernými odstíny. Karmínové mraky stály na horizontu a Daisy si uvědomila, že přichází bouře.

„Co se stalo mému bratrovi?“ zeptala se a hleděla mu přímo do očí. „Jak doopravdy zemřel?“

V očích se mu objevila bolest, ale Daisy zůstala pevná. Věděla, že musí znát pravdu – zamilovala se do muže, který bratrovu smrt nějak způsobil? Počala dítě s mužem, kterého by měla spíš nenávidět?

„Víš, jak zemřel,“ pronesl Jericho tiše a hleděl jí do očí.

„Nevím, proč zemřel.“

„Zatraceně.“ Jericho si svlékl bundu a hodil ji na pohovku. Založil si ruce na hrudi a rozkročil nohy. „Dobře.“

Tak jdeme na to.“ Hleděl na ni, jako by nemohl odtrhnout pohled od její tváře. „Brant se přihlásil dobrovolně na akci, která byla nebezpečná. Já jsem ho mohl zastavit, aby tam nechodil.“

„On chtěl jít dobrovolně?“

„Jo.“ Nedokázal stát klidně, a tak přešel ke krbu, pak se obrátil a šel zase zpět.

Díval se na ni, ale Daisy měla dojem, že spíš hledí do minulosti, která je oba stíhala.

„Věděl, že je to nebezpečné. Kapitán požádal o dobrovolníky a Brant se okamžitě přihlásil.“ Při té vzpomínce se usmál a potřásl hlavou. „Ten kluk se ničeho nebál. Byl pyšný na to, že může sloužit.“

„Ano, to byl,“ řekla Daisy a skoro si oddechla úlevou, když napětí uvnitř ní začalo povolovat. Nevěděla, jak je to možné, když ještě neznala celou pravdu, ale věděla náhle s jistotou, že tento muž by udělal vše, aby udržel jejího bratra v bezpečí.

„A proč si myslíš, že jsi ho měl zadržet?“

„Protože byl ještě kluk,“ odsekl Jericho podrážděně. „Byl si jistý sám sebou ale ve skutečnosti byl ještě skoro dítě.“ 1

Najednou před sebou viděla tvář svého bratra a uviděla, co Jericho neviděl. Ano, její bratr byl mladý byl příliš mladý na to, aby zemřel. Jak si přála, aby se vrátil, oženil a založil rodinu! Ale to se nestalo, takže je zapotřebí vyrovnat se s tím.

K čemu by byla jeho oběť, kdyby skončila u co kdyby? I

„Mohl jsem ho zastavit,“ zamumlal Jericho. „Mohl jsem jít za kapitánem, doporučit mu, aby vybral někoho jiného. \ Měl jsem něco udělat.“

„Mám jednu otázku, Jericho. Ráda bych, abys mi na ni dal upřímnou odpověď. Byl Brant na tu misi připravený? Vycvičený? Byl schopen se jí účastnit?“

„Jasně. Naprosto.“ Konečně v ní povolil i ten poslední bod napětí. Daisy se zhluboka nadechla, vydechla a přistoupila k muži, kterého milovala nadevšechno. Položila mu ruku na tvář. „Pak nemáš čeho litovat.“

„Ale –“

„Je to vlastně paradoxní,“ pokračovala Daisy zamyšleně. „Vychovala jsem ho a ty jsi z něj udělal muže. Ale jsi to ty, kdo o něm přemýšlí jako o malém chlapci.“

Jericho se na ni podíval, jako by objevil nový svět.

„Nebyla to tvoje vina, Jericho,“ zašeptala. „Brant volil. Byl mariňák a měl stejné šance jako každý z vás. Nesmíš mu ty šance vzít tím, že na sebe budeš chtít vzít vinu za jeho smrt.“

„Nepřestáváš mě udivovat.“

„To je dobře.“ Usmála se. „Chápu, jak se cítíš. Věř mi. Ale tohle jsi mi mohl říct už dávno.“

Objal ji a přitiskl si ji k sobě blíž. Pak sklonil hlavu a zabořil ji do jejích vlasů. „Nesl jsem to v sobě tak dlouho...“

„Je načas, abys to pustil. Je načas, abys myslel na budoucnost ne na minulost.“

„Na naši budoucnost,“ opravil ji, zvedl hlavu a políbil ji. „Miluju tě, Daisy. Chci tě. Chci naše dítě.“

„Jericho...“

„Zůstaň, Daisy,“ řekl jí. „Vezmi si mě a zůstaň tady.“ Povzdechla si, usmála se a zašeptala: „Tak dobře.“

EPILOG

0 měsíc později... „Všiml sis, že sněží, že ano?“

Jericho se usmál na svou ženu a přitáhl si ji k sobě blíž. „Jo. Všiml jsem si. Je to hezké, že?“

A opravdu to hezké bylo. Jejich tábor byl u jezera a sn teď padal ve velkých měkkých chomáčcích. Panovalo hluboké ticho a jediný zvuk pocházel z jejich šeptaného roz hovoru a syčení ohně.

„Úžasné. A studené,“ poznamenala Daisy a přitiskla se ještě blíž. „Pověz mi,“ obrátila se k němu. „Proč musíme trávit líbánky v táboře a na sněhu?“

„Abychom byli sami,“ připomněl jí a jednou rukou přihodil poleno do ohně. „Většina mojí rodiny je pořád ještě v domě. Neodjíždějí rádi ve spěchu někteří z nich tam asi, ještě budou po našem návratu.“

„Všichni jsou mi sympatičtí.“

„Jo,“ usmál se. „Mně taky. Ale jsem taky rád, že tady zrovna teď nejsou.“

„To je fakt.“

Nikki nebyla ráda, že ji nechali doma, ale Jerichoví příbuzní ji jeden přes druhého rozmazlovali, a tak rozhodně netrpěla. Kromě toho tento výlet byl jen a jen pro ně. Pro novomanžele. Při té myšlence se usmála. Za nimi stál stan čekal, až se v něm k sobě stulí. Jericho jí už pověděl, jak plánuje strávit jejich první noc ve stanu.

Hotely jsou taky fajn,“ zašeptala, pak si ale povzdychla když se dotkl dvěma prsty její bradavky. I přes silný svetr který

měla na sobě, cítila teplo jeho doteku a věděla, že s ním by šla kamkoli.

„Naše první rande bylo taky u táboráku, vzpomínáš?“ poškádlil ji.

„To bylo pěkné rande. Snažil ses mě zbavit.“

„Ne. Hlavně jsem se snažil, abych na tebe v jednom kuse nesahal,“ přiznal se jí. „Ted’ už nemusím.“

Daisy se podívala na svůj zlatý snubní prstýnek. Když na ni zamrkal odleskem ohně, usmála se. „Byla to pěkná svatba, že?“

Povzdechl si a opřel si svoje čelo o její. „Jo, jo, byla. Skoro stála za to, čím jsme kvůli tobě, Maure, Maggii a Belle museli procházet, abychom dali tábor kvůli té svatbě do gala.“

Daisy se zasmála a objala ho. „Skoro? Skoro?“

Jericho se na ni usmál. Nedokázal si představit, jaký by byl jeho život bez ní. Přivedla ho blíž k vlastní rodině, uvolnila jeho mysl, srdce a otevřela jeho duši možnosti skutečné lásky. Měl by strávit zbytek života tím, že bude děkovat těm mocnostem, které mu ji přivály do cesty.

„Určitě za to stála,“ opravil se.

„Maggie mi říkala, že Justice měl nějaký nápad, jak by se dal tábor využít pro městské děti...“

Ano, přinesla s sebou spoustu nápadů a myšlenek, pomyslel si a usmál se, když se podíval na její výraz, který novými možnostmi ožil. Byla pro něj dokonalou ženou. Kdyby ji jen přiměl ztichnout.

Použil diverzní taktiku, vklouzl rukou pod lem jejího svetru a vzal do dlaně jedno ňadro.

„Ach,“ podivila se. „Promluvíme si později?“

„Vsad se, že ano. Ale Jericho,“ vzdychla, když jí zač palcem dráždit bradavku. „Měl bys o mně vědět ještě je nu věc.“

„Hm? Jakou?“

„Vážně nemám ráda kempování.“

„Vsadím se, že tě přiměju změnit názor,“ řekl a usmál se na ni.

„To tedy těžko...“

Posunul se a vtáhl ji do soukromí stanu. Pak zvedl le svetru a jazykem se dostal až k její bradavce.

„No dobře,“ připustila. „Možná bych mohla čase změnit názor...“

PROKLETÍ LÁSKY

DAY LECLAIRE

PROLOG

„Potřebuju, abys mi pomohl.“

Kdyby ta slova Luc Dante uslyšel od kohokoli jiného než svojí babičky, obrátil by se a odešel. Ale tady ho o pomoc žádala žena, kterou miloval.

„Co pro tebe mohu udělat?“

Pohlédla na něho stále krásnýma a moudrýma oříškovýma očima s neustále přítomnou jiskřičkou humoru, jenž byl nedílnou součástí její povahy. Zaváhala na tak dlouho, že zaslechl zacinkání varovného zvonku, který se už dávno naučil brát vážně... a pak se vrhla do vysvětlování. „Pravda je taková, že tvou pomoc potřebuje spíš moje přítelkyně,“ přiznala se.

„Nonno –“

„Vyslechni mě, Luciano.“ Babička dokázala být někdy stejně dominantní jako dědeček Primo, a právě teď mu to svým pohledem dokazovala. Když přikývl, pokračovala. „Vzpomínáš si na moji drahou přítelkyni Mariettu de Luea, že? Když jsi byl ještě chlapec, byli jsme společně jedno léto na chatě. Vy, děti, jste jí říkali Madam. Teď ji tak oslovují dokonce i její vnuci.“

Chvilí mu trvalo, než si tu vzpomínku z dětství vybavil, Pak se však s podivuhodnou ostrostí vynořila. Letní dům rodiny Danteových. Jezero. Tři bratři, sestra a čtyři bratřanci lítali spolu celé dny a prováděli nejrůznější lotr viny. A pak tři malé dívky vnučky Madam de Luca s rozčepýřenými černými vlasy a pichlavýma očima, p něž jim tajně říkali tři čarodějnice. Vzápětí si vybavil je“ čtvrtou dívku měla rusé vlasy, bělostnou pleť a proni“ vý pohled. Pohybovala se ve stínech a moc toho nenam' vila. Většinu času měla nos zabořený do knížky. Se za zející originalitou jí přezdívali Zrzka.

A co bylo ještě zvláštnější... tehdy z ní by 1 neklidný. N dokázal to jinak popsat ten zvláštní pocit, který se ob' vil, kdykoli se k němu přiblížila. Kolikrát toužil po tom ní něčím rýpnout, jen aby v ní vyvolal nějakou reakci, jakmile k ní přiblížil, zmizela hned jako duch. Objevoval se jen v čase jídel, ponimrala se v talíři a zase se vypaří Z nějakého důvodu ho její chování hrozně štválo. Ne' ostražitého dohledu jeho prarodičů, asi by si tu dětsk popuzenost na ní zkusil nějak vybit.

Luc se vrátil do přítomnosti.

„Na Madam si pamatuju,“ řekl. Vzpomínal si také, mu to jméno připadalo dobré tak pro psa i když dnes nechápal proč. I v počínající pubertě, kdy citlivostí zrov nepřekypoval, však chápal, že tento konkrétní názor neměl veřejně ventilovat. Před očima se mu objevil obr elegantní a aristokratické ženy. Vzpomínal si také na to, je všechny dokázala zkrotit jediným pohledem svých černých očí. „Co je s ní?“

„Její nejstarší vnučka, Téa, by na pár týdnů potřebovala tvé... přispění.“

Na okamžik se zamyslel nad tím, která z těch tří čarodějnic je Téa, ale tato myšlenka byla smetena dalším zvoněním jeho vnitřního alarmu. Tentokrát byl ten zv hlasitější a trval déle. „Jaký druh přispění?“ zeptal se podezřívavě.

„No...“ Nonna si povzdechla. „Abych ti to řekla celé, potřebuje osobní ochranu. Něco jako... bodyguarda.“

Luc se bleskurychle postavil, až jeho koleno při tom prudkém pohybu nesouhlasně zabořilo. Zatraceně! „Ne!“

„Poslyš, Luciano “

Překulhal k oknu a hleděl na San Francisco. Kdykoli jindy by obdivoval nádherné jarní ráno s krystalicky čistým vzduchem, díky němuž byly vidět i ty nejmenší detaily zálivu. Ale dnes ne ne v této chvíli. Teď měl mysl a srdce plné jiných obrazů a vzpomínek.

„Nemohu.“ To slovo vyslovil příkřeji, než zamýšlel. „Nechtěj po mně, abych tím zase procházel.“

„Nebyla to tvoje vina,“ podotkla Nonna tiše.

Otočil se na zdravé noze a bojoval, aby svou noční můru udržel v uctivé vzdálenosti. Ale neustále si nacházela skulinky, kterými se dostala dovnitř a snažila se v něm zabydlet. Znovu to měl celé před očima. Spěch, aby unikli pronásledovatelům. Sportovní vůz, který se najednou objevil jako z čistého nebe. Srážka. Dítě. Proboha, to dítě! Manžel – mrtvý. Manželka těžce zraněná. Její zoufalý nářek. „Nechte mě zemřít! Nechte mě zemřít, ať mohu být s nimi!“

Zavřel oči a snažil se ty vzpomínky zahnat. „Nemohu to udělat, Nonno. Neudělám to.“

„Není to tento typ práce,“ pronesla s takovým porozuměním, že ho téměř zlomilo.

Čekal, dokud se opět neovládl. „Je to ten typ práce, jestliže ji mám chránit,“ opravil ji se zarážejícím klidem. „Poslouchej mě, *cucciolo mio*. Téa má dostat v pětadvaceti letech veliké dědictví.“ Nonna zvedla oči k nebi v tiché prosbě. „Pokud se ovšem svých pětadvacetin dožije.“

Nejprve si zjistí fakta. Odmítnout může později. „Někdo se snaží, aby se to nestalo?“

„Ne, nic takového. Téa je... většinu času myšlenkami kdesi bloudí.“ Nonna nesouhlasně mlaskla jazykem a přešla do italštiny. „Ta dívka je nesmírně cílevědomá.“

Luc zvedl obočí a odpověděl jí také italsky. „Tak jak t je? Bloudí myšlenkami nebo je cílevědomá?“

Nonna výmluvně pokrčila rameny. „Obojí. Dokáže bý nesmírně usilovná, když ji něco zajímá. A tato usilovnosť zaměření na detaily, důslednost a cílevědomost z ní ovšem zároveň dělají tak trochu roztržitého člověka, pokud jde o vše ostatní. Došlo to tak daleko, že je skutečně mimořádně náchylná k tomu, aby se jí něco stalo.“

„No tak ji zamkněte někam do pokoje.“ Naklonil hlavu na stranu. „Na jak dlouho by to mělo být?“

„Na šest týdnů. Zprvč by ji museli přimět, aby s tím souhlasila. A za druhé představuje hlavní zdroj příjmů pro celou jejich rodinu. Nemůže si vzít na šest týdnů dovolenou. Mají vážné finanční problémy.“

„A to se změní, až... Téa...?“ Zvedl obočí a poté, co babička přikývla, pokračoval. „Až Téa dovrší pětadvacet let?“

„O svých příštích narozeninách zdědí obrovský svěřenecký fond a stane se majitelkou firmy, která bude moci celou rodinu podporovat po celý jejich život. Pokud ne...“ Nonna opět pokrčila rameny. „Pak ty peníze přijdou vniveč.“

„Já už práci mám.“

A měl – do jisté míry. Jako hlava ochranky rodinné kurýrní služby, která se zabývala transportem diamantů, drahých kamenů a šperků, by na něco takového za normálních okolností neměl čas. Ale nedávno došlo při jedné zásilce k loupeži. Zatímco ji policie vyšetřovala, aktivity kurýrní služby byly dočasně zrušeny.

Nonně zajiskřilo v očích. „Neurážej moji inteligenci.“

Luc si ztěžka povzdechl, protože slyšel, jak se kolem něj avírá past. „Zeptám se na rovinu. Chceš, abych chránil.jaké nemehlo, aby se dožilo svých pětadvacetin? Tak je to? Není v tom žádné nebezpečí – takže to nebude skutečná ochrana. Spíš... něco jako hlídání malého dítěte?“

Nonna se s úlevou usmála. „Přesně tak. Téa de Luca potřebuje během příštích šesti týdnů pohlídat. A já jsem Madam slíbila, že se o to postaráš.“

PRVNÍ KAPITOLA

Luc se uvelebil nakolik se může sto devadesát centimetrů vysoký muž uvelebit v subtilní židli u stolku v malé módní restauraci. Snažil se potlačit vzrůstající netrpělivost. Nonna a Madam si vedle něj vesele povídaly italsky a klidně čekaly na příchod Téry de Luca čarodějnice *nu mero uno*, jak jí v duchu Luc říkal. Měla zpoždění, věci kterou Luc od své vojenské služby nenáviděl. Když byl připraven, potřeboval akci a ne trpné čekání.

Navíc takové jednání považoval za hrubé a arogantní; protože opozdilec bezděčně ostatním dává najevo, že se! všechno točí kolem něj. Ženy, které si osvojily tento přístup, si upřímně ošklivil, a vyhýbal se jim jako příslovečnému moru.

Vztáhl ruku po párátku a skousl ho mezi zuby. Kde'9 holka kčertu je? Nemá celý den na to, aby tady čekal na] Její Veličenstvo, i když je dočasně více méně bez práce. Věděl by však o lepších způsobech, jak si to neplánované vol' no užít.

Odkášlal si a naklonil se k Madam. „Kde je k sak –“, Ostrý pohled, který na něj vrhla babička, ho přiměl přefoťj mulovat otázku. „Mohla byste znovu zavolat Tée na mobil, Madam?“

„Máš snad nějakou další schůzku, Luciano?“ zeptala se Nonna. Její tón byl milý, ale v očích měla náznak čehosi tvrdšího. Bylo v nich vepsáno varování. Předstíral, že si ho nevšiml.

„Vlastně ano,“ zalhal bez výčitek svědomí.

Madam vzala do ruky levandulový mobilní telefon tak váhavě, jako by se jednalo o odjištěný ruční granát. Mžourala na displej přes brýle, které měla na světle modrém perlovém řetízku, a nakonec vytukala číslo. „Ne, ne. Tohle není to pravé,“ zamumlala a svraštila obočí.

„Myslím, že když ťukneš na poslední vytáčené číslo, vytočí se samo,“ snažila se jí pomoci Nonna.

„Mohu vám pomoci?“ nabídl se Luc a v duchu skřípal zuby.

Madam mu podala mobil s okouzující kombinací úlevy a vznešené povýšenosti, která mu opět připomněla, proč dostala svou přezdívku. „Budu vám moc vděčná,“ pronesla upjatě.

„Rád vám pomohu.“

Ťukl na číslo a čekal, až se hovor spojí. Zatímco telefon zvonil, automaticky se rozhlížel po rušném chodníku, který byl od nich oddělený jen nízkým plůtkem. Tahle profesionální deformace se u něj rozvinula už během vojenské kariéry a pak dál, když si otevřel soukromou bezpečnostní agenturu a byla mu prospěšná i v současném nebo spíš bývalém, zamračil se zaměstnání v kurýrní službě. S trochou štěstí policie ten případ brzy vyřeší. Nějakou rozmazlenou čarodějnici se mu nechtělo hlídat ani v nejmenším.

Chodci se hemžili po chodníku, přecházeli křižovatku a vráželi jeden do druhého. Zejména do mladé ženy, která se zastavila uprostřed přechodu, přehazovala si kufřík^a obrovskou kabelku z jedné ruky do druhé, až konečně vytáhla hned tři mobilní telefony. Aniž by přesně věděl proč, Luc se postavil, přičemž telefon měl stále přitisknutý k uchu.

Najednou se rozblikalo varovné světlo na semaforu, které upozorňovalo na červenou. Dělalo mu starosti, že ta rudovláska byla k varování naprosto netečná: pořádala si v rukou telefony, pak si jeden z nich vybrala. I na tu dálku viděl, že má levandulovou barvu stejnou, jako měl telefon, který držel v ruce on sám. Pak ho otevřela.

Náhle uslyšel udýchaný hlas. „Ano? Madam?“

Varovné zvonky se rozezněly s téměř bolestnou intenzitou. Odhodil mobil na stolek, rychle přiskočil k zábradlíčku a přeskočil ho, přičemž se snažil, aby dopadl na zdravou nohu. Přinutil se k rychlému běhu a nedbal na palčivou bolest, jež mu vystřelovala od kolene až ke kyčli. Světla se změnila a auta se začala rozjíždět.

Chyt' tu ženskou!

Ten naléhavý povel mu bušil v hlavě – ke všemu ostatnímu byl hluchý. Vzpomněl si na to, jak mu jeho bratranec Nicolo popisoval, že jeho ženu srazil krátce po jejich první schůzce taxík. Řidič přešel z pruhu do pruhu, aby se vyhnul nějakému pomalému vozu a zachytil Kiley, která šla po okraji vozovky. Ještě teď si na dobu před nehodou vůbec nevzpomínala, i když si ji snažila nahradit: S Nicolem si budovali nové vzpomínky a nový život, a ten zahrnoval kromě jiného i miminko, které by se mělo za pár týdnů narodit.

Rychle! Zachraň ji!

Luc bezmocně hleděl, jak se historie chystá k opakovanému kousku. Jedoucí taxík udělal nečekanou kličku kolem dodávky, která prudce zabočila k obchodnímu středisku. Řidič taxíku několikrát rozčileně zatroubil a zrychlil. Mířil přímo do středu vozovky zjevně si vůbec nevšiml, že tam ta žena stojí. A nevšiml si toho zřejmě proto, že měl plné ruce práce s tím, jak hrozil na dodávku a vykřikoval z okénka nadávky. Sama žena zůstávala k nebezpečné situaci, do níž se dostala, nepochopitelně netečná, a stále jen zmateně mačkala tlačítka na mobilu.

Rychle ji zachraň než ji navždycky ztratíš!

Luc vykřikl a přinutil se k ještě větší rychlosti, přičemž proklínal svou nemocnou nohu, která se mu snažila zabránit v tom, aby se k ní dostal dříve než taxík. Řidič si uvědomil nebezpečí teprve v poslední vteřině. Se zvukem, který rval uši, dupl na brzdy. Luc se rozběhl ještě rychleji a modlil se, aby ho noha udržela.

Těsně před nevyhnutelným nárazem taxík mírně zpomalil a to Lukovi stačilo, i když jen tak tak. Popadl ji a strhl do bezpečí chodníku. Natočil se, takže když přistáli na zemi, padl celou svou i její vahou na pravý bok. Pocítil tak prudkou bolest, že skoro zaúpěl.

„Kčertu!“

Ta žena se opřela o jeho hrud', odhrnula si z čela rezavé vlny a rozhlédla se po změti nejružnějších papírů, které se jí vysypaly z tašky. Na zemi se válely tři mobilní telefony, na uchu jí visely brýle na čtení bez obrouček a její modré oči se na něj dívaly s otevřeným nepřátelstvím.

„Poslal jste mě k čertu?“

„Ne tak úplně.“ Zamrkal, popadl ženu kolem pasu a převálil ji na bok. Pak se opatrně posadil a v kyčli mu vybuchla bolest. Zatraceně. Naštěstí to nevypadalo, že si ji zlomil ale v dobrém stavu také nebyla. „Stáváte vždycky uprostřed silnice?“ Jeho zranění vneslo do otázky tón ostřejší, než zamýšlel použít.

Napřímila se a upravila si brýle. Jedna z křehkých nožiček, které držely skla na jejím nose, byla nebezpečně ohnutá. „Zrovna jsem brala telefon. Volala mi babička.“ Jako by si něco připomněla, prohrabala se věcmi poházenými kolem nich a popadla levandulový telefon. „Haló Madam? Haló?“

„Téo! Ach, moje milá! Jsi v pořádku?“

Hlas však nepřicházel z telefonu, ale z chodníku pár metrů od nich, kudy k nim spěchaly Madam s Nonnou Luc zasténal a opatrně se postavil na nohy. Pak podal TéÉ ruku. A v tom okamžiku to ucítil. Silné zajiskření, které mu projelo z dlaně celým tělem.

Jeho vnitřní alarm zvonil jako o překot, cinkal a blikal tak hlasitě, že přehlušil všechny vjemy, kromě jednoho J touhy tak silné a mocné, že ho vyváděla z míry. Nejraději ji by tu ženu vzal do náručí a odnesl ji někam pryč na soukromé místo, na němž by si ji mohl označit sám pro; sebe. Prohlásit ji za svou všemi způsoby, jaké muž může použít.

Šokované na něj hleděla, takže se dalo předpokládat, že to cítila také. Rty se jí rozevřely, jako by žebrały o jeho polibek a v očích jí vzplál modrozelený oheň. Z tváří jí zmizela veškerá barva a zanechala po sobě jen několik pih, jež jí svítily na

elegantním nose. Na ramena jí padala chaotická změt' rusých vln a postarala se o zarámování jejího zma teného výrazu, jež mělo téměř renesanční charakter.

Odtrhla zrak od jeho očí a podívala se na jejich spojené dlaně. „Co... co to bylo?“ zašeptala.

Kdesi hluboko uvnitř to věděl, ačkoli tomu pocitu ještě] nedokázal uvěřit. *Ještě ne?* vždyť zcela popírá logiku| A navíc... každá buňka jeho těla se vzpírala uvěřit v jeho existenci. A přece... bylo to přesně tak, jak mu to popisoval jeho dědeček. Přesně tak, jak mu o tom vyprávěli rodiče. Přesně tak, jak o tom mluvili bratřenci – i jim se to| podle všeho stalo. A on tolik doufal, že jemu se to nestane nikdy.

„To bylo... nemožné,“ odpověděl.

Téo?“ Starostlivý hlas Madam se prodrál mlhami jejich touhy. „Téo, ptala jsem se tě, jestli jsi v pořádku!“ Téa vytrhla ruku z Lukova sevření a obrátila se ke své babičce. „Jsem v pořádku, neboj se,“ ujistila ji. „Jen trochu otřesená tím brutálním chováním, ale nezraněná.“

Luc svraštil obočí. Brutální chování... *brutální chování?* Vždyť ji vyrval ze spárů smrti! Co kdyby se zmínila o tom, že ji naprostý cizinec velkoryse přiběhl na pomoc?

Než mohl na to téma vztekle promluvit, zastavilo se u nich několik chodců, aby jí pomohli posbírat poztrácené věci, které si pečlivě nastrkala do kufříku a do té svojí nadměrné tašky. Touha, která ho před několika okamžiky zaplavila, polevila alespoň do té míry, aby jí podal mobily. Jeden z nich pořád prozpěvoval, a to velmi hlasitě. „Vezmi mě! Vezmi mě! Vezmi mě, mě, me!“ Dokonce i na mobily měla v tašce zvláštní přihrádky.

Než skončila, dostavila se opožděná šoková reakce. Madam byla na pokraji slz, Nonna se starostlivě mračila. Jen Téa se zdála být celou záležitostí zcela nedotčená.

Luc na druhé straně zjistil, že je pro něj obtížné normálně myslet dokázal jen litovat všeho, co se v posledních minutách stalo. Celé tělo ho bolelo nejvíc koleno a kyčel. A vzhledem k tomu, že Téa si vůbec neuvědomovala, jak byla blízka smrti, a vzhledem k náhle pocítěné touze k ní... ne, Luc nebyl zrovna teď šťastný muž. Zdaleka nejhorší však bylo, že Téa to vše, co se s ní a jí přihodilo, naprosto ignorovala.

Luc byl muž akce, zvyklý velet. Tím pádem se mohl spolehnout, že má pohotové instinkty. Vždy je však nechal na vteřinu projít konfrontací s rozumem, a to mu v minulosti ^{Uz} nejednou zachránilo život. A zachránilo to život i Tée, ačkoli se zdálo, že si to vůbec neuvědomuje.

Odhodlaně svedl ty tři ženy dohromady a nasměroval je opět k restauraci. Když je usadil, odešel najít číšníka a objednal nové nápoje: pro sebe k nim přidal černé pivo. Kdyby měli něco silnějšího, nepohrdl by, ale když není po ruce blahodárná whisky, bude mu pivo muset stačit.

„Díkybohu, že jsi tam byl a zachránil Těu před tím bláznem v taxíku,“ řekla Madam v okamžiku, kdy se vrátil ke stolu.

Luc se posadil a tvrdě na Těu pohlédl. „Kdyby vaše vnučka měla rozum a nebrala zvonící telefon uprostřed přechodu, nemusela by si dělat starosti s bláznivými řidiči.“

Téa se na něj mile usmála. „Babička mi zrovna řekla, že jste mi telefonoval vy. Takže je to vlastně vaše vina.“

„**Moje** vina?“ V té chvíli se objevil číšník s nápoji, ale při zvuku Lukova hlasu ztuhl. „Jak může být moje vina, že začnete hledat zvonící mobil uprostřed přechodu?“

„Kdybyste mi nevolal –“

„Kdybyste tady byla včas –“

„– nebrala bych telefon uprostřed přechodu!“

„– nemusel bych vám telefonovat! A nemáte zač!“

Podíval se na číšníka a netrpělivě trhl hlavou ke stolní desce. Číšník třesoucíma se rukama vyložil jejich nápoje, zapsal objednávku a co nejrychleji se vytratil.

„Nemám zač?“ opakovala Téa.

Zamrkala a za brýlemi byly její oči obrovské. Jako by si najednou uvědomila, že je má na nose, strhla si je. Pak se usmála a její tvář se zcela proměnila. To, co bylo předtím hezké, bylo teď úchvatné.

Kdesi uvnitř něj se opět zapálil oheň. Touha obejmout ji vzrostla, byla dokonce ještě naléhavější než předtím. Popadl svůj půllitr a zhluboka se napil. Doufal, že ten doušek plameny uvnitř těla uhasí. Místo toho je však ještě roznítil. Nemohl myslet na nic jiného než na to, jak ji z této směšné schůzky dostat někam do soukromí. Připadalo mu totiž, že ať už se mezi nimi událo cokoli, mělo by to být završeno. Nejlépe několikrát, usoudil zamyšleně.

„Omlouvám se,“ přikývla. „Mohli bychom začít znovu? Děkuji, že jste mě zachránil. A omlouvám se i za to, že jsem se opozdila. Ujišťuji vás, že jsem s tím nemohla nic dělat. Obvykle neberu telefony uprostřed silnice, ale byl to hovor od Madam a její telefonáty беру vždy, bez ohledu na místo, čas a situaci.“

Elegantně, rychle a účelně probrala jeden bod za druhým. Už chápal, co Nonna měla na mysli, když mluvila o její důslednosti. Skoro se zdálo, že Téa de Luca ovládla chaos a existovala v něm v zaostřené netečnosti.

Luc naklonil hlavu. „To mi stačí.“

„Když to však říkám,“ pokračovala, „musím zároveň dodat, že nechápu smysl a účel této schůzky.“ Pohlédla na babičku a věnovala jí vřelý úsměv. „Vážím si tvojí starosti, ale já opravdu nepotřebuji osobního strážce.“

„To je legrační,“ vložil se do jejích slov Luc. „Vzhledem k tomu, co se právě stalo, bych řekl, že osobní strážce je přesně to, co naopak potřebujete jako sůl.“

Mávla rukou. „Něco takového by se mohlo stát komukoli. Kromě toho on by mě minul.“

Luc několik vteřin nemohl promluvit.

„Zbláznila jste se?“

Poplácala ho po paži, pak svou ruku odtáhla. Možná mělo její gesto něco společného s tím elektrickým výbojem, který spolu zakusili. S každým dalším dotekem se to zvláštní spojení dalo prohlubovalo s jistým uspokojením se díval na to, že má sama problémy, aby se uklidnila. Během těch několika okamžiků ticha se opět objevil číšník a předložil jim oběd. U jejich stolu však nezůstal ani o vteřinu déle, než musel.

„Zahrál jste si na hrdinu. Oceňuji úsilí, které jste do mě vložil,“ pronesla Téa mírně ztuhlým hlasem. Pak si na salát nalila trochu oleje a octa. „Ale ten taxík se v poslední vteřině vyhnul. To je nezvratný fakt.“

Naklonil se a při každém slově vztekle bodal vidličkou do svého steaku. „To mi právě dalo tu nezbytnou setinu vteřiny, abych vás strhl na chodník! Jinak by vás zachytil zadním blatníkem a s největší pravděpodobností zabil!“ Vložil si do úst sousto a žvýkal. „Kdybych to nestihl, vrazil by do vás.“

„Luciano...“ ozvala se Nonna.

Pohlédl nejprve na svou babičku, pak na Madam. Obě měly ve tvářích stejný výraz srdcervoucí kombinaci obav a šoku. Stáhl se tedy a vzal Madam za ruku.

„Je v bezpečí. Slibuji, že se postarám, aby to tak zůstalo.“

„Děkuju.“ Očí se jí zalily slzami. „Nedokážu ani vypovědět, jak jsem ti vděčná.“

„Počkejte chvíli,“ přerušila je Téa. „Ještě jsem s ničím nesouhlasila.“

Pohlédl na ni. Její netečnost ho bavila a popouzela zároveň. „Nebudete souhlasit ani pro klid duše vaší babičky?“

Ted' bylo na ní, aby se cítila zahnaná do kouta.

„No, to bylo dobré, vážně,“ zamumlala k němu tiše. „Velice chytré.“

„Budeš souhlasit, že ano, Téo, drahoušku?“ Otázka, kterou jí Madam položila, zněla skoro jako příkaz. „Všichni se budeme cítit o tolik lépe. Juliann se bude moci soustředit na svou svatbu. Davida na svá studia. A Katrina může...“ Zaváhala, jako by nevěděla, co říct.

„Může pokračovat v děláním hloupostí?“ nadhodila Téa suše.

„Myslí to dobře,“ bránila ji Madam s povzdechem. „Ale je hotový magnet na katastrofy.“

Jako v reakci na babiččina slova se z Téiny kabelky opět začal ozývat hlasitý zvuk ženský hlas se velmi intenzivně dožadoval její pozornosti. „Vezmi mě! Vezmi mě! Vezmi mě, mě, mé!“ Téa se nepřítomně usmála. „My o vlku...“

„Takže jsme domluveni.“ Luc se musel snažit, aby ho bylo slyšet přes vyzvánění dalšího mobilu. „Budu příštích šest týdnů vaším hlídá... vašim osobním strážcem.“

Chtěla se s ním ještě dál dohadovat – měl podezření, že za to mohou ty její zrzavé vlasy. Zvedl obočí a čekal. Téa několikrát nešťastně pohlédla na Madam, ale nakonec ustoupila. „No dobře.“ Ztišila hlas, takže ji slyšel jen on. „Ale nemyslete si, že mi uniklo, co jste chtěl říct původně. Já nejsem dítě, abyste mě musel hlídat!“

Zachoval nehnutou tvář. „Nemám nejmenší tušení, o čem to mluvíte.“

Sáhla pro tašku, vzala do ruky všechny tři telefony a nastavila je na vibrační zvonění. Oběd probíhal lenošným tempem a on si s určitým pobavením všiml, že se všichni drží zcela nekonfliktních témat. Byl zvyklý na to, že musí být trpělivý, a tak provedl ženy konverzací i jídlem, jak nejlépe

dokázal. Pak konečně zvedl účet a zaplatil. Celou tu dobu však pozoroval Téu.

Ačkoli hovořila se svou babičkou, Luc velmi jasně viděl, že se jí myšlenky toulají bůhvídkde. Skoro slyšel, jak se jí v hlavě otáčejí kolečka a jak analyzuje svůj problém *jeho* zatímco pátrá po uspokojujícím řešení.

„Už jste to vyřešila?“ zeptal se pobaveným tónem.

Bezvýrazně na něj hleděla. „Co jestli jsem vyřešila?“

„Co se mnou uděláte.“

„Ještě ne.“ Pak zaváhala a najednou se jí v očích objevil záblesk úlevy, který je proměnil v drahé kameny plné ohně. Najednou věděl, že ji napadl plán, jak se vyhnout jeho dohledu. „Madam, mohu se zeptat...“

„Ano, miláčku?“

„Jak vlastně panu Danteovi nahradíme jeho čas a schopnosti?“ Opravdu se usmála, když se Madam trochu poplašeně nadechla. „Tělesní strážci nejsou zrovna laciní. A víš dobře, že příštích šest týdnů bude náš rozpočet víc než napjatý.“

„No, já –“

„Nonna vám to nevysvětlila?“ vpadl jí Luc hladce do řeči. „Považujte moje čtyřiaadvacetihodinové služby za malý dárek od celé rodiny Danteů k vašim narozeninám.“

„To je velkorysé.“ Slyšel, jak jí při té zdvořilé poznámce skřípou zuby. „Ale takový drahý dar nemohu v žádném případě přijmout.“

Dovolil, aby do jeho příštích slov vklouzla trocha ironie. „Ne, ne. Neděkujte nám. Děláme to pro své potěšení, skutečně. Kromě toho, sazby za hlídání dětí jsou mnohem nižší než sazby za ochranu.“ Pak se postavil a hleděl na ni. „Povím vám, co uděláme. Mohli bychom v této schůzce pokračovat někde v soukromí, abychom se domluvili na konkrétním postupu.“

„To je vynikající návrh,“ odpověděla svižně a popadla svá zavazadla. „Půjdem ke mně do kanceláře?“

Pro to, co měl na mysli, taková kancelář rozhodně nebyla dost soukromá. „Můj byt je nedaleko.“

„Nevím, jestli je to vhodné.“

Nevšímal si jí a políbil Nonnu i Madam, které na ně beze slova zíraly, na tvář. Pak objal Téu kolem ramen a vyvedl ji z restaurace. Přede dveřmi mávl na taxík a přes její protesty ji doslova nacpal dovnitř. Dal řidiči adresu svého bytu a opřel se.

Celou dobu Téa sršela vztekem. S těmi rezavými kadeřemi a blýskajícíma se očima vypadala jako kočka, kterou někdo pohladil proti srsti. Nedokázal si pomoci – to, že ji takhle dokázal rozčílit, jej svým způsobem uspokojovalo.

„Musím do práce. Na tohle vážně nemám čas. Nevím, jakou hru hrajete, *Luciano*, ale nemám na ni náladu.“

„Poskytuji vaší babičce to, oč mě požádala. Pokud já mohu obětovat šest týdnů svého života, abych zajistil, že se dožijete pětadvaceti let, pak vy se budete muset smířit s tím, že se budu kolem vás motat.“

„Dobrá, mluvte.“

Tím ji vážně dostal. Zavolala do kanceláře a omluvila se kvůli naléhavé osobní záležitosti. Pak přepnula mobilní telefony opět na zvonění a pečlivě zkontrolovala všechny zprávy i hovory. Ne, že by ale byla s protesty hotová. To rozhodně ne.

Jakmile mobily odložila zpět do tašky, odhodila si z čela vlasy a rozčileně se na něj zadívala. „A ještě něco... Co to bylo za divnou ránu, kterou jste mi dal, když jsme si potřásli rukama?“

Bezradně pokrčil rameny a doufal, že jí to bude stačit. Nestačilo.

„Nehrajte to na mě. Slyšela jsem, že ve vaší rodině takové rány, nebo co to je, používáte, když chcete někoho sbalit. Každou to prý srazí na kolena. A pak do postele.“ Najednou ji něco napadlo a vykulila oči. „Tak tohle jste se mnou plánoval?“

DRUHÁ KAPITOLA

„Chceš, abych tě v té posteli hned vyzkoušel?“ Lu schválně předstíral, že si nevšímá řidičových šokovaných pohledů, které na ně vrhal zpětným zrcátkem.

„Ne! Samozřejmě, že ne!“

„To je zlé. Pokusil bych se o to, i přesto...“ Zatvářil s trochu zmateně a pak začal lhát, jako když tiskne. „Téo. abych byl upřímný, vůbec nemám ponětí, co myslíš, že s při tom našem doteku stalo. Jaká rána?“

„Nehraj to na mě.“ Odmávla nonšalantně rukou jeh popření, jako by jí ani nestálo za myšlenku. „Po celé městě se povídá o tvých bratrancích jak přišli ke svým ženám.“

Luc přimhouřil oči vypadá to, že to nebude tak snadné, protože tahle Téa je jako pes, když dostane svou kost. Nebyl zvyklý na to, aby se s ním lidé přeli. Zatraceně. Cožpak neví, že by měla být zastrašená a pokorná? Cožpak neví, že když promluví, lidi většinou ustupují? Tak proč neustupuje? „Myslel jsem si, že jsi dost inteligentní na to, než abys skočila na řeči, které se vedou v bulváru.“

Na tvářích se jí objevil nádech barvy, která o ní cosi vypovídala. „Nešlo jen o drby. Mám dojem, že o tom byl jednou pořad v televizi jednalo se o Marca a jeho ženu.“

Mávl nad tím rukou. „To lze lehce vysvětlit.“

„Poslouchám. Vysvětluj,“ vyzvala ho. Zatraceně.

„Publicita. Marco a Caitlyn byli svoji samozřejmě, že svého manžela poznala i se zavázanýma očima!“

Skepticky se na něj zadívala, takže viděl, že ani toto vysvětlení nijak zvlášť nezabralo. „A co ta divná elektrická rána, kterou jsme cítili? Nebo to zkoušíš s každou, abys věděl, jak zareaguje?“

„Nikdy se mi to ještě nestalo,“ připustil.

Zamyslela se. Luc by měl pro její vlastnost daleko přiléhavější označení než Nonninu opatrnou *cílevědomost*. Jemu už teď Téa připadala jako posedlá obsesí. Zatracenou obsesí, mohl by dodat. „Co to bylo? Co to způsobilo?“

„Statická elektřina,“ mávl rukou.

„To nebyla statická elektřina.“

Luc začínal mít pocit, že už poskytl řidiči zábavu na celý den. „Promluvíme si o tom u mě v bytě,“ řekl a doufal, že tím jejich rozhovor pro tuto chvíli ukončí.

Nepodařilo se mu to.

„Ráda bych to věděla hned,“ namítla.

„Počkáme.“ Trhl hlavou k taxikáři a významně se na ni zadíval. „Zatím mi pověz, čím se vlastně živíš.“

Obrátila hlavu k přednímu sedadlu, pochopila a hladce změnila téma. „Pracuji v Blingu.“ Tak se přezdívalo obchodní společnosti Billings, která poskytovala služby šperkařskému impériu rodiny Danteových. „Vlastně mi tak nějak patří.“

Zajímavé. „Tak nějak?“ zvedl obočí.

„Můj dědeček, Daniel Billings, mi to celé odkázal, když před několika měsíci zemřel.“

„To byl otec tvojí matky?“ tipnul si.

„Ne. Maminka si vzala Dannyho Billingse Danielova syna. Ten zemřel při letecké havárii... to jsem byla ještě hodně malá. Když mi bylo devět, vzala si pak mého otce mého nevlastního otce,“ upřesnila Téa. „Svatba byla těsně předtím, když jsme byly s Madam na chatě u jezera. Máma s tátou byli pak na svatební cestě. My, de Luca, jsme hodně propletená rodina. Moje sestry jsou jeho, já jsem její, ale všichni jsme se nakonec stali všech. Všichni jsme de Luca jen trochu přiřepření Billingsovými.“

Skládanka začala dávat smysl. „Už jsem to pochopil. Téa je pro Billingsovy neobvyklé jméno. Zní italsky.“

„Pochází od jedné dávné předkyně Billingsových jmenovala se Téadora. Stalo se tradicí, že se po ní pojmenovala vždy první dcera nejstaršího syna.“

Naklonil hlavu. „Hodí se k tobě ta zkrácená verze.“

„Díky.“

„A za šest týdnů tedy dědictví převezmeš, je to tak?“

Přikývla. „Do té doby se snažím všechno naučit.“

Najednou mu kdesi vzadu v hlavě opět zazvonil jeho pověstný varovný zvoneček. „A kdo to tam zatím vede?“

„Můj druhý bratranec, Conway Billings.“

„A co když se ti něco stane, než dovršíš pětadvacet let?“

Obrátila se na něj s úsměvem se silou několika megawattů, který málem odpojil všechny jeho obranné okruhy. „Myslíš, že po mně můj bratranec jde?“ poškádlila ho.

Vzal její otázku vážně. „Žasla bys, co jsou lidi schopni udělat pro peníze. Věř mi. Viděl jsem to mockrát.“

„Connie ne.“

„**Connie**“

Téa bezstarostně pokrčila rameny. „Tak se Conwayovi říká. Jako bodyguard asi všude vidíš problémy, i když neexistují.“

Poplácala ho po paži stejně jako to udělala už v restauraci. A pak stejně rychle svou ruku stáhla. Zjistil, že když se ho někdo snaží chlácholit, dost ho to rozptyluje.

Vždyť by to mělo být naopak role ochránce patří jemu. Protřela si dlaně, jako by ji svědily, a Luka napadlo, zda si je svých doteků vědoma. Musel se ovládnout, aby její gesto nenapodobil. Rychle se nadechla a podívala se z okna. „Už tam budeme?“

„Skoro. Pověz mi něco o těch nehodách, které se ti dějí;“

„Žádné nehody se mi *nedějí*.“ Znovu zasvítíl její krásný úsměv. „Děje se jen to, že nezvládám chodit a mluvit naráz.“

Nebylo by to poprvé, co na někoho takového narazil. „Jsi prostě nemehlo.“

Povzdechla si. „Přála bych si to popřít, ale řekla bych, že se to dost blíží pravdě. Asi jsem... roztržitá.“

„Kvůli těm tvým finančním problémům?“ tipnul si.

„Částečně. Taky dost bojuju s tím, abych se naučila všechno, co je zapotřebí, až převezmu Bling. Nikdy mě ani nenapadlo, že bych to mohla zdědit, takže to pro mě není vůbec snadné,“ přiznala se mu. „To, co jsem se naučila na Stanfordu, mi tady moc nepomůže.“

„Máš jistotu, že ten tvůj Connie nemá nějaké tajné touhy, aby ses pětadvaceti let nedožila?“

Nezaváhala ani vteřinu. „To vím naprosto jistě. Hned, jak budu schopna převzít otěže, plánuje založení vlastního byznysu. Už se nemůže dočkat, až se té zodpovědnosti zbaví.“

Taxík v tom okamžiku zastavil a Luc zaplatil jízdné. Pak ji vedl po schodech ke dveřím. Protáhl magnetickou kartu čtečkou a pokynul jí, aby vešla. Přešli spolu halu a zavolali výtah. Dveře se téměř okamžitě hladce otevřely a výtah je vyvezl do nejvyššího poschodí. Již předtím, prakticky hned, jak vystoupili z vozu, se Téa vrátila k jejich předchozímu tématu. „Teď jsme tedy sami,“ začala. „To jsme.“

Ignorovala všechny zásady chování ve výtahu a obrátila se k němu čelem. „Pověz mi, proč si dáme ránu pokaždé, když se jeden druhého dotkneme. Co se to děje?“

Hleděl na měnící se digitální čísla podlaží. Aspoň někdo musí dodržovat pravidla slušného chování. Obzvláště, pokud mu tato pravidla umožňují ovládnout se natolik, aby ji neobjal. „Možná nějaká magnetická síla?“

„To ani náhodou.“

„Moje elektrizující osobnost?“

Tuto možnost odbyla mírně pohrdavým odfrknutím.

Než výtah zastavil, už nepromluvili. Dveře se otevřely přímo do jeho bytu. Udělala krok dovnitř a ztuhla. „Dobrý bože, tohle celé je tvoje?“

„Ano.“

K jeho úlevě se její zájem přesunul k jeho bytu, jemuž přezdíval... jak jinak... Inferno. Ironicky. „Žiješ tady sám?“

„Jsem tak trochu poustevník.“ Alespoň v poslední době.

Dala si načas a pořádně se rozhlédla kolem. Spartánský interiér, od podlahy po strop zaplněný elektronikou, a tu a tam rozstrkané fotografie rodinných sešlostí na stěnách, jí daly jakýsi obrázek o jeho minulosti a současnosti. Každou z fotografií si pečlivě prohlédla. Nejprve ty, na nichž byl ještě dítě a doslova překypoval roztomilou štěněcí divokostí. Pak následovala skupina fotografií, která zachycovala jeho jednotku jakési iniciační období v armádě. Jeho uniforma však nesymbolizovala jen jeho nově nabytou mužnost. Byla také vzpomínkou na nutný a bolestivý proces ztráty nevinnosti a naivity. A navíc mu pobyt v armádě pomohl vybrousit charakter v situacích, kdy přežití jednotlivce záviselo na mravní síle celé skupiny. Armáda, to bylo místo, kde život končil nebo pokračoval díky těžko slučitelné kombinaci zásahů osudu a zkušenosti. A konečně si prohlédla také fotografie, na nichž už byl dospělý: s dalšími lidmi, kteří spolu s ním pracují a něco cenného vytvářejí. I na těchto fotografiích však působil spíše osaměle vždy kousek stranou od ostatních, stále plný jizev z toho, co zažil, připravený o emocionální lehkost mládí. Nevinnost se změnila v cynismus. Radost a naděje byly ořezány realitou. Prosté každodenní sny byly lemovány ostražitostí.

Vše vstřebala beze slova, pak pokračovala dál. Viděl, že Téa chápe to, nač se dívá to se v jeho životě podařilo jen nemnoha lidem. Zdálo se, že za těmi dvourozměrnými obrázky je schopna vycítit emoce, v nichž se rodily, vidět jeho bolest i odhodlání. Dostala se do jeho svatyně velmi hluboko, což jej přimělo, aby na svou existenci pohlédl novými očima. Jeho

byť by vypadal chladně, nebýt mahagonového obložení, které zdůrazňovalo vysoké stropy a ty části podlahy, které nebyly pokryty kobercem. Zastavila se před vysokými okny a hleděla se zjevnou radostí na úžasný výhled na záliv.

Nepřekvapilo ho však, když se najednou otočila. „Fajn, je čas na pár odpovědí,“ oznámila. „Než si promluvíme o hlídání, ráda bych věděla jednu věc.“

„To je ale legrace. Já totiž taky.“

Přistoupil k ní a udělalo na něj dojem, že se ani nepohnula. Pak mu dovolila, aby k ní vztáhl ruce. Když vzal její dlaně do svých, vybuchla v nich a kolem nich nezměřitelná touha.

„Co to je?“ zašeptala v úžasu.

„Danteovo Inferno. Pokud se nemýlím, znamená to, že jsme oba právě propadli peklu.“

Nedal jí čas na odpověď, objal ji a začal líbat.

Téa pocítila nával horkosti. Zapomněla na zodpovědnost vůči své rodině, což se nestalo od chvíle, kdy dovršila šestnáct let. Její reakce na něj byla stejná, jako když ji poprvé vzal za ruku. Prudká touha zachvátila celé její tělo a usadila se těsně pod podbřiškem, živá a tepající. Ten pocit přehlušil všechny emoce, instinkty i logiku. A neustával.

Zoufalství touhy začalo být tak silné, že kdyby ji položil na podlahu haly, dovolila by mu, aby z ní strhal oblečení a ztratil se v ní. Jen myšlenka na to, že by mohl na ní, v ní ležet... Zachvěla se.

„Luku...“ Jeho jméno spíš vydechla, než vyslovila, a ten výdech se okamžitě stal součástí jeho hladového polibku.

Jeho ústa začala klesat po její šíji a ještě níž. Ani nevěděla jak, ale najednou měla knoflíčky na blůzce rozepnuté a okraje lehkého materiálu odstávaly od sebe. Luc začal hladově zkoumat mírně se zvedající pahorky, které mizely v krajkové podprsence.

„Ještě nikdy jsem neviděl takovou plet'. Tak bledou.“ Líbal ji podél demarkační čáry vyznačené krajkou podprsenky. „Je to hrozné kliše, ale máš ji skutečně jako porcelán.“

Tiše se zasmála. „Ne jako lístky magnólie?“

Usmál se na ni, ačkoli jeho oči byly neustále plné vášně. „To rozhodně taky. Ale hebčí.“

Nevěděla, co to do ní vjelo, protože takové vtipkování se jí vůbec nepodobalo. A milování už vůbec ne. Stačil však jediný dotyk Luciana Danteho a úplně roztála. V tom okamžiku jí začaly vyzvánět a vyvolávat mobilní telefony. Luc s netrpělivým mlasknutím popadl její kabelu, otevřel dveře do jedné z místností v hale, hodil ji dovnitř a dveře zavřel.

Tím jí dal čas právě tak na to, aby si pročistila myšlenky. „Počkej, Luku.“ Ty telefony byly její kotvou, spojovaly ji s její rodinou. „Ty hovory mohou být důležité.“

„Nic není důležitější než tohle.“

Přitáhl ji blíž a všechny její souvislé myšlenky opět kamsi zmizely. Jak to dokázal zrovna s ní, která měla vždy tak dokonale zorganizované svoje priority? Možná se to stalo proto, že dřív netušila, co je to skutečná touha. Vždyť se jí celý život urputně vyhýbala.

Rodina u ní byla vždy na prvním místě. Povinnost a zodpovědnost se po smrti jejích rodičů staly obsesí. Její obranné hradby nikdy nepadly jen při té jedné jediné příležitosti. A vzápětí se kolem ní sesypal celý svět.

Ta noc pro ni byla trvalým poučením od té doby byla rodina jejím jediným světem. Nic nebylo důležitější. Nic. Tedy... Nic, dokud do jejího světa nevtrhl Luciano Dante, který jediným dotekem dokázal odpojit všechny obvody jejího racionálního myšlení.

Chtěla ho. Potřebovala ho. Tolik let byla tou, na které vše spočívalo, tou, která chránila a starala se o svou rodinu. Věděla, že musí své povinnosti dostát, a těšila se, že poté, co

získá svoje dědictví, bude mít k jejímu splnění mnohem lepší výchozí podmínky.

Luc z ní jediným dotykem sňal břemeno, které neustále nesla. Zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku a bylo nahrazeno vášní a touhou, kterou si nedokázala představit ani ve snu. Když se svými ústy přísál k jejím, zůstalo jen chvění: intenzivní, nepopsatelné a stravující.

Luc vzal Téu do náručí, odnesl ji do ložnice a pomalu ji položil na měkkou matraci. Zaplavilo ji horko, které ji zbavovalo vůle a ponoukalo k tomu, aby se mu cele oddala.

Hleděla mu do tváře, do jeho tvrdých a nekompromisních očí. Pod nimi čněly ostře řezané lícní kosti a hranatá brada. Od smyslných úst mu k nosu vedly hluboké rýhy které podtrhovaly jeho mimiku. Vlasy, které měl ostříháné téměř podle vojenské módy, nesly ten nejhlubší odstál ebenu. Rády by se vlnily, ale on, jak se zdálo, tento jejich sklon neschvaloval. Jeho tváři však vévodily oči: zlaté oči predátora. Oči, které dokážou nahlédnout rovnou do duše a odhalit i to, co by mělo raději zůstat skryto.

Nikdo by ho nemohl nazvat krásným. Vyzařoval sílu a osobnost, to ano. Byl agresivní. Jednoznačně mužný. A to vše muselo být pro ženy v jeho okolí velmi přitažlivé.

Téa cítila, jak propadá jeho kouzlu. I jeho silnému a vypracovanému tělu. A přesto... když se jí dotýkal, činil tak s nekonečnou něhou. Kde se v bojovníkovi bere taková něha?

„Co to děláš?“ vypravila ze sebe. „Co se to s námi děje?“

„Danteovo Inferno. Tak se to jmenuje tak se to traduje.“ Jedním prstem ji hladil od šíje až k řadru. Pod jeho dotekem se zachvěla. „Stává se to mužům v naší rodině, když se poprvé setkají s určitými ženami.“

Zasmála se. „Jak to, že se to stalo se mnou?“

„Nemám ponětí.“

„Jak dlouho to potrvá?“

Sklonil hlavu a začal ji líbat tam, kde se jí předtím dotýkal. „Nemám poněti.“

„Pokud ale...“ Ostře se nadechla, když ucítla na své pokožce jeho rty a jazyk. „Zmizí to, jestliže se pomilujeme?“

„Doufám.“ Zavřel oči a potřásl hlavou. „Nebo spíš ne. Možná to bude nějakou dobu pokračovat. Nevadilo by mi to kdyby to ovšem netrvalo až do smrti. Možná bychom to mohli vyhnat z organismu během těch příštích šesti týdnů.“

Pocítla úlevu. „Ale zmizí to pak?“

Zaklonil se a tyčil se nad ní jako nějaký pohanský bůh. „Mělo by. Nejsem jako moji bratrance. Když to zažili, oženili se. Ale já na pohádky nevěřím. Ani na závazky nebo dokonce v lásku. Rozumíš mi, že ano?“

„Nerozumím z toho vůbec ničemu,“ přiznala se.

Potřásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Nepůjde mezi námi o nic trvalého.“ Jeho slova byla naplněna drsnou upřímností. „Bude to jen dočasný vztah. Sex. To je vše. Pokud očekáváš, že to skončí jako v pohádce –“

Svraštila obočí. „Neměj obavy. Nevěřím v nic trvalého.“

„Ale v tohle věříš.“ Rozepnul jí podprsenku a dotkl se jejích ňader dlaněmi, palci dráždil jejich citlivé vrcholky, až sténala. „Věříš v tělesnost. Věříš v to, čeho se můžeme dotknout. V touhu a v její naplnění. V to věříš, ne?“

„I kdybych nevěřila, snadno bys mě obrátil na víru,“ vydechla.

Pousmál se. Oči mu zářily jako slunce, které ji hrozilo oslepit svou intenzitou. „Než skončíme, budeš věřit.“

Zasmála se, což byl zvuk, který jí většinou byl zcela cizí. Pak vzala do dlaní jeho tvář a přitáhla si ho k sobě. Jeho chuť ji zbavovala rozumu po celé dlouhé minuty, co se líbali. To však nestačilo. Ani zdaleka ne.

Téa se snažila najít na Lukově košili knoflíčky a dírky a způsob, jak jedny protáhnout druhými. Odolávaly však s

takovou tvrdohlavostí, že okraji košile netrpělivě trhla a slyšela, že se kolem nich rozlétly jako burské oříšky. K její nezměrné úlevě se košile rozevřela a odhalila jeho širokou hrud'.

Nikdy se ještě necítila s žádným mužem tak svobodná. Prozkoumávala tuto novou zkušenost s radostí a zvědavostí, kterou by v sobě nikdy nehledala. Dotýkala se jeho bradavek, lehce kousla do jeho pevného svalu a pak jazykem a rty po svém kousnutí uhlazovala stopy. Slyšela, jak se mu z hrudi vydralo temné zasténání a cítila uspokojení nad tím, že se jí podařilo vyvolat takovou reakci. Nikdy si ještě neužívala tolik ženské síly.

Pak začala zkoumat jižním směrem, dokud nenarazila na kus žuly. Rychle a tentokrát i zručně zapracovala na knoflíku a zipu kalhot, které z něj spadly udivující rychlostí. Pak vzala do ruky jeho horkou erekci, srdce jeho mužnosti.

Byl tvrdý jako kámen a vklouzl do její dlaně s chtivostí, která ji skoro zaskočila. Ještě nikdy to nedělala nikdy nepopustila uzdu své zvědavosti a vlastní potřebě zkoumat a učit se. Tentokrát si však nedokázala pomoci – s Lukem to nebylo možné. Nezastavil ji, jen ji pobízel svými lehkými a vášnivými polibky i drsnými slovy.

Vnímala, že pro něj není snadné, aby se ovládl, aby se držel zpět. Přesto však zachoval pomalé tempo a začal ji zbavovat jejích bariér. Svlékal ji kousek po kousku, nejdřív blůzu a podprsenku, pak sukni a punčochy, až vše, co zbylo, byl jen trojúhelníček hedvábí, který chránil její ženskou podstatu. Téa byla tak zahlcená svým vlastním zkoumáním a objevováním, že si toho ani nevšimla.

Dokud neobrátil její pozornost k sobě samé.

Stejně, jako se seznamovala s jeho tělem, začal se on seznamovat s jejím. Nejprve s ústy a šíjí. Pak s ňadry a

bříškem. Kousek po kousku klesal níž a přikládal pod oheň její touhy. Hleděla na něj, jako by nevěřila svým smyslům.

„Co to děláš?“

Zasmál se. „Nepoznáš to?“

„Milujeme se. Já...“ Bojovala o dech. „Tuhle část si nějak nevybavuju.“

„Tuhle část?“ Roztáhl jí stehna od sebe a pokryl jejich vnitřní stranu lehkými polibky. „Tu taky,“ vydechla.

Než se nadechla, stáhl ji kalhotky. „A co tuhle část?“

A pak ji políbil, polibkem intimnějším, než jaký kdy poznala. Prošlehl jí orgasmus, nečekaný, mocný a nádherný. Zvuk, který vydala, byl výkřikem i jeho popřením. Nikdy...! Nikdy ještě... Několik dlouhých minut měla pocit, že se roztříštila do tisíce kousků. Pak se sebrala natolik, že byla schopna promluvit.

„Ani tu ne,“ vypravila ze sebe. „Tu si rozhodně nevybavuju.“

„Musíme ji zopakovat, aby sis ji vryla do paměti.“ Vztáhl ruku a vzápětí nato uslyšela zašustění fólie. „Ale teď ne. Teď si zkusíš vybavit jiné věci.“

Ležela pod ním, odhalená ve více smyslech, než dokázala spočítat. Vnímala, jak je odhalená její touha, která stále ještě nebyla zcela uspokojená. Měla odhalené a napjaté svaly, které se chvěly a stahovaly v mírných slastných křečích malých vyvrcholení. A cítila se odhalená i emocionálně – mužem, který byl s ní. Něco takového si ještě nikdy nedovolila. A byla příliš zahlcená vším, co s ním prožívala, než aby se dokázala skutečně hluboce nad tímto problémem zamyslet.

Než dokázala zformulovat myšlenku, sklonil se nad ni. Jeho ruce, ty něžné a silné ruce, se jí zabořily do vlasů a ukotvily ji na místě. Pohledy se propletly a ona vnímala, jak se do něj noří stejně, jako se nořil on do ní. Jejich milování probíhalo i na jiné než čistě tělesné úrovni...

Vydala se mu zcela a bezpodmínečně.

Pohyboval se v ní a její myšlenky byly nahrazeny daleko primitivnějším a starším pocitem. Touha po naplnění ji pohlcovala, touha stát se jednou jedinou bytostí, dokončit ono spojení, které se zdálo být tak blízko. Toužila po něm. Vztáhla po něm ruku. A pevně se ho přidržela.

Pak se stala ta nejpodivnější věc. Téa cítila, že ten mí proud, jenž zakusili při prvním doteku, se jakýmsi záhadn' způsobem propojil. Cítila, že tato chvíle ji změnila na něja' těžko pojmenovatelné a velmi hluboké úrovni. Částečně toho vědomí polekala, částečně se nad ním radovala.

Objala Luka pevně rukama i nohama. Každé jeho z noření bylo silnější a hlubší, podmaňovalo si ji a přemáh lo ji. Přizpůsobila se jeho tempu a divoce se kolébala proti jeho pohybu v bocích. Náhle ji zachvátil orgasmus, roztrhl ji na dvě půlky, nečekaný a intenzivní. Slyšela L kův hlas, který na ni volal z hloubi rozkoše, kterou se s; léčně blížili k nejvyššímu naplnění.

A pak to přišlo znovu: volný pád, který byl lemován vrstvami takové slasti, jakou si ani nedokázala představit. Společně se zvedali do výšin a společně z nich padali. Viseli jeden na druhém, propojeni sexuálními šťávami, vůněmi, doteky.

Byli jedním tělem.

Téa netušila, jak dlouho s ním ležela ztracená v dozvucích rozkoše. Někde ztratila schopnost racionálně myslet, její mozek zachvátil absolutní zmatek. Byl to však krásný zmatek, takový, při němž jí celé tělo sršelo výboji radosti a potěšení, takže téměř předla spokojeností.

Nejzvláštnější bylo, že nějak nedokázala mozek opět přinutit k normálnímu chodu. Pokaždé, když to zkusila, myšlenky jí uklouzly směrem k Lukovi: dokázala myslet jen na to, jak si ji podmanil. Jak ji přiměl k nádhernému výletu do krajiny

smyslů, přiměl ji odhalit sebe samu až na samou esenci a pak ji označil svou soukromou značkou. Bylo to, jako by se už nikdy nemohli zcela oddělit... jako by jeden v druhém zanechali tisíce vlastních stop, kousků duše, srdce, těla...

„Dobrý bože,“ zachraptěl Luc vedle ní. „Myslím, že už se nebudu schopen nikdy ani pohnout.“

„Ty aspoň dokážeš mluvit,“ vypravila ze sebe. „Fajn. Já budu mluvit. Ty se hýbej.“

„Nemůžu.“

„Pojd sem.“ Objal ji těžkou paží kolem pasu a přitiskl si ji k sobě. „Zatraceně. Pořád to tam ještě je.“

Nemusela se ptát, o čem to mluví sama to cítila. Každý kousek její pokožky hořel při těch podivných výbojích, jejichž intenzita se ani trochu nezměnila.

„Jo, je to tam pořád.“ Zachvěla se. „Mělo to zmizet.“

„Myslel jsem si to.“

Nebo v to snad spíš doufal? Když se k němu obrátila, ta myšlenka jí tiše bzučela v hlavě. Otevřel oči, malátný, ale stále ještě plný chtivosti. S tichým zasténáním ji opět začal líbat. Tím účinně zablokoval nejen její slova, ale také všechny myšlenky. Líbali se, až se jejich nohy opět propletli v jedno – tentokrát ještě naléhavěji, i přes nepopiratelnou vyčerpanost.

Téa se zavrtěla nedočkavostí. „Luku, prosím. Chci –“

Nedokázala ani vyjádřit, co vlastně chce. Chtěla víc jeho... jeho těla, jeho mysli, jeho doteků. Luc slova nepotřeboval – věděl to a zareagoval s vášní, která ji drtila. Bylo to, jako by se stříbro a zlato z její firmy nějak spojilo s diamanty firmy jeho, obtočilo je jako prsten a vytvořilo tím pouto, na něž ani jeden z nich nebyl připraven.

Pouto, jemuž jak si uvědomovala nebude snadné vzdorovat.

TŘETÍ KAPITOLA

Na rozdíl od minulého probuzení se Téa podruhé vzbudila trhnutím. Mozek jí vysílal desítky varování. „Proboha.“

Luc zvedl hlavu, rozcuchaný a daleko víc sexy, než měl jakýkoli muž právo vypadat. „Tak by mě zajímalo, co to tvoje *proboha* znamená. Je to **prosím, udělej to znovu, i kdyby nás to mělo zabít**, nebo jsme se dostali k **co jsem to udělala a musím rychle vypadnout?**“

„Hm.“ Opatrně oddělila mužské končetiny od ženských a poskytla sama sobě pár centimetrů prostoru mezi svým a jeho tělem. Nepomohlo to. Žár a chtíč v ní pulsovaly pořád dál a hrozily, že ji opět vtáhnou. „Ta druhá možnost.“

„Myslel jsem si to.“

Se zasténáním se zvedl z postele a nahý kulhal do koupelny to alespoň předpokládala. Pak se podívala znovu a zalapala vyděšeně po dechu. „Ach, Luku. Tvůj bok.“ Přitáhla si k tělu přikrývku a sedla si doprostřed postele. „A koleno! Dobré nebe, co jsi to dělal?“

Ušklíbl se. „Zachránil jsem dámu v nesnázích. Vím, že to ode mě byla hloupost.“

Okamžitě pochopila. „Tohle je moje vina?“ Když si všimla obrovské modřiny hrající všemi barvami, její zoufalství se ještě prohloubilo. „Proč jsi mi něco neřekl? Musíš mít bolesti. Měl bys jít k lékaři. Nechat se zrentgenovat.“

„Kdyby to bylo zlomené, asi bych nechodil. Chtěl jsem si na to něco vzít.“ Najednou se krátce d'ábelsky pousmál. „Ale něco mě rozptýlilo.“

„Je mi to moc líto. Nevěděla jsem, že ses tak moc zranil.“

„Tohle není tak zlé, to mi můžeš věřit.“

Připomněla si jeho fotografie z armády a usoudila, že zřejmě ví, o čem mluví. „A co to koleno?“ Vyskočila z postele, ale změna jeho výrazu ji zastavila. V jediném okamžiku se změnil

z milence v bojovníka v někoho, koho vůbec nepoznávala, v někoho tvrdého a nebezpečného, kdo viděl a dělal věci, které si nedokázala představit ani v nejdivočejších snech.

„To je staré zranění. To nemá s tebou nic společného.“

„Ale muselo se to dnes zhoršit,“ pronesla měkce.

„Rozhodně se to nevyléčilo,“ ušklíbl se. „Ale způsobil jsem si to sám rozhodl jsem se, že tě nevydám na pospas tomu šílenci v taxíku.“

„Děkuju ti.“ Stáhla obličej, jako by si vzpomínala na to, jak netečně se chovala při obědě. Vlastně to bylo ještě horší: vždyť ho prakticky za všechno obvinila. „Vážně ti děkuju. Když si teď vzpomenu, jak jsem se chovala“ Odmlčela se a potřásla nad sebou hlavou.

„Neprojevovavla jsi moc vděčnosti.“

Tu kritiku si zasloužila. „Neuvědomovala jsem si to. Byla jsem rozrušená a rozptýlená.“ Napřímila ramena. „Nechci se vymlouvat. Víím, že ti nemohu dostatečně poděkovat za to, co jsi pro mě udělal. Je mi líto, že jsem to zavinila.“

„Nic se neděje,“ pokrčil rameny. „Příště nebudu zasahovat a nechám ten taxík, aby tě dostal.“

Zasmála se. „Ne, to neuděláš.“ Pokud se v posledních několika hodinách o něm něco naučila, bylo to právě tohle. Hodila se na něj slova *rytíř v lesklé zbroji*: nedivila by se, kdyby je měl vypálena přímo do srdce.

Potřásl s povzdechem hlavou. „Myslím, že to spíš nemohu neudělat.“

Vzápětí odešel a zvuk tekoucí vody jí potvrdil její podezření o koupelně. Jeho odchod jí také poskytl příležitost k tomu, aby vstala a sebrala si své oblečení. Když brala do ruky jeden kousek po druhém, nevěřila vlastním očím. Dobré bylo, že některé bylo ještě možné nosit naneštěstí křehčí hedvábné

doplňky byly tak poškozené, že nemělo ani smysl přemýšlet nad zašitím.

Nebyla si jistá, proč to vlastně dělá, ale po špičkách se vydala zkoumat zbytek jeho bytu. Ulevilo se jí, když zjistila, že v něm je další koupelna, která přiléhá k ložnici pro hosty. Vzala útokem sprchu a použila nejružnější toaletní potřeby, které našla v dosahu. Očividně patřily nějaké ženě nemohla si pomoci, aby nepřemýšlela jaké. A jestli je stále ještě součástí Lukova života. Poté, co se osušila, oblékla si použitelné kusy oděvu a vyšla z koupelny. Slyšela, jak se Luc přehrabuje v zásuvkách své skříně, a zastavila se.

Skousla si spodní ret a přemýšlela. Mohla by se buďto potichu z jeho bytu vytratit jako zloděj uprostřed noci. Nebo by za ním mohla zajít, postavit se mu tváří v tvář a celou situaci s ním prohovorit. Vzhledem k tomu, že existovala reálná šance na to, že spolu stráví dalších šest týdnů, připadalo jí moudřejší čelit nevyhnutelnému raději hned. Kromě toho nebyla zvyklá utíkat od problémů už dávno se naučila přijímat za své chyby zodpovědnost. A naučila se to tím nejhorším možným způsobem.

S povzdechem se vrátila do ložnice. Jediným pohledem z okna zjistila, že den uplynul jako sen. Teď se nacházeli v oněch nebezpečných vodách chvil, kdy se večer mění ve skutečnou noc. Světla lodí ozařovala záliv, nalevo od nich svítil most Golden Gate a jeho vázací lana vypadala jako šňůry perel, které spojovaly město se severním poloostrovem. Přímo před ní se v dálce nořil z vln ostrov Alcatraz, kolem jehož břehů se válely chomáče večerní mlhy.

Kam se poděly všechny ty hodiny? Vyčerpaně si povzdechla sama nad sebou. Věděla, že se chová jako hlupák: vždyť dobře ví, kam se poděly. Ztratila je v Lukově náručí. Nepochybovala o tom, že kdyby šla k posteli a rozhrnula přikrývky, všechny

ty ztracené minuty a hodiny by se jí vysmály přímo do obličeje.

V tom okamžiku se k ní přidal Luc. Síla jeho osobnosti zaplnila místnost jako jemná vůně vody po holení. „Máš hlad? Nebo jídlo přeskočíme a opijeme se, abychom mohli co nejdřív předstírat, že se mezi námi nikdy nic nestalo?“

Nebyla schopna posoudit, jestli mluví vážně nebo nepředpokládala, že v jeho slovech je stopa obojího. „Vážně bych měla už jít. Ale než půjdu, měli bychom si promluvit.“

„Promluvit,“ opakoval po ní. Zkoumavě se na ni zahleděl a bylo jasné, že rozhovor zaujímá na seznamu jeho priorit jedno z posledních míst. „Tak to bude chtít spíš ten alkohol. Určitě nic nechceš?“

„Ne, děkuju.“

Přistoupil k baru a vytáhl nádobu s ledem a karafu. Hodil do sklenice hrst kostek, které přiměly sklo krátce zazpívat, a zalil je pořádnou dávkou whisky. Pak s tekutinou zakroužil a jedním douškem ji vypil. Teprve potom se na ni podíval. Všimla si, že při otáčení používá levou nohu, aby si nezhoršoval zranění na pravé.

Mávl sklenicí a kostky opět zachrastily. „Fajn. Tak začni mluvit. Předpokládám, že tohle je ta část, kdy řekneš, že už se to nesmí opakovat. Že spolu musíme příštích šest týdnů pracovat, a tak by bylo profesionálnější, kdybychom spolu měli čistě obchodní vztah. Takže budeme předstírat, že to, co se stalo... se vlastně nestalo. Je to tak?“

Ani se příliš nemýlil. A přitom by byla moc ráda, kdyby mu mohla říci, že nemá pravdu že doufá v nádherný šestitýdenní románec a ráda stráví každou z nadcházejících nocí v jeho posteli, aby mohla prozkoumat vše, co ještě prozkoumat nestihli.

„Myslím, že bych se přece jen něčeho napila,“ poznamenala.

„To je moudré rozhodnutí.“

„Máš nějaké víno?“

„Chceš červené, bílé nebo něco mezi?“

„Červené.“

Nalil jí sklenici jakéhosi suchého vína, které mělo příjemnou trpkost a neslo vinětu vinohradu ze Sonomy. Usrkávala ho a rovnala si v hlavě myšlenky. Zatímco čekal, nalil si druhý drink, ale ten už nevypil naráz. Hleděl na to, jak se jantarová tekutina mísí s tající vodou z ledových kostek. Stálo ji všechny síly, aby dokázala odtrhnout zrak od jeho dlouhých něžných a zkušených prstů a od vzpomínek na to, co tyto prsty dokázaly působit jejímu tělu.

Odkašlala si, protože si uvědomila, že většinu vína už vypila. „Tady je můj problém,“ začala. „Důvodem, proč máme spolupracovat, je moje roztržitost, která vychází z potřeby skloubit nové povinnosti se závazky, jež mám vůči rodině. Nemůžeme si proto dovolit, abychom se oba rozptylovali tím...“ Zvedla obočí. „Jak se to jmenuje? Inferno?“

„Inferno,“ pokýval hlavou. „S velkým na začátku a spoustou vášně a ohně za ním.“

Usmála se.

„Říkal jsi, že jde o jakousi rodinnou... legendu?“

„Ano,“ odpověděl tónem, který dával jasně najevo, že na toto téma nechce hovořit. „Přinejmenším se to říká. Nikdy jsem to ještě nezažil –“

„Dodneška,“ doplnila hladce.

Bylo to, jako by dráždila pantera. Ty neuvěřitelné zlaté oči se najednou zúžily a jejich pohled ji varoval. Přistoupil blíž. „Zatraceně, Téó. Pokud ti lépe vyhovuje nazývat tenhle těžký případ chtíče Infernem, tak si posluž.“

„Chtíč.“ Téa to slovo téměř přežvykovala. Pak se rozhodla, že jí na jeho podivné příchuti nezáleží. „Neříkal jsi něco o tom, že všichni tvoji bratřenci se kvůli Infernu oženili?“

„To je fakt. *Oni* ano,“ zdůraznil slovo, které je odlišovalo od něj.

Mírně mávla sklenicí směrem k němu. „Předpokládám, že to znamená, že ty se tak zachovat nehodláš.“

„Nejsem nejlepší materiál na manžela. Na můj vkus je manželství příliš velký závazek.“ Panter pro tuto chvíli zatáhl drápy. Luc se na ni usmál způsobem, který jí spaloval. „Ale jsem úžasný milenec,“ dodal.

To byla pravda, s níž se dalo jen těžko polemizovat. A vzhledem k tomu, že jeho umění nadšeně přijímala, nemělo smysl popírat, že by byla nejraději, kdyby jí svá slova dokazoval znovu a znovu. Chvíli jí to trvalo, ale nakonec se dala dohromady, ačkoli si dopřála několik vteřin, během nichž rychle zkontrolovala, jestli se během jeho svádívého monologu bezděčně nesvlékla.

Když se ujistila, že základní slušnost ještě zachovává, nedalo jí to, aby ho nezkusila vyprovokovat ještě jednou otázkou. „Jen tak ze zvědavosti se chci zeptat... jakým způsobem se chceš důsledkům toho... Inferna vyhnout, když to žádný z tvých příbuzných nedokázal?“

Viděla na něm, že o tomto ještě nikdy nepřemýšlel a poznala, že je mu její otázka celkem lhostejná... i to, že na ni nemá připravenou odpověď. Překvapilo ji, jak rychle si odpověď našel.

„Je mi třicet a prošel jsem náročným armádním výcvikem i vedením velké firmy. Naučil jsem se, že člověk buď může uspokojit nezpochybnitelné potřeby... nebo...“ Pokrčil rameny. „Je to otázka intelektu: musí ovládnout přirozené sklony.“

Nedokázala se rozhodnout, jestli se má cítit pobavená nebo uražená. „Myslím, že to nás přivádí k našemu největšímu problému. Musím se přiznat, že nevím, co by mě rozptylovalo

víc: jestli románek s tebou nebo to, že bych se snažila se tomu románku vyhnout.“

„Jen tak ze zvědavosti záleží tady i na mém názoru?“

„Jen tak ze zvědavosti kdyby záleželo, jaký by byl?“

Přistoupil k ní. Všimla si, že se i navzdory svému kulhání pohybuje ladně. Vzal jí z ruky sklenici s vínem a odložil ji na stolek vedle své whisky. Pak ji objal.

„Můj názor je, že bychom s tím měli skončit rovnou tady a teď,“ řekl. A pak ji políbil.

Ta touha ho málem porazila. Téa chutnala nad všechny lahůdky světa. Byla měkká a sladká a nádherně ženská. Líbilo se mu, jakým způsobem dobývá jeho ústa, jako ovoce, jehož se nemůže nabažít. Pak se o něj opřela a začala si ho skutečně vychutnávat, jako si ženy vychutnávají drahou čokoládu.

Vše na ní se mu líbilo – od její lehké svěží vůně až ke křivkám, jež poctily svou přítomností jeho lože. Od břitké inteligence a vtipu, který dával její tváři charakter, až po neobvyklý tyrkysový odstín jejích očí. Skoro opět ztratil sebeovládání – málem ji opět vzal do náruče a odnesl do ložnice. Možná by to i udělal, kdyby pokojem nedoznívala ozvěna jeho vlastních slov. Naposledy ji hladově políbil a odtáhl se od ní.

Trvalo jí jen okamžik, než nabyla ztracenou rovnováhu. Hleděla na něj ve zmateném omámení, až konečně vyhrkla: „Ty...!“ Probudil se v ní hněv, který jí rozsvítil oči a zabarvil tváře do červena. „Proč jsi mě políbil, když si myslíš, že bychom s tím měli skončit?“

Pokrčil rameny. „Prostě mi připadalo, že k tomu už stěží dostanu další příležitost.“

Nedal jí šanci odpovědět – určitě by se nevyplatilo, kdyby dal ženě jako Téa příležitost procvičit si slovník. Zejména takové ženě, která dokázala každé slovo vybrat s precizností

kovotepce a vyjadřovala své myšlenky s britkostí šéfkuchaře, jež krájela mužské ego na tenké plátky.

„Mám lidi, kteří ten problém mohou vyřešit. Pošlu ti někoho, kdo tě těch šest týdnů ohlídá.“

Nemohl by ji šokovat víc, ani kdyby ji udeřil. „A co my? Co Inferno?“

„Jak jsem už řekl, mám čtyři bratrance, kteří ten pocit popsali jako náhlý příval chťiče všichni skončili v chomoutu. Mně se něco takového nestane. V závazky nevěřím. A zcela určitě nechci chystat svatbu.“

„To ani já ne,“ odsekla. „Mám důležitější priority.“

„Výborně. Takže se shodneme na tom, že je zapotřebí to ukončit, než se nám věci vymknou z rukou. Souhlasíš?“

Otevřela ústa, aby odpověděla, když tu se ozval naléhavý tlumený hlas. „Vezmi mě. Vezmi mě. Vezmi mě, mě, *mě!*“ Vytřeštila oči leknutím, vyběhla do haly a otevřela skříň. Popadla tašku i kufřík a hodila je na pohovku.

Posadila se a po jednom vytáhla svoje mobilní telefony, ty pak s vojenskou přísností rozložila na jeho kávovém stolku. Ten černý, na němž byly nálepky růžových úst, se rozezněl Mendelssohnovým Svatebním pochodem.

Téa ho s cvaknutím otevřela. „Ano, Jul. Ano, vím. Měla jsem schůzku, kterou jsem nemohla přerušit.“ Při té lži se začervenala, ale pak se opět zaposlouchala do hlasu na druhé straně. „Zkontrolovala jsi u Divinity svoje svatební šaty? Nebudou? Proč –“ Poslouchala několik dalších vteřin. „Ne, ne. Rozumím. Jen jsem to zařídila s majitelkou... dobře. Pokud to nejde, tak to nejde. Zkusím přijít na nějaké alternativní řešení. Ale teď si musím promluvit s Vidou. Ne, není důležitější než ty. Ale s těmi šaty toho teď mnoho nenadělám pustím se do toho zítra. Promiň, ale jinak to nepůjde.“

Stiskla tlačítko a vrhla se do dalšího rozhovoru. „Davidu, co se –“ Ticho. „Poslouchej mě. Když v tom kurzu propadneš,

podmínečně tě vyloučí. Ne, už tě z toho nemohu dostat. Ne. Musíš jít a promluvit si se svou profesorkou. A proč jsi na tu zkoušku nešla? Ach bože, kvůli... Ano! Jsem z tebe doopravdy vyčerpaná a zklamaná. To, že se dáváš dohromady z nějakého divokého večírku, není žádná omluva pro to, abys... Nechci se s tebou hádat. Poku si to se svou profesorkou nebudeš schopna domluvit, víš, jaké ponesesh následky.“ Chvilka ticha, potom: „Vážně? Dovol, abych ti připomněla, že vysoké školy nenabízejí bakalářský program ve flirtování! Pokud tě vyhodí, čeká tě poštovní oddělení v Blingu. No, Vido, to je vážně fantastické. Nevím, proč to nenapadlo mě! Skvělý nápad použij ho a promluv si s profesorkou.“

Zavřela mobil a povzdechla si. Okamžitě se však z něj ozvalo ono známé: „Vezmi mě!“

„Téo –“ začal Luc.

Zvedla prst, aby ho ještě na chvíli umlčela – připadalo by mu to zábavné, pokud by to udělala komukoli jinému než jemu. „Co máš tentokrát, Kat?“ zeptala se Téa v okamžiku, kdy odpověděla na zvonění. „Zase? Vždyť je to tento měsíc už potřetí, co tě zadrželi! A taky si už potřetí chci promluvit s ředitelkou tvé školy. Poslouchej, už musím jít. Madam mě potřebuje. Uvidíme se večer a promluvíme si.“

Luc při zvuku jejího přísného hlasu jen zamrkal. Tak tenhle rozhovor Kat nezáviděl. Téa zaváhala. Její ruka se vznášela nad levandulovým telefonem, který jí toho rána způsobil už tolik problémů. Skousla si spodní ret, ale nezvedla ho.

„No tak?“ pobídl ji Luc. „Říkala jsi, že telefonáty od Madam bereš kdykoli a kdekoli.“

„To ano,“ potvrdila mu. „Ale tentokrát se mi do toho vážně ani trochu nechce.“

Zatvářil se pobaveně.

„Bojíš se, že pozná, co máš za sebou?“

Zahleděla se na něj a přikývla. „Dokáže číst myšlenky,“ odpověděla Téa vážně. „Madam nemá smysl lhát.“

„Nepozná to.“

„Ale pozná. Uvidíš.“ Obrnila se a zvedla telefon. „Madam? Co se děje?“ zeptala se hlasem, který byl o stupínek věcnější, než by bylo přirozené.

„Nejde o to, že umí číst myšlenky,“ poznamenal k ní Luc šeptem. „Jde o to, že jsi mizerná lhářka.“

Zamračila se na něj a rty mu naznačila, aby byl zticha. Pak ztuhla a vykulila oči. Na tváři se jí rozlil provinilý pocit jako nezadržitelně postupující armáda. „Nic. Nikdo.“

Luc zasténal. „Vzdej to.“ Přistoupil k ní a vzal jí telefon z ruky. „Dobrý večer, Madam. Tady je Luc.“

Na druhé straně se rozhostilo ticho, pak se však Madam vzpamatovala. „Luku? Jsi ještě stále s Téou?“

„Domlouváme při večeři poslední detaily naší smlouvy.“

Ze sluchátka se vylinul téměř dívčí smích. „Tolik se mi ulevilo, že jsi tu práci na sebe vzal. Nonna mi zrovna říkala, že by dobro mojí vnučky nesvěřila do rukou nikomu jinému – a já s ní souhlasím.“

„Nonna je s vámi?“ Takhle tedy dopadl jeho plán s člověkem, který by ho v hlídání zastoupil. I kdyby přiměl Madam, aby s jeho návrhem souhlasila, Nonna by udělala vše pro to, aby ho do toho závazku znovu uvrtala.

„Je hned vedle mě. Udělaly jsme si pěkný den – byly jsme nakupovat. Pak jsme zašly na návštěvu. Však víš.“ Skoro viděl auru radosti, která se jí vznášela nad hlavou. „Zrovna teď sedíme u Prima na zahrádce a užíváme si večerního chládku nad sklenicí vína. Chceš s babičkou mluvit?“

Ztuhl a doufal, že jeho vlastní pocit viny se na něm neprojeví tak jako na Téě. „Ne, ne. Díky, není to nutné.“

„Od oběda už uteklo tolik času! A nikdo se nemohl Tée dovolat! To se jí ani trochu nepodobá skoro jsme si už začínaly dělat starosti.“

Luc si nemohl pomoci asi i díky alkoholu se v něm probudil jakýsi ďáblík, který ho ponoukal. „Trvala na tom, že během toho, co budeme dolad'ovat všechny naše záležitosti, vypne mobilní telefony,“ vysvětloval bezvýrazným tónem.

Téa se skoro zalkla leknutím.

„To je určitě moudré rozhodnutí,“ souhlasila Madam. „Jsem jen překvapená, že vám to trvalo tak dlouho.“

„Však svou vnučku znáte,“ odpověděl Luc hladce a zadíval se na Téu žádostivým pohledem. „Je tak důkladná. Ráda zkoumá každý kousek toho, co před ni položíte, a chce si být jistá, že se intimně seznámí s každým detailem.“

Téa zasténala, zavřela oči a opřela se.

„Je tak trochu perfekcionistka,“ shrnula to Madam.

„Toho jsem si všiml. A pak, když si už myslíte, že je po všem, chce začít zase od začátku.“

„Tak v tom pěkně pokračujte, dokud to nezvládnete k plné spokojenosti.“

„Určitě jí to vyřídím.“

S tím přerušil spojení a podíval se na Téu, která na něj hleděla s nevírou v očích.

„No?“ pobídla Nonna svou přítelkyni. „Luc je stále s Téou?“

Madam pomalu přikývla. „To je zajímavé, že?“

„Moc zajímavé.“ Nonna se zamyslela a jedním prstem si přitom poťukávala na bradu, jako by zvažovala další možnosti. „Přece celou tu dobu nemohli mluvit o tom hlídání, že ne?“

„Ne.“ Madam se na Nonnu zadívala. „Ten dojem jsem z toho rozhodně neměla.“

„No tak? Co myslíš, že dělali?“

Madam se rozhlédla, aby se ujistila, že Primo je mimo doslech. Pak snížila hlas do šepotu. „Myslím, že měli sex.“

Nonna potlačila úsměv a snažila se vyloudit příslušně šokovaný výraz. „No, myslely jsme si už dávno, že jsme zahlédly známky Inferna tehdy, když se potkali jako děti. Malé děti většinou cítí, co má přijít. Totéž se stalo Lazzarovi a Arianě. A podívej se, jak jsou spolu dnes šťastní. To, co se děje, jen potvrdilo naše podezření. Určitě jsme udělaly dobře, že jsme je svedly dohromady.“ Do hlasu se jí vloudilo uspokojení.

„Měla jsi pravdu,“ souhlasila Madam. „Většinou ji míváš.“

„Jakmile Inferno udeří, musí se podvolit jeho nárokům. Pokud budeme mít štěstí, zaměstná je natolik, že nebudou klást nepohodlné otázky.“

„Jaké otázky?“

„Musíš připustit, že ta historka o tom, že Téa potřebuje pohlídat, nemůže dlouho vydržet,“ pronesla Nonna. „Luciano brzy zjistí, že sice může být roztržitá a narážet do stěn, ale že jí nehrozí žádné skutečné nebezpečí. Měly jsme štěstí, že se jí přihodila ta drobná nehoda.“

„Štěstí?“

„Nevymyslely bychom to lépe, ani kdybychom to naplánovaly. Nikdo nebyl zraněný a přitom to dodalo naší historce na věrohodnosti.“ Nonna poplácala chlácholivě Madam po paži. „Luciano je hodný hoch. Neboj se o Téu.“

„Vždycky jsem o ni měla strach.“ V očích Madam se zaleskly slzy. „Nikdo jiný o ni strach neměl. Bere si toho na sebe moc od doby, kdy jí zemřeli rodiče. Dává si to za vinu, víš.“

„Luciano jí to břemeno pomůže nést,“ ujistila ji Nonna. „Takže krok číslo jedna je za námi.“

„Dvojka bude daleko těžší,“ podotkla skepticky Madam.

Nonna pokrčila rameny. „Vždycky se najde způsob, zvlášť pokud se do toho ještě vloží síly přírody.“

„A až ho dosáhneme?“

Nonna se usmála jako spokojená kočka. „Pak přijde čas na třetí krok. Tím samozřejmě myslím svatbu.“

Luc při pohledu na Téinu tvář zamrkal. Přistoupila k němu a vytrhla mu telefon z ruky. „Nedokážu uvěřit tomu, co jsi udělal.“

„Jsem si poměrně jistý, že nepochopila, o čem jsem mluvil.“

Téa zvedla obočí. „A jestli ano?“

Luc cítil, jak se mu z tváře vytrácí barva. „Zatraceně.“

„Myslíš?“ šlehla po něm pohledem a začala si rovnat věci v tašce. „Měl jsi předtím pravdu,“ promluvila po chvíli.

„Samozřejmě, že jsem měl pravdu.“ Odmlčel se. „A v čem?“

„Také si myslím, že bychom to měli rovnou ukončit. Dvě ano ze dvou hlasů celou situaci výrazně zjednodušují. Od této chvíle bude náš vztah přísně obchodní.“

Neobtěžoval se jakýmkoli komentářem, vzhledem k tomu, že si ukončení vztahu přál také. Ačkoli... nedokázal by asi říci, proč má najednou jakousi potřebu o tom ještě mluvit. Raději se jen zamračil a díval se na to, jak její mobilní telefony jeden po druhém mizí v hlubinách tašky. „Jen tak ze zvědavosti – proč máš tři telefony? Nestačil by jeden?“

„To jsem zkusila. Ale měla jsem tolik zpráv, že vybuchl.“

Ušklíbl se a zjistil, že se začíná uvolňovat. „Mobilní telefony nevybuchují.“

„Ten můj vybuchl.“ Zručnými prsty pokračovala v rovnání věcí jako klavírní virtuoska. „Po čtyřiaadvaceti hodinách služby začala ta věc vydávat zvuky jako plačící miminko. Pak se z mé kabelky vyřinul dým a telefon se roztavil. Vytéklo z něj

bůhvíco a nadělalo mi to příšerný binec v kabelce.“ Odmlčela se a zatvářila se zamyšleně. „Bylo mi to líto, protože byl moc hezký. Měla jsem ho ráda.“

Založil si ruce na hrudníku a opřel se ramenem o stěnu. „Tehdy sis koupila ty různé telefony?“

„Ne, ne. Pak jsem zkusila takový ten chytrý telefon, co umí hodně věcí.“

„A?“

„Zatím to vypadá, že se v sanatoriu pěkně zotavuje. Lékaři jsou optimističtí a doufají, že se plně zotaví doporučují, aby se přeškolil na slovník nebo adresář.“

Luc se zasmál. „A pak?“

Konečně byla spokojená s tím, jak vypadá její taška. Teď se začala zabývat kufříkem. Byl to jeden z těch, které v sobě mají desítky nejrůznějších oddělení, přihrádek a zazipovaných kapsiček. „Je pro mě důležitá organizace a pořádek,“ pronesla trochu zbytečně. „Takže jsem přidělila každému mobilu jinou funkci. Moje tři sestry mi volají na jeden, babička na druhý a –“

„A?“ pobídl ji znova.

Pokrčila rameny a zabořila hlavu níž do kufříku. Měl podezření, že to udělala, aby se vyhnula pohledu na něj. „A ten třetí je soukromá linka jen pro mé použití.“

„Ach.“ Přimhouřil oči a jeho lovecké instinkty přešly do pohotovosti. „Kdo ti na ten třetí telefonuje?“

Na okamžik měl dojem, že vůbec neodpoví, neřekne mu, zda je v jejím životě někdo důležitý. „Někdy na něm řeším pracovní záležitosti,“ odpověděla nakonec. Na chvíli vypadala ztraceně a zranitelně. „Chtěla jsem ho zrušit. Není vlastně důvod, abych ho měla, protože ho používám spíš výjimečně.“

Z nějakého důvodu mu trvalo nějakou chvíli, než odpověděl. „Neruš ho,“ požádal ji drsným hlasem.

Ted' se na něj podívala: viděl, že se zuby nehty drží svojí důstojnosti. „Proč, prosím tě?“

„Bude to náš telefon.“

„Náš telefon?“ podivila se. „My žádný společný telefon nepotřebujeme. Budeme spolu trávit tolik času, že mi budeš moci říct cokoli osobně.“

„Mohou nastat situace, kdy spolu nebudeme a budu se s tebou potřebovat spojit.“ Mluvil jemně, ani nevěděl proč, jako ke zraněnému dítěti. „Pokud bys mi raději to číslo nedala, klidně budu sdílet jeden telefon s tvými sestrami.“

Ten návrh okamžitě odmávla rukou. „Ne, to by nešlo.“

„A co linka na Madam?“

„Ani náhodou.“ Povzdechla si. „Ne. Asi to bude muset být můj osobní mobil.“

Sáhl do kapsy a vzal do ruky svůj telefon. „Dej mi číslo.“

Váhavě ho poslechla a on si zapsal její číslo do paměti. „Zruším ten mobil hned, jak mi bude pětadvacet,“ upozornila ho. Nemohla by být jasnější, ani kdyby mu přímo oznámila, že ho za šest týdnů hodlá vymazat z mobilu, z práce, ze života... i z postele.

„Rozumím,“ řekl mírně ironicky.

Postavila se. „Mohl bys mi zavolat taxík?“

„Jasně. Hned jak si objasníme jednu věc.“

„Jakou?“

„Tuhle.“

Přistoupil k ní a objal ji. K jeho úžasu se mu nepokusila vymanit naopak, opřela se o něj, zapadla do něj jako klíček do zámku. Až na to, že tento klíček a zámek byly oba naplněny touhou a vášní. A co bylo ještě důležitější: oba věděli, že spolu dokáží otevřít dveře k pokladu, který se ničemu nemůže vyrovnat a v jehož existenci ani nevěřili. Ten poklad je sváděl a pokoušel.

Luc si nebyl jist, že může dopustit, aby z jeho života za šest týdnů zmizel... ačkoli věděl, že nakonec to zvládne.

„Nechtěli jsme to zase udělat,“ namítla.

„Nechceme to udělat od chvíle, kdy spolu začneme pracovat,“ opravil ji. Pak ji objal. „A náš pracovní vztah nezačne dřív než zítra.“

„A co ta tvoje noha?“

„Moje noha to nějak přežije.“ Lišácky se usmál. „Spíš je otázka, co se stane s tím zbytkem.“

Balancovala na ostří nože mezi odporem a kapitulací. Čekal, kterou stranu si nakonec zvolí. Pak její výraz změkkl.

„Tak víš co?“ objala ho kolem krku a zabořila mu tvář ⁿa hrudník. „Pro tebe je otázka, co se stane se zbytkem tvého těla věřím, že u některých částí znám odpověď. Zjistíme, jestli mám pravdu?“

Nesl ji do ložnice a pozoroval ji s pobaveným očekáváním. „Pokud na tom trváš...“

„Trvám! Ve skutečnosti to dokonce požaduji!“ zasmála se.

„Požaduješ?“ Položil ji na postel. „Myslím, že se budu muset podřídít,“ povzdechl si s gusem a vztáhl ruku k pásku svých kalhot.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Následujícího rána nebyl Luc ani trochu překvapený, když se vzbudil a zjistil, že Téa je pryč, bezpochyby i se svým kufříkem, taškou a všemi těmi ztracenými mobily. Potřásl hlavou nad tím, jaký je skvělý bodyguard, když nechá svou klientku s takovou lehkostí zmizet.

Byt mu připadal podivně tichý a prázdný, což byly kvality, které ještě před několika hodinami nejen oceňoval, ale také aktivně vyhledával. Pohlédl na telefon na stolku. Byl v pokušení vyzkoušet číslo, které mu dala, ale vzhledem k tomu, že se s ní uvidí v práci, nemělo to žádný význam.

Překulil se a chtěl vstát, aby si dal sprchu a začal pracovat. Něco ho však zastavilo – ten nejjemnější závan vůně, která prostupovala vzduch vedle něj a připomínala mu Téu. Vzal do ruky polštář a zabořil do něj hlavu.

Její lehký a svěží parfém mu prostoupil smysly a způsobil, že po ní opět prudce zatoužil. Zatoužil si zopakovat minulou noc. A byla tady ještě další reakce, která ho znepokojila mnohem víc. Dlaně ho svědily a pálily, takže si je třel o sebe: ani by nespočítal, kolikrát viděl ostatní mužské příslušníky své rodiny dělat totéž.

I když se to všemožně snažil popírat, cítil, že Inferno se zavrtělo v doupěti jako donedávna spící drak. Plameny by ly zažehnuty a praskaly, procházely jeho cévami a zahřívaly mu krev. To není vůbec dobré, uvědomil si v panice. Věděl, že musí udělat vše, aby toho nebezpečného draka opět uspal nejlépe navěky. Protože pokud existovala jedna věc, které byl rozhodnutý se vyhnout, pak to bylo právě Inferno.

Odmítal si připustit, že na to už může být dávno pozdě.

Luc dorazil do firmy Billings za necelou hodinu. Rozhlédl se, protože to místo na něj udělalo velký dojem. Silný perlově

šedý koberec pohlcoval veškeré zvuky: ne, že by jich bylo třeba pohlcovat mnoho. Těch pár lidí, kteří tu byli, hovořilo tlumenými hlasy. Veškerý nábytek byl vyroben z masivního dřeva, které neslo bohatý odstín ořechově hnědé barvy. Ze všech koutů rašila džungle rostlin, v níž by se mohl klidně schovávat vzrostlý tygr, kdyby sem nějakou náhodou zabloudil.

Když to celé srovnal s firmou Danetových, působilo to příliš vyumělkovaně a přecpaně. Pokud však bylo účelem vyvolávat dojem prestiže a bohatství, pak si Luc musel přiznat, že v tomto ohledu firma Billings uspěla.

Atraktivní recepční v ručně šitém kostýmku, která byla usazená za neprůstřelnou hradbou monitorů a další elektroniky, ho ujistila, že nejenže je slečna de Luca již v práci, ale že ho i očekává. Po diskrétním telefonátu mu zkontrolovala průkaz a vybavila ho propustkou, která mu umožní proniknout do vyšších pater společnosti.

Pak jej vedla k výtahu a dokonce místo něj zmáčkla tlačítko. Buďto v ní jeho kulhání vzbudilo soucit nebo si snad myslela, že muži, kteří kulhají, nejsou takového úkonu schopni.

Než se jí mohl zeptat, jak to je, přijel výtah poéma z mahagonu a chrómu v němž tiše hrála jakási operní árie. Výtah ho odvezl přímo do patra, v němž sídlilo vedení. Tam si ho převzal další neposkvrněný recepční tentokrát muž. Doprovodil ho podobně zarostlou halou, ani v ní však Luc ke svému zklamání neviděl žádná divoká zvířata. Utěšilo ho aspoň to, že za něj už nikdo nemusel mačkat žádná tlačítka.

Muž zaklepal na dveře a otevřel je, Luc však byl rychlejší a vstoupil do Téiny kanceláře dřív, než ho ten horlivec mohl vmanévrovat do malého předpokoje. Pak mu zavřel dveře přímo do obličeje, byť jen proto, aby si dokázal, že to dokáže.

„Je tady krásně,“ promluvil na Téu a vyhlédl mezi žaluziemi. „Máš výhled na záliv.“

Téa vzhlédla od počítače. Na okamžik viděl, jak se jí v modrozelených očích odráží jejich společné milování. Pak se usmála a připravila ho o dech. Navíc ho opět začaly pálit dlaně a pulzovalo mu v nich. Pulzovalo mu i v jiných částech těla, těch si však urputně snažil nevšímat.

„Dobré ráno,“ pronesla, a pulzování ještě zesílilo.

„Tys odešla.“ Nechtěl to říct, ale z nějakého důvodu se nedokázal zastavit. „Odešla jsi bez rozloučení.“

„Ano.“

Nevěděl, jak by měl reagovat na to prosté přiznání. Přistoupil k oknu a povolil si vázanku, protože měl pocit, že se zadusí.

„Možná by bylo dobré, kdybychom se konečně domluvili na tom, jak bude moje hlídání probíhat, nemyslíš?“

„To jsme měli udělat už včera.“

Zasmál se. „Strávili jsme dlouhou dobu tím, že jsme dělali, co jsme dělat neměli, a naopak. Bude to dnes jiné?“

„Začneme od začátku,“ pronesla lehce. „A uvidíme, jestli to tentokrát popadneme za správný konec.“

Obrátil se k ní. „Měl jsem dojem, že jsme to popadli za ten nejsprávnější konec.“

„Nech toho.“

Před očima se mu začaly míhat obrazy. Téa na jeho posteli s vlasy rozhozenými kolem hlavy, jako by to byly poslední paprsky zapadajícího slunce. Téa s perlově bílou pletí, která svítila ve svitu měsíce jako stříbro. Hebké nohy, které byly propleteny s jeho a držely ho v kolébce boků s překvapující silou. Výraz, který se jí objevil v očích, když do ní vstoupil. A zvuky, které vydávala při orgasmu.

Zkřivil rty. „Pověz mi jak, a já toho nechám.“

V očích se jí objevil náznak touhy, kterou mu tak velkoryse minulé noci ukazovala. Viděl, jak se zmítá mezi touto touhou a svou logickou myslí, jíž si tolik cenila.

„Luku.“ Jeho jméno jí sklouzlo ze rtů jako med. „Já –“

Než mohla dokončit myšlenku, ozval se na stole Svatební pochod. Veškerá touha i vášně okamžitě zmizely, jako by si je před chvílí jen vymyslel. Bez dalšího slova vzala hovor. Z toho mála, co zachytil, se zdálo, že Julianin snoubenec sloužil v armádě za mořem, což pravděpodobně vysvětlovalo, proč tolik rozhodování leželo na Té. Rozhovor se táhl do nekonečna, a jak pokračoval, vysával z její tváře nejen vášně, ale také energii. Sotva položila telefon, když tu zavolala Davida, aby ji informovala o tom, jak se vyvíjí její situace ve škole. Ještě nedomluvily, když se ozvala Madam se stovkou finančních otázek. Aspoň Katrina dala pokoj, ale to možná bylo proto, že ji zavřeli.

Když konečně domluvila, obrátila se k němu s vyčerpaným výrazem. „Promiň. O čem jsme to mluvili?“

Bude nejlepší, když to nechá být. Nakonec, vždyť se oba shodli na tom, že musí se vším přestat. „Nebylo to nic důležitého.“ Naklonil hlavu na stranu a rozhodl se, že se zkusí dozvědět něco víc. „Má na tebe tvoje rodina neustále takové požadavky?“ zeptal se zvědavě.

Pokrčila rameny. „Zastupuji tam matku.“

„A co se stalo s tvojí?“ zeptal se logicky.

„Ona a můj nevlastní otec se zabili při autonehodě, když jsem dospívala.“

V té chvíli si toho všiml, té opony, která se zatáhla přes její emoce a skryla je před pohledem zvenčí. Dokázal uhodnout, že za tou prostou větou se toho skrývá daleko víc. Vždyť i on zažil nehodu, kterou držel bezpečně zamčenou v sobě, a velmi dobře věděl, jak tvrdě se Téa musí snažit, aby udržela výraz dokonalého klidu a věcného tónu. Za jejími slovy však slyšel i varování: vstup zakázán.

Rozhodl se, že pro tentokrát ji nechá vyváznout. „Madam tě vzala k sobě?“

Téa přikývla. „Vychovala nás všechny. Ale na mně bylo, abych nahradila matku.“

Zajímavé. „Kdo ti to řekl?“

„Kdo...?“ Zamrkala na něj se zmatkem v očích. „Nikdo mi to neřekl. Nikdo mi to nemusel říkat.“

„Hm.“ Rychle si z hlavy udělal pár výpočtů a výsledek byl... příliš mladá. „Jak jsou staré tvoje sestry, že se ptám?“

„Juliann má dvaadvacet, Davida dvacet jedna a Katrině bude osmnáct. Za pár měsíců bude vycházet střední školu. Možná.“

Takže měl pravdu. „Ty jsi o dva roky starší než Juliann.“

„Skoro o tři.“ Tentokrát její odpověď nesla náznak vzdoru.

Ustoupil a snažil se pronášet svoje další věty s porozuměním. „Ano. Ale i tak to není takový věkový rozdíl, který by z tebe dělal v jejích očích matku.“ Povzbudivě se na ni usmál. „Víš, my jsme oba postiženi tím, že jsme nejstarší a tak se od nás čeká, že půjdeme těm mladším příkladem. Moje sestra, Gia, je o šest let mladší než já, ale garantuju ti, že ve mně nevidí otce. Ani náhodou.“

Téa nad jeho slovy chvíli uvažovala a bezpochyby hledala v jeho vývodech nějakou logickou chybu. Nakonec se jí podařilo s něčím vyrukovat. „To nejspíš proto, že tvůj otec je ještě stále naživu,“ pronesla triumfálně. „Když se naši vzali, pohlížely na mě sestry, jako bych byla –“ Odmlčela se s dalším pokrčením ramen a její logické vývody mizely jako pára nad hrncem, protože v době, o níž mluvila, byla její matka i nevlastní otec také naživu.

„Jako bys byla jejich matka? V devíti?“ zeptal se tiše.

„Ne, to ne,“ opravila ho. „Ale... zralejší a dospělejší. Vzdálenější. Něco jako třeba teta. Myslím, že po smrti rodičů se to pak změnilo v postavu matky.“

Snažil se zachovat neutrální výraz, ale uvnitř zuřil. Jednoduše z ní udělaly outsidera, přestože ji jejich otec

adoptoval. Myslel na to dávné léto u nich na chatě. Na to, jak se držela stranou od nich ode všech. Ted' si uvědomoval, že se už tehdy od svých sester lišila ve všech směrech. Vizáží jako plamen tančící na hromadě tmavého uhlí. Přístupem – bezmocný faun uprostřed rozdivočelých panterích koťat. Chováním oáza klidu v bouři dětinského třetění.

„Vzpomínám si, když jsem tě poprvé viděl,“ přiznal se jí.

„Myslíš na té křižovatce?“

Potřásl hlavou. „Ne, myslel jsem úplně poprvé. Na jezeře. Když jsme byli ještě děti.“ Naklonil hlavu na stranu a vnímal zákmit emocí na její tváři, jakousi nečekanou zranitelnost. „Ty si na to nevzpomínáš?“ zeptal se tiše.

Přesunula jakousi silnou složku na svém stole z místa na místo, otevřela ji a zase zavřela. „Pamatuju.“ Zvedla k němu oči potemnělé vzpomínkami.

„Už tehdy jsi mě zneklidňovala.“ Ta slova mu unikla proti jeho vůli.

Ztuhla. Pohrávala si s rukama, ačkoli pochyboval, že o tom ví. „Zneklidňovala?“

Nepřipustil by, že to mohly být už časné známky Inferna. Nebyl ochoten zamýšlet se nad tím do příliš velkých podrobností. Ale něco na ní se mu už tehdy dostalo pod kůži. „Popuzovala jsi mě.“

Protáhla tvář. „Byl jsi tehdy surovec. Všichni jste byli takoví,“ obvinila ho.

Ted' pokrčil rameny on. „Nepřekvapovalo by mě to. Asi jsme se chovali podle zákonů stádní mentality. A tys do toho stáda nezapadala.“

Zachvěla se. „To jsem tedy nezapadala.“

Naklonil se k ní a zastrčil jí uniklý pramínek vlasů za ouško. „Nechtěla jsi zapadnout.“

„Tehdy ne,“ připustila a poddala se jeho doteku. „Nebyla jsem zvyklá na tolik ruchu a zmatku. Než se z nás staly de

Luca, byly jsme s mámou samy dvě. Žily jsme poklidný život do té doby, než zemřeli moji prarodiče z Billingsovy větve. Pak to začalo být trochu těžší.“

To přitáhlo jeho pozornost, a tak svou ruku spustil. „V jakém směru?“

„Moc si toho nepamatuju, ale podle maminky byl dědeček Billings tak trochu manipulátor.“ Pousmála se. „Samozřejmě, že byl nesmírně zdvořilý a slušný ne jako de Luca, kteří každý nesouhlas dají najevo se zesíleným zvukem.“

Luc se pousmál. „To se stalo párkrát i u nás, ačkoli Nonna nás dokázala rychle zastavit, pokud to trvalo delší dobu.“

„Stejně jako Madam. Stačilo, aby poklepala na stůl rukou, a pokud by nenastalo ticho, tak...“ Téa se zachvěla. „Dokáže nahánět strach.“

„V dětství jsem z ní měla hrůzu,“ přiznala se mu Téa. „A jak vzal dědeček Billings zprávu o tom, že se tvoje matka chce znovu provdat?“

„Byl velice proti tomu. Když si maminka vzala tátu, úplně nás od sebe odřízl.“ Naklonila se k němu blíž a ztlumila hlas, asi proto, že byli hluboko ve svatyni firmy, která nesla jeho jméno. Možná, že duch starého pána prostupoval stěny, a ona si nepřála, aby ji zaslechl. „Úplně mě vyvedlo z míry, když jsem zjistila, že mě ustanovil hlavní dědičkou. Do té doby jsem plánovala, že půjdu studovat práva.“

Totéž muselo zřejmě vyvést z míry i Conwaye Billingse, jejího bratrance. Luc usoudil, že by měl mlčet. „Říkáš svému nevlastnímu otci táta. A používáš jeho jméno. Adoptoval tě?“

„Ano, když mi bylo šestnáct. A o půl roku později –“ Odmlčela se, ale on zachytil v jejích očích lesk slz.

Vzal ji za ruku a okamžitě pocítil teplo. Byl to příjemný pocit, jistým způsobem utěšující. Bylo to, jako by byli nějakou dobu odloučení, a konečně se zase sešli. „Je mi to líto. Ztráta obou rodičů musela být pro tebe hodně tvrdá.“

„Bylo by to ještě horší, kdyby si nás k sobě nevzala Madam.“

„A teď je načase zaplatit jí za její velkorysost.“

Z nějakého důvodu se usmála. „Je na tom něco zlého?“

„To mi pověz ty. Tebe málem zabil ten taxík.“

„Je to jen dočasné,“ zašeptala. „Jak mi bude pětadvacet –“

„Převezmeš otěže velké firmy s téměř nulovou zkušeností. Tvoje pracovní nasazení se dramaticky zvýší, to mi věř a pořád budeš mít za zády tři vyžadovačné sestry a babičku, o niž máš starost.“

„Myslíš, že bych to prostě měla vzdát?“

„Existují další možnosti.“

„Žádná z nich mi neumožní finanční svobodu, kterou potřebuju.“ Odmlčela se při zaklepání a vytrhla mu dlaň z ruky. Díval se, jak se snaží sebrat. Pak se ozvala: „Dále!“

Do mezery mezi dveřmi se vsunula hlava muže kolem pětáctyřiceti let. Vzápětí se na jeho tváři objevil přehnaný výraz překvapení. „Ach, ty máš společnost. Neruším?“

Na Téině tváři se objevil úsměv. „Connie, ty nerušíš nikdy. Pojd' dál. Ráda bych ti představila Luka Danteho. Luku, toto je můj bratranec, Conway Billings.“

Do kanceláře vstoupil muž na té nešťastné hranici mezi malým a prostředním. Ze zvyku si ho Luc pečlivě změřil. Conway byl oblečen do drahého obleku barvy námořnické modři, pod nímž měl sněhově bílou košili. Místo knoflíčku měl u krku zlatou sponu, která tvořila soupravu s manžetovými knoflíčky na rukávech. Temně zrzavé řídnoucí vlasy nosil zastřižené stejně nakrátko jako Luc a byl bezchybně oholen. Na obleku měl ušitou i staromódní kapsičku, z níž vycházel zlatý řetízek od starožitných hodinek nepochybně decentní připomínka jeho bohatství. Na nose mu seděly brýle se zlatými obroučkami a boty měl vyleštěné jako

zrcadla. Na rozdíl od Téry měla jeho pokožka zarudlou barvu, která se bila s odstínem jeho vlasů.

Z nějakého důvodu Luc pocítil vztek. Možná to bylo tím, jak Conway předstíral překvapení. Dveře byly zavřené, ale přesto musel slyšet hlasy. Samozřejmě, že rušil jak by mohl nerušit? Na druhé straně je pravda, že tenhle muž celý podnik vede: alespoň dosud. A tato pozice zřejmě znamenala i to, že ať rušil, jak rušil, ve skutečnosti rušit nemohl.

Luc měl také podezření, že ho někdo informoval o tom, že za Téou přišel do budovy někdo jménem Dante. Vzhledem k tomu, že Danteova společnost byla Billingsovým největším klientem, nebylo pochyb, že bratránek Connie chtěl zjistit, o co tady, kčertu, vlastně kráčí.

Luc napráhl ruku. „Těší mě,“ zalhal.

„I mě,“ následoval jeho příkladu Connie.

Luc přimhouřil oči. No dobře, aspoň ví, kde si stojí. Opřel se bokem o Téin stůl a snažil se nemrkat bolestí. Zatracená noha. „Máte tady pěkné místo,“ pronesl nonšalantně.

„Díky.“ Tím jediným slovem prochvívala pýcha. „Firma Billings je na vrcholu ve všech ohledech už od doby, kdy ji můj dědeček před pětadvaceti lety založil.“

„Nebojte se. Danteově firmě nevadí, že obchodují s takovým nováčkem, jako je Bling.“

Conway skoro zasyčel. Buďto se bratránkovi Conniemu nelíbila ta přezdívka nebo se mu nezamlouvala připomínka toho, že Danteova firma je na trhu dvakrát tak dlouho.

„Proč jste přišel, pane Dante?“ zeptal se teď neomaleně.

„Říkejte mi Luku,“ odváděl hovor.

„Luku,“ pronesl Conway skrze stisknuté zuby.

„Jsem tady v zastoupení naší firmy.“ Zaznamenal Téino trhnutí a obrátil se k ní. Chytil ji za ruku a lehce ji stiskl. „Ještě šest týdnů? Možná jsme čekali příliš dlouho.“

„Na co jste čekali příliš dlouho?“ zeptal se Conway ostře.

Neušel mu dotek, který si Luc a Téa vyměnili propletení prstů, které mohlo znamenat intimitu: a v tomto případě ji bezesporu i znamenalo. Změřil si toho muže s trpělivostí, která je většinou vyhrazena dětem. Starý dobrý Connie ten pohled zachytil a viditelně se urazil.

„Téa za šest týdnů převezme firmu Billings, ne?“ Luc nečekal na jeho potvrzení. „Jako vaši největší a nejdůležitější zákazníci chtějí Danteovi ujištění, že před, během i po převzetí firmy nedojde k žádným změnám v plnění našich požadavků. Takže s Téou mám v plánu probrat v dalších několika týdnech všechny podrobnosti, abych zajistil, že to celé proběhne hladce.“

Téa na Luka vrhla varovný pohled. Pak se na svého bratrance usmála. „Nevadí ti to, že ne, Connie?“ zeptala se.

Conway k odpovědi přistoupil jako k možnosti opět vzít otěže do svých rukou.

„Vlastně mi to vadí, Téó,“ informoval ji vážně. „Pokud Danteovi chtějí mé ujištění, že jim firma Billings bude dál poskytovat ty nejlepší služby, pak –“

Luc ho bez váhání přerušil. „Já se nezajímám o vaše ujištění. Vy jste mimo hru. Vaše sestřenice do ní vstupuje.“

Téa vedle něj ztuhla. „Luku,“ zamumlala na protest.

Conway mírně zrudl. „Ve hře budu ještě dalších šest týdnů.“

Luc zvedl obočí. Zajímavé. Její bratranec zněl poměrně majetnický na muže, který jak ho Téa popsala? Aha. Říkala, že se už nemůže dočkat, až se zbaví zodpovědnosti. Mohlo by být zajímavé zjistit, jaký druh podnikání chce Conway rozjet... pokud vůbec nějaký.

Luc potřásl hlavou a dobromyslně se na Conwaye zamračil. „Šest týdnů není tak dlouhá doba. Pro nás to může být právě tak dost na to, abychom si zajistili, že nám budou i po převzetí firmy zajišťovány standardní služby.“ Zvedl obočí. „Nemáte snad proti mé přítomnosti námitky, nebo ano?“

„Ve skutečnosti –“

„Žádný problém,“ zvedl Luc ruce dlaněmi vzhůru a vstal. „Pokud mě tady nechcete, už mizím.“

„Myslím, že to bude nejlepší,“ pronesl Conway s důrazným příkřívnutím. Vypadal teď sebejistěji, protože měl pocit, že je konečně zase po jeho. Uhladil si sako jako pták, který si čechrá peří. „Jsem si jistý, že tomu rozumíte, Dante. Ale toto je moje firma –“

„Naše firma,“ ozvala se Téa podrážděně.

Conway se polekal. „Ano, správně. Naše firma.“ Jeho tón byl teď přesvědčující. „Musíš souhlasit s tím, Téó, že by nebylo správné, aby nám někdo nahlížel přes rameno.“

„Pochopil jsem to.“ Luc vytáhl z kapsy svůj mobil a začal tisknout tlačítka. „Jen informuju Seva o posledním vývoji. Je to nešťastný krok zpět, myslím, ale můj bratranec je na takové věci zvyklý. Je velmi rozhodný a dlouho neváhá.“

„Je to vážně nutné?“ zeptal se Conway.

Luc se zarazil. „Co? Ten telefonát nebo moje přítomnost tady?“ Pokrčil rameny. „To je vlastně jedno. Ale ujišťuju vás, že na obojím závisí naše dobré obchodní vztahy.“

Téa prošla vzduchem, který byl zahuštěný testosteronovou agresivitou a připepřila ho ledově ženským nesouhlasem. „Pokud Conway nesouhlasí s tvou přítomností tady, Luku, pak se nedá nic dělat. Navrhuju následující postup, který by snad mohl celou tuto situaci vyřešit.“ Začala vyjmenovávat postup jako generál připravující se k bitvě. „Luku, zavolej Sevovi a zeptej se ho, zda si udělá čas na setkání. My tři si s ním sedneme a podíváme se, co se dá dělat. Dej mu ale jasně najevo, že uděláme vše, co je v našich silách, abychom prošli celou změnou vedení bez jakýchkoli problémů. Connie vzhledem k tomu, že ta smlouva s Danteovými brzy vyprší, měli bychom spolu projít pár čísel, abychom měli podklady pro vyjednávání nového textu smlouvy.“

Conway se zarazil a Luc měl nejasný dojem, že není zrovna zvyklý na to, aby ho jeho sestřenice zahrnovala úkoly. „To nebude nutné, Téo,“ poznamenal. „Mám smlouvu pevně v rukou.“ Nakonec však kapituloval. „Dobrá, pane Dante. Pokud máte pocit, že musíte dohlédnout na jisté aspekty toho převodu –“

„Luku.“

Celou půlminutu vládlo ticho, než se Conway vzpamatoval. „Luku. Pokud považujete svou přítomnost za nezbytnou –“

„Považuji.“

Conway vrhl na svou sestřenici pohled, v němž doutnala nenávist. „Protože to tady už brzy povedeš ty, Téo, vypracuješ nejruznější detaily, ačkoli musím trvat na tom, abys mi předložila předem všechny změny v zavedené rutině.“ Zaváhal a pak Luka počastoval podezřívavým pohledem. „A pokud jde o vás, pane... *Luku*, myslím, že bude fér, když nás s vašimi záměry seznámíte co nejdříve.“

„S mými záměry?“

Ta otázka vyvedla Luka z míry a Conwayovi to neušlo. Zatvářil se, jako by právě zvítězil v kuličkách. Zhoupł se na patách a namířil na Luka obviňující ukazováček. „Přesně tak. Jste tady skutečně proto, abyste zajistil hladký průběh služeb – nebo je to kvůli obnovení vaší smlouvy? Pokud se snažíte získat lepší cenu...“

Hm. Luc naklonil hlavu na stranu.

„Můžete mi ji nabídnout?“

„Ne, jen jsem myslel...“ Měřil si ty dva a jeho podezření se prohlubovalo. „Doufám, že si nemyslíte, že vám Téa nabídne lepší smlouvu, protože je žena a tudíž náchylnější podlehnout mužskému vlivu.“

„Mužskému vlivu,“ zopakoval Luc pomalu. Nepotřeboval ani předstírat, jak moc jej ta poznámka urazila. „Tím, jak

předpokládám, máte na mysli sexuální vliv.“ Pomalu se postavil a jeho sto devadesát centimetrů se hrozivě tyčilo nad zakrslým Conwayem. „Kdo si myslíte, že jste? A co si myslíte o Tée?“

Conway ustupoval ke dveřím. „Ne! Nemyslel jsem tím –“ Hluboce se červenal, když nápadně pohlédl na hodinky. „Mám za pár minut naléhavou schůzku, takže budeme muset tento rozhovor dokončit jindy.“ Hmatal za zády rukou po klice, až ji konečně našel. „Téo, jděte s Lukem na to. Kdybys mě potřebovala, budu v kanceláři u sebe.“ S těmi slovy téměř vypadl z místnosti.

Luc čekal, dokud nebylo zase zavřeno. Pak se podíval na Téu. Ke své úlevě viděl, že jí na tváři pohrává pobavený úsměv. Opřel se bokem o její stůl a tentokrát se mu podařilo ani nemrknout bolestí. „Zajímalo by mě...“ začal. „Mohl bych použít sex k tomu, abych z tebe vytáhl výhodnější smlouvu pro naši firmu?“

„Ani náhodou.“

Ztěžka a zklamaně si povzdechl. „Nemyslel jsem si to, ale zeptat jsem se musel. Sev by se na mě zlobil, kdybych to aspoň nezkusil.“

„Chápu.“

„V tom případě bychom měli udělat, co nám Conway nařídil.“

Na tváři se jí rozlilo nepochopení, díky němuž vypadala nesmírně roztomile. „On nám něco nařídil?“

Luc se usmál. „Neslyšela jsi ho? Řekl nám, ať na to jdeme. Navrhuji, abychom začali.“ Naklonil se a dovolil Infernu, aby ho kousek po kousku pohltilo. „Vždyť je to šéf.“

Zatvářila se přísně. „Jen příštích šest týdnů.“

A pak se nárokům Inferna poddala i ona.

PÁTÁ KAPITOLA

Další týden proběhl jako ve stroji času. Některé chvíle uletěly, jako by měly křídla, jindy měla Téa pocit, že nějaký sadista natahuje vteřiny a minuty, aby musela prožít stravující touhu po Lukovi, jež se zvyšovala každým dnem, který s ním strávila.

Byla to touha, kterou si nemohla v žádném případě dovolit. Neměla čas na to, aby ji prozkoumala, protože před ní stálo až příliš mnoho dalších požadavků. A ze všeho nejvíc to byla touha, jakou si ani nezasloužila. Nárok na něco takového ztratila poté, co ve svých stopách zanechala spoušť spoušť a zmar, které už nebude schopna napravit.

Luc dodržel své slovo. Až na jediné objetí, ke kterému došlo po konfrontaci s Conniem, se jí ani nedotkl. Přinejmenším se jí nedotkl tak, jak po tom toužila. Udržoval jejich fyzický kontakt tak odtažitý, jak to jen bylo možné, ačkoli vnímala, že i jeho to stojí hodně sil.

Jeho zápas nebyl obsažen ve slovech, vnímala jej však v reakcích na drobnosti i důležité věci. Náhlé prohloubení hlasu. Drobný pohyb, kterým se zarazil, když k ní vztáhl ruku, jako by se přiměl změnit intimní dotek v dotek zcela neosobní. Záblesk zájmu, který rozhořel v jeho zlatých očích plameny touhy, jež se vzápětí vynasnažil uhasit.

Pro ni to celé nebylo ani o trochu snazší. Měla zrovna teď před sebou velmi náročné úkoly, musela se naučit o dědečkově společnosti vše, co mohla, než převezme její vedení, a přitom se snažila najít každý den alespoň chvíli času, v němž plnila požadavky své rodiny... Další rozptýlení bylo skutečně tím posledním, co zrovna teď potřebovala. Naneštěstí Luc vynikal v umění rozptýlit ji na všech možných i nemožných úrovních a začal jí dokonce schovávat mobilní telefony, kdykoli hrozilo, že ji požadavky okolí převálčují.

Nedokázala by říct, co ji na tu skutečnost poprvé upozornilo, snad až na to, že si užívala několik hodin požehnaného ticha, než si všimla, že nemá telefony vyrovnané na stole. Hleděla v panice na ten prázdný prostor, než jí pohled sklouzl k Lukovi. A pochopila.

„Vrať je na místo.“

Otočil stránku časopisu, který četl cosi o elektronickém zabezpečení. „Uvolni se, Téo. Nemají nic tak strašně důležitého. Kdyby měly, zavolaly by přímo do Blingu.“

„O to nejde. Nemůžeš přece jen tak sebrat moje mobilní telefony.“ Zvýšila hlas a bojovala, aby ho dokázala ovládnout. „Je to moje spojení s rodinou. Madam a moje sestry na mě spoléhají!“

Vrhl na ni nebezpečný pohled zatím se na ni ještě nikdy takhle nepodíval. „Je zásadní, abys věřila svému týmu, abys na jeho členy dokázala spoléhat. Ale je stejně důležité, aby člověk dokázal být natolik soběstačný, že se dokáže o všechno postarat, i když jeden člen toho týmu zmizí.“

„Mohl bys mi to zopakovat anglicky, prosím tě?“

„Když své sestry připravíš o soběstačnost, stanou se na všech úrovních nevýkonné na osobní i profesionální.“

„Moje rodina není vojenská jednotka,“ namítla.

„Nikdy se nenaučí o sebe postarat, pokud jim budeš utírat nos pokaždé, když dostanou rýmu. Tvoje sestry se musí naučit jednat a myslet nezávisle.“ Přimhouřil oči a v jejich hlubinách viděla nesouhlas. „Pokud ovšem nechceš, aby se na tobě staly závislé. Proto pro ně děláš první i poslední? Cítíš se kvůli tomu chtěná? Potřebná?“

„Ne!“

„Jsou snad neschopné? Nebo nějak postižené?“

„Samozřejmě, že ne,“ odsekla.

„Proč tě tedy neustále stíhá ta obsese, že se musíš postarat o každou maličkost?“

Sevřela rty a potřásla hlavou. Neodpověděla.

Pokrčil rameny. „V tom případě – pokud pomínu možnost nějaké katastrofy jsou schopné postarat se o své záležitosti, dokud ti neskončí pracovní den. Vzhledem k tomu, že jsem zodpovědný za tvoje bezpečí, učinil jsem rozhodnutí: zkonfiskoval jsem ti telefony. Vrátím ti je v pět hodin.“

„A pokud by skutečně hrozila nějaká katastrofa? Co když jsou v nebezpečí?“

„Předpokládám, že ty čtyři mají v mozku dost inteligence na to, aby v takovém případě zavolaly rovnou sem.“

Nepřiznala by mu, že nepřítomnost mobilů vnímá s neskutečnou úlevou. Bylo to však přesně tak. A Luc dodržel slovo. V okamžiku, kdy vstoupili do kanceláře, jí telefony vzal přesně v pět hodin jí je pak zase vrátil.

Uvědomila si, že poslední čtvrt hodinu hledí do prázdna, zatímco on ji pozoruje. Přiměla se vrátit se k dokumentům, které se před ní vršily. „Domluvili jsme se, že si nebudeš dávat nohy na můj stůl, ne?“ pronesla nepřítomně.

„Nejasně si vybavuju, že jsi něco v tom smyslu říkala.“

„A přesto mám neustále výhled na tvoje šestačtyřicítka.“

„Když mám nohy nahoře, bolí mě míň koleno i kyčel.“

Podívala se na něj přes brýle na čtení. „To je ale hloupá výmluva – dokonce i na tebe.“

„Chceš snad říct, že ti lžu?“

„Ani by mi nenapadlo, abych ti něco takového řekla. Ale říkám ti, aby sis ty nohy dal jinam, když pracuju.“

Vrátila se opět ke svým záležitostem. Něco tady nesesedělo, ale přes to, že se seznámila se všemi účetními položkami, nedokázala zjistit, co to je. Zhluboka si povzdechla. Možná se jí podaří soustředit se lépe, až nebude neustále rozptylovaná těma zlatýma panteříma očima.

„Co se děje?“ zeptal se.

Už ji ani nepřekvapilo, že si její frustrace všiml. Věděla už, že je neobyčejně vnímavý. „Nevím. Asi nic.“

Spustil nohy na podlahu a naklonil se k ní. „Kdyby to nic nebylo, nezkoumala bys tutéž zprávu tento týden už popáté.“

„Mám problém se soustředit.“ Neodvažovala se nahlas připustit, že největší část jejího problému padá na jeho hlavu. „To je jeden z tvých úkolů, ne? Uchránit mě před roztržitostí.“

Zkřivil ústa, ale odpověděl jí vážně. „To je pravda. Část tvého problému je ovšem zaviněna tím, že nemáš dost spánku.“

„Spím hodně.“ Nebyla si tím jistá, ale měla podezření, že se prozradí pokaždé, když pronese i tu sebenevinnější lež.

„Podle Madam spíš maximálně pět hodin denně.“

Mávla rukou. Možná by s ním dokázala lépe argumentovat, kdyby jí čísla na papíře netančila před očima nimbu. „Už to nebude dlouho trvat.“

„Ne, to nebude.“ Vzal ji za ruku. „Pojď.“

„Co to děláš?“ protestovala. „Pracuju.“

Pohlédl sardonicky nejdřív na papíry, pak na hodinky. „Je pátek. A jsou skoro čtyři. Podle mě je čas skončit.“

„Podle mě ne,“ odsekla.

„Za chvíli je u prarodičů večírek. Rafe má narozeniny.“

„Ach.“

Snažila se mu vytrhnout, ale brzy to vzdala. Tepání v dlaních ji neobtěžovalo tolik, když se ho dotýkala. Uklidňovalo ji, i když mezi nimi jednoznačně zvyšovalo plameny touhy. Nedokázala by říci, co ji zneklidňuje ze všeho nejvíc to, že jí chybí jeho doteky nebo to, že si musí nějak poradit s naléhavou potřebou vrhnout se na něj a nechat ho, aby si s ní dělal, co chce.

Odkašlala si a doufala, že si pročistí nejen hrdlo, ale také myšlenky. „Jdi na večírek. Já ještě budu pár hodin pracovat.“

Slibuju, že pak půjdu rovnou domů.“ Chlácholivě se na něj usmála. „Dokonce budu dávat pozor, co dělám, a pokaždé, když uvidím taxík, se za něco schovám.“

Celý minulý týden ji doprovázel ode dveří ke dveřím. O této povinnosti nebyl vůbec ochoten debatovat. Nezáleželo na tom, jak brzy chtěla jít do práce nebo jak pozdě se zdržela. Byl neustále s ní. Téa měla podezření, že za jeho neobyčejnou informovaností o neočekávaných změnách v jejím programu stojí Madam. Po několika dnech, co se pokoušela jeho asistenci vyhnout, se vzdala, protože zjistila, že jen plýtvá časem a energií.

„Mám daleko lepší návrh,“ poznamenal Luc. „Mohla bys jít na ten večírek se mnou. Pak tě doprovodím domů. Jako obvykle.“

Pohlédla na vršící se dokumenty na svém stole. Byly pro ni přitažlivé asi jako poklop od kanálu – doopravdy by mnohem raději strávila příštích pár hodin s Lukem. Možná, že by to i zvažovala, kdyby nepoužil slovo večírek. Ale v tom výrazu pro ni byly skryté negativní asociace, které okamžitě nastartovaly všechny dávné pocity viny. Povinnost. Zodpovědnost. Závazky vůči rodině. To byly cejchy jednou provždy vryté do jejího srdce a duše.

Něco v jejím výrazu ji muselo zradit. „Co je?“ zeptal se ostře. „Co se stalo?“

„Nic.“ Tím ho ovšem neošálila.

„Hloupost. Vypadáš, jako by ti někdo vyhrožoval pistolí.“

Přiměla se ke chladnému výrazu. „Na večírky nechodím.“

Dlouhou chvíli si ji prohlížel. „A co rodinné večere?“ zeptal se bezvýrazně. „Máš přece rodinu, ne?“

„Víš, že mám,“ odsekla. „A pořádáte rodinné večere, nemám pravdu?“

„Ano, ale –“

„A někdy se ty rodinné večere pořádají proto, že se oslavují něčí narozeniny?“

Vydechla. Věděla moc dobře, kam to celé povede. A neviděla cestou ven. „Už se to párkrát stalo,“ připustila.

„A o to tady jde o večeri na oslavu narozenin mého bratra. Rád bych, abys tam šla se mnou.“ Pak se na ni podíval a odhodil zbraně. „Prosím, Téó. Pojd' se mnou,“ pronesl tiše.

Podřídila se co taky mohla jiného? Nejen, že chtěla jít, ale tomu krásnému hlasu by neodolala, ani kdyby chtěla. „Dobře. Půjdu.“ Podívala se na sebe, na svůj černý důstojný kostýmek. „Myslím, že nejsem na večírek vhodně oblečená.“

„Vypadáš skvěle, jako vždy. Jen to trochu uvolni.“

Zamrkala. „Prosím?“

„Jak to ženy dělají? Něco si rozepni, něco načechej.“

„Rozepni a načechej. Hm.“ Možná by jí v tom pomohly její sestry – zejména Vida. Téa ji podezírala, že v rozepínání a načechrávání exceluje. „To je mužský slovník pro...?“

„Počkej, ukážu ti to.“

Než ho mohla zastavit, stáhl jí sako a odhodil ho na židli. Pak jí rozepnul první tři knoflíčky u košile. Zatímco si dva zase zapínala, prohrábl jí vlasy prsty a rozpustil drdol, který si toho rána tak pečlivě učesala.

„Nepřekážím ti náhodou?“ zasyčela na něj podrážděně.

„Vůbec ne. Tak. A je rozepnuto a načechráno.“ Naklonil hlavu na stranu. „Ještě tomu něco chybí.“

Ustoupil o krok a prohlížel si ji. „No?“ zeptala se a uvnitř se svíjela rozpaky. „Co je na mně špatného?“

„Není na tobě špatného nic. Jen...“ Luskkl prsty. „Mám to.“ Vztáhl ruku, stáhl jí z nosu brýle a opatrně je odložil mezi papíry na stůl. Prohlížel si ji a po tváři se mu rozlil líný úsměv naplněný mužskou spokojeností. „To je o moc lepší.“

„Potřebuju je na čtení.“ Nebyla si jistá, proč takovou hloupost řekla – ale takový na ni měl zkrátka vliv.

„Na večírku nic číst nebudeš,“ odpověděl jí vážně. „Na dortu bude napsáno *Vše nejlepší Rafemu*. To bude vše.“

Rty se jí zachvěly v úsměvu. „Díky, že jsi mi to řekl.“

„Vždycky rád pomůžu.“

Téa si uklidila stůl a na cestě ke dveřím popadla sako. „Moje telefony,“ připomněla mu. Z nějakého důvodu si je od něj vzala s nechutí to se stalo snad poprvé.

Po cestě se zastavila u stolu svého asistenta a pověděla mu, že skončí dřív. Pak se poddala tlaku Lukovy ruky, která ji táhla k výtahu. O pět minut později seděli ve voze a probíjeli se dopravní špičkou přes most Golden Gate. Cestu využila k vyřízení nahromaděných hovorů a cítila, že je z krizí svých sester vážně už hodně vyčerpaná. V okamžiku, kdy domluvila, jí Luc telefony opět sebral.

„Příštích pár hodin jsi mimo službu,“ oznámil jí místo vysvětlení.

Než přijeli do Sausalita a vyjeli vinutými uličkami nad záliv, chýlilo se pozdní odpoledne k večeru. Slunce pozlacovalo vše kolem a dokázalo proměnit mořskou hladinu v nádhernou přehlídku blyštivých barev. Luc vmáčkl svůj vůz mezi ostatní, které parkovaly před dřevěnou bránou. Ta vedla do zelené zahrady s množstvím květin, jež soupeřily o nejpestřejší zbarvení a nejexotičtější tvar. Nad místem posezení se rozkládala pečlivě prořezaná akácie a vedle ní stínil trávník s dalšími stoly a židlemi rozložitý buk. Celé místo bylo jako stvořené pro večeri pod hvězdami nebo pod sluneční oblohou a nabízelo jako bonus i nádherný výhled na záliv, Andělský ostrov a Belveder. V této chvíli zde bylo asi tucet lidí, kteří se naplno smáli a mluvili jeden přes druhého – někteří anglicky, jiní italsky.

Luc nezamířil rovnou k nim. Místo toho vzal Téu za ruku a naklonil se k jejímu oušku. „Počkej chvílku. Potkáš se s celým Danteovým klanem. Znáš je z doby, kdy jsme byli děti, ale asi si nepřihraď jména k tvářím.“

„To ani náhodou.“

„Zkusím tě uvést do situace. Nejdřív bratřenci.“ Ukázal na jednoho z mužů u stolu. Byl o něco starší než Luc, ale byl mu nesmírně podobný. „Sešla ses už někdy se Sevem?“

„O to se momentálně stará Connie.“ Nedokázala by vysvětlit, proč jí dělá takové potíže to připustit – ani proč rychle dodala: „Předpokládám, že se s ním sejdu, až dokončíme detaily nové smlouvy.“

„Aspoň se s ním dnes seznámíš.“ Pak ukázal na dva velmi přitažlivé muže s tmavě hnědými vlasy a Nonninýma oříškovými očima. „To jsou naše dvojčata – Marco a Lazz. A tam na trávě sedí nejmladší bratr, Nicolo. Vedle je jeho žena, Kiley.“

Pak Luc ukázal na ženu ve vysokém stupni těhotenství blondýnku, která se tulila Sevovi v náručí. „To je jeho žena, Francesca. Ona a Kiley by měly už každou chvíli...“ Podíval se významně na hodinky. „Tak brzo?“

„Jo, jo. Marcova žena Caitlyn mluví s Lazzovou manželkou Arianou,“ ukazoval prstem z jedné na druhou. „A moje sestra Gia je ta, co nalévá víno. Pojd', představím tě.“ Rychle se na ni usmál. „Zhluboka se nadechni...“

„A rychle se potop?“

„Voda je příjemně teplá.“

Téa si myslela, že se bude cítit jako outsider, ale Dante-ovi jí velmi záhy dokázali pravý opak. Snad proto, že jejich rodina byla tak rozsáhlá nebo proto, že v ní bylo tolik rozličných osobností brzy se cítila jako jedna z nich.

Gia, která byla nejhlasitější a nejotevřenější ze všech, ji hned objala a vtiskla jí do ruky sklenici s vínem. Zatímco muži

diskutovali o sportu, ženy se zdlouhavě rozvykláda-ly o přírůstcích, které každým dnem rozšíří rodinu.

„Nonna je úplná čarodějka.“ poznamenala Ariana do šumu rozhovoru. Mluvila s lehounkým italským přízvukem, který působil zajímavě.

„Jak to myslíš?“ zajímala se Kiley.

„Říkala přece od začátku, že budete mít obě kluky a ultrazvuk to potvrdil, že?“

„To je fakt,“ připustila Francesca a pohladila si velké břicho. „Ale říkala taky, že ty budeš mít jedinou holčičku ze všech Danteových, co jsou tady.“

„To je taky pravda,“ pokývala Ariana hlavou.

Trvalo jen vteřinku, než celá rodina pochopila, co se stalo. Rozezněly se hlasy s gratulacemi a otázkami.

„Kdy máš termín?“

„A je to opravdu holčička?“

„Proč jsi nám to neřekla dřív?“

Lazz se smíchem zvedl ruce. „Termín máme asi za půl roku. Chtěli jsme si to chvíli nechat pro sebe. A ano, podle ultrazvuku je to holčička. Ještě je trochu brzy na to, aby to zjistili, ale naše malá byla v takové pozici, že bylo snadné rozeznat, co chybí,“ zasmál se.

Tèa a Lue si užívali slavnostní nálady rodiny a dopíjeli pozvolna své nápoje. Pak ji pobídl, aby vstala. „Pojďme dovnitř pozdravit Prima a Nonnu.“

Našli Prima v kuchyni. Zdálo se, že s lahví domácího piva u ruky na všechno dohlíží. Místnost byla obrovská, podlaha byla vykládána šedomodrým rustikálním kamenem. Nad hlavou se klenuly trámy dřevěného stropu. Uprostřed stál obrovský dubový stůl pro velkou rodinu a po straně se rozkládalo vybavení, za něž by se nemusela stydět hotelová kuchyně. Několik členů Danteovy rodiny mělo plné ruce práce s plněním Primových rozkazů, které se týkaly posledních

dokončovacích prací na nejrůznějších jídlech připravených na večeři. K Téinu překvapení vařili jen muži.

„Tvoje rodina se mi začíná zamlouvat,“ poznamenala k Lukovi tichým hlasem.

Rychle pochopil a usmál se.

„Kvůli tomu, že vaří muži?“

„Přesně tak. Je to příjemná změna. V mojí rodině samozřejmě žádní muži nejsou, jen ženy, takže se o všechno staráme my.“

„Vaření a zahradničení, to jsou největší koníčky mého dědečka. Počkej, až ochutnáš jeho *pollo al Marsala con peperoni rossi*.“ Lue v extázi zavřel oči. „Po celém světě existují šéfkuchaři, kteří by za ten recept dali pravé oko.“

„Kuře Marsala s červenými papričkami?“ zkusila. „Moje italština není zase tak dobrá, k velkému smutku Madam.“ Škádlivě se na něj usmála. „Ale když přijde na jídlo...“

„Uvidíme, co se s tím dá dělat.“

Výraz v jeho očích jí dával pocit, jako by padala z výšky několika kilometrů bez padáku. Kdesi nízko v podbřišku jí explodoval nával tepla a rozlil se jí ve vlnách po celém těle. Všechny myšlenky se kamsi ztratily až na jednu. Toto je její muž. Nevěděla, jak se to stalo ani proč. Ale patřil jí tak, jako ona patřila jemu. Snažila se to popírat, protože cítila, že je špatné, aby kladla na první místo svoje vlastní sobecké touhy. Ale některé touhy není tak snadné potlačit.

Primo na okamžik přestal štěkat svoje rozkazy a pozdravil je.

„Tak,“ pronesl a vzduch kolem nich se naplnil lyrickou vůní jeho toskánského piva. „Tohle je ona, ano?“

Téa nevěděla, jestli sebou trhl víc Luc nebo ona. Vždy si byla jistá, že svoje emoce dokáže před vnějším světem skrýt, protože to umění praktikovala od svých šestnácti let. Ale v případě Prima... Bylo to, jako by jí hleděl přímo do srdce. A

to se jí ani trochu nelíbilo. Rozhodla se, že převezme nad situací kontrolu, a vztáhla ruku.

„Těší mě, pane Dante. Jsem Téa de Luca. Luc a já spolu pracujeme. Dočasně.“ Komu patřilo její poslední slovo Lukovi, jeho dědečkovi nebo jí samé to netušila.

„Pane Dante?“ opakoval po ní a uraženě mlaskl jazykem. Objal ji v oblaku pивních výparů, vzdálené vůně vykouřených doutníků a nejrůznějšího koření, které používal při přípravě večere. „Jsem Primo, rozumíš?“

„Primo,“ opravila se a přijala nadšené polibky, kterými jí pokryl obě tváře. „Ráda tě poznávám.“

S předstíraným hněvem se od ní odtáhl. „Poznáváš? Vždyť se známe od doby, kdy jsi byla takhle malinká! To si mě nepamatuješ? Většina lidí si mě pamatuje napořád!“

Snažila se ovládnout svoje pobavení, protože se nechtěla starého muže dotknout. „Omlouvám se. Pamatuju si chatu a jezero, ale to ostatní příliš ne.“

Primo zvedl huňaté obočí a prohlížel si ji starýma zlatýma očima, které se tolik podobaly Lukovým. „Na tom nezáleží. Já si pamatuju tebe. Byla jsi taková hubená bledulka, vždycky stranou, jako by ses ostatních bála. Byly na tobě jen ty zrzavé vlásy a jinak jsi byla samá ruka, samá noha.“ Dotkl se prstem špičky jejího nosu. „A tohle jsi měla pořád zabořené v knížkách, co?“

„To jsem byla celá já,“ zasmála se.

Primo se obrátil a poplácával po zádech jednoho z mužů rukou tak velkou, že by byla schopna srazit k zemi vola. „Tohle je Lukův *babbo*, Alessandro.“

Lukův otec, uvědomila si. V toskánském nářečí.

„Těší mě.“

„Míchám. Jinak bych přišel pozdravit.“ Alessandro na ni vrhl přes rameno úsměv. „Ale co. Vítám tě!“

„Ty míchej, já budu vítat,“ nařídil mu Primo. Ukázal na dalšího v řadě. „Tohle je Rafe. Jeden z těch hezkých Danteů. Mám jen dva, díky bohu na nebesích za to malé požehnání. Jedna je dívka, moje drahá Gianna, a tak to má být. Nechali jsme si i toho druhého hezkého, přestože je jako holka. Kdyby neměl mozek, hned po narození bych ho utopil.“

„Myslím, že jsi to zkusil, Primo,“ nadhodil Rafe se smíchem, „a zjistil jsi, že umím plavat jako ryba.“

„Měl jsem to zkusit ještě jednou,“ zamlaskal Primo a poplácal dalšího pomocníka. „A tenhle budižkničemu je Draco. Nevím, k čemu se hodí.“

„K okouzlování!“

„Na okouzlování je Marco! Ty jsi *l'istigatore*. Děláš potíže.“

Draco pokrčil rameny, jako by ho to nezajímalo.

„To taky.“

„Jenom to,“ zahřměl Primo a podíval se na Luka. „*Cucciolo mio*, jdi najít Nonnu a Eliu a představ jim Téu. Možná si bude pamatovat tvou *mamma* lépe, než si pamatuje mě.“ Naklonil se k Téu a spiklenecky na ni zamrkal. „Nepouštím je do kuchyně, dokud není čas na jídlo.“

„To zní dokonale,“ pronesla Téa s hlubokým přesvědčením.

Primo se usmál. „Líbíš se mi. Až všechno bude hotovo, přijď, budeš sedět vedle mě.“

Ta nabídka ji dojala. „Děkuji. Už se na to těším.“

Večer se zdál ubíhat nesmírně rychlým tempem. Téa se posadila na čestné místo vedle Prima a sama sebe překvapila tím, že snědla každý drobeček toho, co před ni postavili. Zjistila také, že Luc měl pravdu. Primová Marsala chutnala jako čirá ambrosie. Večeře trvala celé hodiny, bylo to setkání naplněné smíchem a láskou velké rodiny.

Na dortu bylo skutečně napsáno *Všetchno nejlepší Rafemu*. Po večeři, když už byly otevřeny dárky a nádobí umyté, vzaly ostatní ženy Téu na kávu a další popovídání o dětech.

Polekaně se ohlédla po Lukovi, ale on se jejím obavám jen zasmál. Viděla jeho široký úsměv, který jí posílal přes místnost ten se však náhle změnil v zamračení. Chvíli jí trvalo, než pochopila, co se stalo. Díval se na své ruce na to, jak si bezděčně mne levý palec o pravou dlaň. Díval se na ně, jako by ani nepatřily k jeho tělu.

Hleděl na nezpochybnitelný důkaz toho, že si Inferno vybralo další oběť.

„Takže konečně udeřilo,“ řekl Primo v okamžiku, kdy odešly.

Luc zmateně vzhlédl, zatímco se na něj Rafe pobaveně šklebil. „Prosím?“

„Inferno.“ Jeho dědeček mávl k rukám svého syna. „Neobtěžuj se zapírat, Luciano. Všechny příznaky jsou tady.“

„Cože tohle?“ Schválně se ještě jednou poškrábal a vynutil ze sebe zasmání. „Jen mě tam něco svědilo.“

Primo si odfrkl. „To, co cítíš, je svědění na padesát let. Možná na delší dobu, když budeš mít štěstí.“

„Téa de Luca je jen moje zákaznice. Nic víc.“

Primo obrátil oči k nebi. „Proč jsou všichni vždycky tak tvrdohlaví? Proč nechtějí přiznat pravdu, i když je udeří mezi oči jako blesk?“ zahrozil pěstí do vzduchu.

Pak přistoupil ke skřínce a vytáhl dřevěnou krabičku. Odklopil víko a vzal si doutník, zatímco Luc se snažil potlačit pobavení z dědečkova smyslu pro absurdní situace.

„Nonna bude mít záchvat, jestli tě s tím uvidí,“ varoval ho Rafe a jeho smaragdově zelené oči také svítily humorem.

„Proto musíme dohlédnout na to, aby mě s tím neviděla.“ Poválel doutník po stehně a pak si ho s rozkoší zapálil. „Luciano, hochu, byl jsi svědkem Inferna celý svůj život. S mou milovanou Nonnou. S tvými rodiči. A se svými bratranci, kteří mu podlehli pěkně jeden po druhém.“ Zvedl sněhobílé huňaté obočí. „Copak sis myslel, že jsi imunní?“

Luc stiskl čelisti. „Ano.“

Primo vyfoukl oblak modrého dýmu a pokrčil rameny. „Tak ses mýlil.“

„Nechci se usadit,“ namítl Luc. „Jsem si jistý, že nestojím o manželství, ani o hordu dětí.“

„Kvůli tomu, co se stalo?“ zeptal se Primo vychytrale.

Nemělo smysl zapírat. „Ano.“

Luc se stáhl od oněch vzpomínek. Věděl, že kdyby to neudělal, pohltily by ho. Po té nehodě se o sobě dozvěděl něco velmi důležitého: nikdy by se nechtěl vydat jiné osobě natolik, aby pak nedokázal žít bez ní. Důvěřovat. Riskovat. Rafe ho varoval, když jeho vlastní manželství skončilo v troskách. Ale nehoda, která zničila Lukovi koleno, /.působila, že si tu lekci zapsal hluboko do srdce.

Primo na Luka namířil doutník. „Interno není něco, co bys mohl nějak vypnout. Stalo se to – a ty se s tím musíš srovnat. Můžeš to udělat tak, jako tvůj strýc – pánbůh dej pokoj jeho duši.“ Pokřičoval se a v očích se mu objevil smutek. „Jako Dominik. Můžeš se od Inferna odvrátit a zničit si život. Nebo můžeš následovat skvělý příklad vlastních rodičů. Můžeš se Infernu podrobit a zakusit štěstí, jaké sis ani nedokázal představit.“

„A když to skončí?“ namítl Luc.

Primo ho užasle pozoroval. „Kdo říká, že to musí skončit? Co je to za konec?“

„Všechno jednou skončí,“ trval Luc na svém pevně. „Láska je jako hazardní hra s nejvyššími sázkami. Když skončí, neznamená to, že jsi jen prohrál. Taková hra tě může úplně zničit. Už jsem to zažil. A proto do toho nikdy nepůjdu sázím jen tehdy, když vím, že mohu vyhrát.“

Na tváři jeho dědečka se objevilo porozumění a soucit. „Á. Ty mluvíš o té nehodě. O té nešťastné rodině?“ Nečekal na odpověď. „Smrt je součástí života, Luciano. Stejně jako láska.

Nikdo ty dvě nedokáže mít plně pod kontrolou. To jsi viděl během služby v armádě. Všechno v životě je riskantní. Ale tohle je pravda: nemůžeš vyhrát, pokud nehraješ. Sáhni po lásce, dokud můžeš. Ničemu neprospěje, když si budeš dělat starosti s věcmi, které se nikdy nemusí přihodit.“

Ze dvorku k nim dolehl Nonnin hlas, který je varoval před jejím příchodem. Primo si bez váhání vytrhl ze rtů doutník a vložil ho Lukovi do ruky. Než jeho žena vešla do kuchyně, byl na druhé straně místnosti a na tváři měl výraz čiré nevinnosti.

Nonniny oříškové oči se zabodly do Lukova obličeje a pak se zaměřily na Prima. „Víš, co ti doktor řekl o tom kouření. Žádné další doutníky.“

„Vidíš snad u mě nějaký doutník, stará?“

„Myslíš, že jsem blázen, starý?“

Po šedesáti letech manželství dokázala imitovat svého muže s absolutní dokonalostí.

Primo zvedl obě ruce dlaněmi vzhůru. „*Che cosa!* Nemám ponětí, o čem to mluvíš!“

„Vypadáš tak nevinně jako vlk se zbytky beránka mezi zuby, Primo. Můj Luciano nekouří.“ Nonna si založila ruce v bok. „Myslíš, že nevím, co máš v té krabičce ve skřínce s kořením?“

„Sušené okurky,“ bránil se. „Jen trochu koření!“

„Je to vtip na můj účet, to je to! Ale on se obrátí proti tobě, až všem tvým přátelům řeknu, že Primo Dante si přede mnou schovává doutníky v kuchyňské skříni!“

„To by sis nedovolila...“ Zabušil si pěstí do hrudníku. „Jsem tvůj manžel a říkám ti –“

Podívala se na něj se zdviženým obočím.

Primo si odkašlal. „A říkám ti, že ode dneška si už žádné doutníky v kuchyni schovávat nebudu,“ dokončil tlumeně.

Spokojeně přikývla. „Myslela jsem si, že mi chceš říct něco takového.“

ŠESTÁ KAPITOLA

Večer neskončil tak dobře, jak začal.

Téa předpokládala, že se k ní Luc připojí, až skončí rozhovor s Primem, ale místo toho vklouzl na židli vedle ní Sev Dante, hlava rodinného mezinárodního šperkařského impéria. Usmála se na něj, on však její úsměv neopětoval.

Zvážněla. „Stalo se něco?“

Zamračil se, čímž její starosti prohloubil. Mluvil tiše, aby jejich slova nedolehla k ostatním členům rodiny, kteří byli všude kolem nich. „Vím, že narozeninová oslava není nejvhodnější, ale Francesca trvala na tom, abych si s tebou promluvil,“ začal vážně. „V těch věcech se obyčejně nemýlí.“

„V jakých věcech?“ zeptala se Téa opatrně.

„V obchodních záležitostech.“

Ztuhla. To nemůže být nic dobrého, pokud to z jeho strany vyžaduje tak zachmuřenou tvář. „Obchodní záležitosti... myslíš tím smlouvu Danteovy firmy s Billingsovými?“ Když přikývl, pokračovala. „Myslela jsem si, že se o to stará Connie.“

Prohlížel si ji očima, které měly jen o odstín tmavší zlatou barvu než Lukovy. „Řekněme zkrátka, že tvůj bratranec nijak zvlášť nereaguje na otázky, které jsem vznesl. Pokud tě v této záležitosti reprezentuje, nedělá svou práci dobře.“ Zaváhal. „Ty bys měla brzy Bling převzít, je to tak?“

„Za pět týdnů,“ připustila.

„Pak bys měla vědět, že existuje poměrně reálná možnost, že smlouvu neobnovíme.“

Snažila se vymazat z tváře veškeré emoce, zatímco přemýšlela, jak se vyrovnat s nečekanou informací. Vzmáhala se v ní panika. Pokud by ztratili rodinu Danteovu, společnost by byla vážně ohrožena. Další klienti by se mohli polekat a

zachovat se stejně, což by znamenalo, že její dědictví by v podstatě přestalo existovat.

„Můžeš mi povědět, proč jsi změnil názor ohledně spolupráce s firmou Billings?“ zeptala se s obdivuhodným klidem.

„Kvůli kvalitě. Šla dolů, zatímco ceny se vyšplhaly prudce nahoru. Conway říká, že jsi na tom trvala. A kromě toho nás oslovila jiná firma s nesrovnatelnými cenami i kvalitou.“

Těa se napřímila na židli. Opatrně vrátila šálek a talíř na kovový stolek a obrátila se k Sevovi. „Nikdo neposkytuje lepší služby než firma Billings.“

„Kdysi to bývala pravda,“ přisvědčil. „Ale už ne.“

Zoufale hledala řešení. „A co když vám zaručím obojí? Přehodnotili byste vaše rozhodnutí?“

„Tvoje záruka není příliš platná, protože jsme od Billings dostávali dost chabé služby.“ Zaváhal a přikývl. „Ale vzhledem k tomu, že naše dvě společnosti vždy měly výborné vztahy, dám ti pár týdnů, aby ses dostala k jádru problému.“

„Děkuji. Podívám se na to a nejpozději v pondělí zavolám.“

Sev naklonil hlavu na stranu. „Ještě něco...“

Podíval se krátce přes rameno. Těa nemusela sledovat jeho pohled, aby věděla, že k nim přichází Lue. Cítila ho. Cítila ho, jako by byl stoupající příliv a ona čekající pobřeží.

„Ano?“ pobídla ho.

„Tvůj... blízký vztah s Lukem mé rozhodnutí nijak neovlivní,“ varoval ji Sev tiše. S tím vstal a vrátil se ke svojí ženě.

Luc se podíval směrem k Těe a protáhl obličej. Od chvíle, kdy odjeli z domu jeho prarodičů, mu neřekla víc než pár slov. Světla ulice zdůrazňovala její napětí.

„No tak dobře. Co se stalo?“ zeptal se.

Byla tak ztracená v myšlenkách, že si nebyl jistý, jestli ho slyšela. Pak však promluvila hlasem tak tichým jako sama noc.

„Nic se nestalo. Byl to krásný večer.“ Pak, jako by ji to náhle napadlo, dodala: „Děkuji ti, že jsi mě pozval.“

„Nemáš zač. A teď mi řekni, co se, ksakru, stalo. A neříkej mi, že nic. Vidím, že to není pravda.“

Obrátila se čelem k němu. „Možná ti povím, co se stalo. Uvědomila jsem si, kde dělám celou dobu chybu. Moje roztržitost musí přestat.“

No tak to bylo skvělé. „To je dobře, že?“ Tak proč zase uslyšel ten varovný zvonek?

„Je to vynikající.“ Vynutila ze sebe nepřesvědčivý úsměv – nepřesvědčivý pro něj i pro ni. „Tak vynikající, že už nebudu dále potřebovat tvoje služby.“

Sevřel ruce na volant.

„Dobrý pokus, ale... Ani náhodou.“

„Madam tě najala, protože jsem byla roztržitá,“ připomněla mu. „A teď už roztržitá nejsem. Ještě nikdy jsem nic neviděla tak jasně jako teď.“

Nejraději by ji obvinil, že vypila příliš mnoho vína, které toho večera teklo doslova proudem. Byl však překvapený tím, že zůstala u té jediné sklenice, kterou dostala do ruky hned po příchodu. Nevěděl, co jí kdo ten večer navykládal, ale věděl, že ji nenechá jít jen kvůli večeru s příbuznými, kteří jí najednou pročistili zrak.

Použil jedinou zbraň, kterou měl. „Nevzpomínáš si, že jsem tvůj dárek k narozeninám?“ Byla to snad jeho vina, že promluvil hlasem drsnějším než štěrk? „Nemůžeš si mě rozbalit ani vrátit zpět, dokud ti nebude pětadvacet.“

Ani se nepousmála. „Můžeš trvat na tom, že mě budeš hlídat celých dalších pět týdnů. Těžko ti v tom zabráním, když máš

na své straně Nonnu a Madam. Ale já tvoje služby už nepotřebuju. V životě jsem nebyla tak soustředěná jako teď.“

Zvědavě na ni mrkl. „Hm. A co to způsobilo?“

„Dnešek mi pomohl seřadit moje priority.“ Tak to je skvělé.

„To je dobře, ne?“ zopakoval zpitomělé.

„Vynikající,“ potvrdila mu. „Od této chvíle se budu řídit zářivým příkladem rodiny Danteů. Rodina bude na prvním místě. Musí být, pokud ji chci ochránit.“

„Aha... vážně? Skvělé.“ Zatraceně.

„Ano, skvělé.“ Tvář se jí seskupila do odhodlaného výrazu, který způsobil, že se jeho varovný zvonek rozezněl na maximum. „Protože to znamená, že veškerý čas a energii věnuji tomu, abych převzala Billings.“

Tak to není dobré. Ani trochu. „Veškerý čas a energii?“

„Čtyřicet hodin, sedm dní v týdnu,“ potvrdila mu.

„To ses naučila dnes od někoho u Prima?“

„To jsem se naučila.“

Nevěděl ještě, který Dante za tohle zaplatí životem, ale jeden z nich to dostane horké za to, jakého brouka nasadil Tée do hlavy. Dělal přesně to, co ona byl cele oddán svojí práci. A málem ho to zabilo. Doslova. Bylo už tak dost špatné, když se snažila získat nějakou rovnováhu mezi prací a rodinou – jen tak tak z ní dokázal vymámit zlomeček času na zábavu. A teď by se to mělo zhoršit? Za to někdo zaplatí. Za takovou oddanost vždycky někdo zaplatí. Nechtěl, aby to byla Téa. pondělí frustrovaný jako tygr s uzlem na ocase Luc pozoroval Téu, jak se vrhla do svého poslání. Vkráčela do kanceláře Conwaye Billingse do obrovské místnosti s výhledem na město a zabouchla Lukovi dveře přímo do tváře. Rozhovor těch dvou se protáhl chvíli trvalo, než zase vyšla ven. Ani se na něj nepodívala, ačkoli jediný pohled do jejího rozzuřeného obličeje mu jasně sdělil, že to s bratránkem neprobíhalo

zrovna lehce. Vrhla se do vlastní kanceláře a začala se opět probírat dokumenty, které nechala ležet na svém stole v pátek. Plné tři hodiny od nich nezvedla hlavu a její výraz byl vážnější, než ho kdy viděl. V jednom okamžiku ho poslala ven z místnosti kvůli sérii telefonátů. Něco se dělo. Čekal před její kanceláří, hleděl směrem, kterým ležela kancelář jejího bratrance a otevřel mobil. Poté, co našel jméno, které hledal, stiskl volání.

„Juice? Potřebuju, abys mi někoho proklepl.“

„Co se stalo s pozdravem?“ postěžoval si jeho bývalý zástupce hlubokým basem. „Dřív ses mě aspoň zeptal, jak se mám, abys mě trochu naladil. Cítím se zneužívaný, když na to se mnou chceš skočit bez řečí.“

Luc cítil, jak se usmívá a uvolňuje. „Tak bys neměl dovolit, aby tě kdejaký cizí chlap sbalil v baru.“

Juice si povzdechl. „To je fakt. Co potřebuješ?“

Luc mu dal detaily. „Spěchej, prosím tě.“

„To mi většinou neříkají.“

„Jo, ale já si tě budu vážit i ráno na rozdíl od nich. A slibuju, že ti zase brzo zavolám. Miláčku.“

Juice si odfrkl. „Trhni si,“ zavrčel a zavěsil.

Luc se otočil a zjistil, že Téa stojí za ním a má ruce složené na hrudi. Oči se jí za skly brýlí blýskaly a ústa měla sevřená. „Už jsi skončil?“ zasyčela.

„Jasně,“ odpověděl jí s úsměvem.

„Jedu na služební cestu. Budeš mít příštích pár dnů volno.“

Počkal několik vteřin. „Ne. Já si myslím, že to znamená, že s tebou na tu služební cestu pojedou i já,“ opravil ji.

Zamávala rukou ve vzduchu. „Není to nutné vlastně je to vyloučeno. Jde o důvěrnou záležitost.“

„Jsem důvěrný jako málokdo.“

„Tentokrát ne. Musím to udělat sama. Connie na tom trvá a jsem nucena s ním souhlasit.“

„No, když na tom Connie trvá...“ Přibližoval se k ní, takže musela couvat do kanceláře. Pak za nimi zavřel dveře a přiblížil se k ní. „...pojedu v každém případě.“

Přimhouřila oči a on skoro slyšel, jak dupla na brzdy. Pak ustoupila a neupřímně se na něj usmála. „Dobrá,“ řekla a bezstarostně pokrčila rameny. „Pojedeš také.“

Nepotřeboval tentokrát žádné zvonečky na to, aby cítil, že se vzdala až příliš snadno. Kromě toho tady byla ta záležitost s její naprostou neschopností lhát. „Kdy a kam?“

„Ve středu brzy ráno.“

„Dobře.“ Zvedl obočí. „Mám tě ráno vyzvednout jako obvykle?“

Znovu se objevil ten slunečný a neupřímný úsměv. „Samozřejmě.“ Samozřejmě.

Luc měl pravdu.

Podezíral Téu, že se chce v úterý ráno vytratit – a ona ho nezklamala. Stál zahalený v časném ranním mlze a stínech a opíral se bokem o cihlovou zeď, která chránila rodinný dům rodiny de Luca. Jistým způsobem jim slušel ten viktoriánský styl – vysoká okna a široké parapety. Najednou se otevřely dveře garáže a Téa opatrně vycouvala ven. Pak elektronický mechanismus vrata opět zavřel. Posunul se, takže jí stál přímo v cestě.

Jakmile ho zahlédla ve zpětném zrcátku, šlápla na brzdy a vůz se zastavil. Pak vypnula zapalování a vyletěla z vozu jako fúrie. Běžela k němu a podpatky na betonu vydávaly výhružné zvuky – nevypadala moc šťastná z toho, že ho vidí.

„Tohle jsem měla vědět,“ vyštěkla.

„Jo, měla.“ Zvedl ruku. „Klíče.“

„Nepojedeš se mnou.“

Neobtěžoval se hádkou jeho výraz mluvil za všechno.

„Pokud už musíš jet, trvám na tom, že budu řídit,“ vyplivla ze sebe po téměř minutovém vzteklém mlčení.

„Jsem si jistý, že někde existuje pravidlo, že vždy řídí bodyguard.“ Když jen stál a mlčel, vztekla mu mrštila klíči do dlaně. „Dobře. Budeš řídit a já navigovat.“

„Vynikající rozhodnutí.“

„Neměla jsem na vybranou.“

„Ale jistě, že jsi měla.“

Zvedla obočí. „Měla jsem tu cestu zrušit?“

Pousmál se. „Chytrá. Přišla jsi na to.“

Otevřel kufr a hodil dovnitř svou cestovní tašku, která předtím stála na chodníku. Téa si mezitím nastoupila a nos měla zabořený do mapy.

Luc se posadil za volant a posunul si sedadlo dozadu, aby získal prostor pro svoje dlouhé nohy a ulevil trochu bolavému kolenu. Pak si nastavil boční a zpětné zrcátko. Zkontroloval palubní desku. A nastartoval. Motor zapředl a prozradil dobře udržovaný vůz. Jak znal Téu, tipoval si, že jakmile kilometrovník ukazuje pět tisíc kilometrů, jede s vozem do servisu.

Nepotřeboval instrukce k tomu, aby se dostal ven z města, ale řekl si, že pokud Téa pomůže role navigátorky vyrovnat se s tím, že jí zmařil její záměry, tak ať.

„Jak jsi to věděl?“ zeptala se, jakmile měli město za zády.

„Znám tě.“ Vrhla na ni vědoucí pohled. „Kromě toho jsi nejhorší lhářka na světě. Asi nemáš dostatečnou praxi.“

„Říkáš to, jako by na tom bylo něco špatného.“

„Může být. Vsadím se, že tvoje sestry v tom umění vynikají.“

Přemýšlela, než odpověděla. „Existuje mnoho věcí, v nichž moje sestry na rozdíl ode mě vynikají.“

A to byl zřejmě i důvod, proč mezi ně nikdy nezapadla. „Díky bohu.“ Dal jí vteřinu na to, aby jeho komentář zpracovala. „Povíš mi, kam jedeme? A proč?“ zeptal se pak.

„Connie mě požádal, abych navštívila některé z našich menších klientů mezi San Franciscem a L. A., abych se s nimi osobně poznala, než firmu převezmu.“

„Hm. Nerad ti to říkám, ale Sacramento není mezi Friskem a L.A. A tou cestou nás vedeš.“

„To proto, že nejedu tam, kam podle něj jet mám.“

„To mě šokuje.“ A skutečně to tak bylo. „Opovrhujete snad Connieho autoritou?“

„Hm. Asi ano. Vždycky jsem se chtěla naučit, jak opovrhovat.“ Vzdorně zvedla hlavu. „A konečně to přišlo.“

Nemohl si pomoci a zasmál se. „Kam tedy pojedeme?“

„Promluvit si s naším bývalým manažerem.“ Vytáhl z tašky kus papíru a zkontrolovala směr na mapě. „Odeše do důchodu a bydlí v jakémisi malém městě, které se jmenuje Polk. Bylo to asi v té době, kdy jsem začala pracovat v Blingu. Je to někde v pohoří Sierra Nevada.“

„Nikdy jsem o tom místě neslyšel. Proč s ním chceš mluvit?“

Výmluvně zaváhala. „Abych zjistila, proč odešel do důchodu a jaké změny byly od jeho odchodu zavedeny.“

Přemýšlel nad tím, jak ji zaujaly účty – očividně v nich našla něco, co ji znepokojilo. Nebylo těžké dát si dvě a dvě dohromady: z mlhy se vynořil vykutálený bratránek.

„Myslel jsem si, že Conniemu věříš.“

Měl pocit, že mu ten výraz roztrhne srdce.

„Věřila jsem mu.“

„Je mi to líto.“

„I mně.“

Přes poměrně hustou dopravu to do Sacramento stihli za necelé tři hodiny. Většinu času strávila telefonováním s Madam a svými sestrami, dokud jí telefony nesebral. K jeho velkému uspokojení mu je předala bez jediného slova protestu. Byl nádherný den pozdního léta, jasný a teplý, silnice už byla

volnější. Kopce kolem nich byly pokryty rododendrony, fialkami a polními liliemi. Občas se objevil citronovník. Cíl jejich cesty ležel mimo hlavní tahy – jeli po klikatých silničkách, které sice působily nebezpečně, ale na druhé straně nabízely úchvatné výhledy.

Luc se v jedné zatáčce dotkl brzdy a zamračil se. „Jak je to ještě daleko, Téo?“

Při tom vážném tónu se k němu otočila. „Co se stalo?“

Řekl jí to přímo. „Brzdy jsou nějak slabé nejsem si jistý, jak dlouho ještě vydrží. Hledej nějaké místo, kde bychom mohli bezpečně zastavit.“

„Tohle není dobré místo na to, aby se pokazily brzdy,“ poznamenala s obdivuhodným klidem.

„Ne, to není.“

Znovu se dotkl brzd a znepokojilo ho, že pedál padl až k podlaze. Věděl, že musí zastavit, a to velmi brzy. Naneštěstí byla na Téině straně pevná skála a na jeho prudká propast. Vůz se prosmekl další zatáčkou a tachometr vyskočil výš. Pumpoval nohou na brzdě, doufal, že vytvoří dostatečné množství tlaku, aby zastavil. Nepomohlo to, ale zkoušel to stále dál. A dál doufal.

„Drž se,“ upozornil ji. „Zkusím zabrzdit motorem.“

Šlápl na spojku a podřadil. Auto se zachvělo a začalo se zmítat na silnici ze strany na stranu. Luc manévroval volantem a snažil se udržet neovladatelný vůz na silnici. Zadní pneumatiky uklouzly a motor zaječel na protest. Před nimi se objevila další zatáčka, kterou se snažil projet zeširoka. Vedl vůz na šterk u krajnice, protože doufal, že přidané tření zmírní jeho rychlost.

„Znovu podřadím.“

„Jsem v pořádku. Udělej to.“

Její uklidňující hlas na něj působil jako balzám. Uklidnil jeho starosti a dovolil mu, aby se plně soustředil na úkol, který

měl před sebou. Znovu podřadil a zamrkal při zvuku, který při tom vydala ozubená kolečka převodovky. Pokud se mu podaří je oholit, budou v opravdovém problému. Cesta se krátce narovнала, a tak použil této příležitosti, aby zkusil přitáhnout ruční brzdu na konzole mezi předními sedadly. Stiskl knoflík na konci madla a přitáhl ho k sobě. Vůz zpomalil, ale začal jít do smyku, takže musel brzdu pustit a věnovat se volantů.

„Potřebuju, abys mi pomohla,“ řekl jí.

„Pověz mi, co mám dělat.“

Počkal, dokud bezpečně neprojel další zatáčkou. „Potřebuju, abys přitahovala ruční brzdu až do okamžiku, kdy pocítíš odpor. Tím se aktivují zadní brzdy. Ale pokud ji zatáhneš moc prudce, ztratím nad vozem kontrolu, tak přitahuj jemně.“

Mezi stromy svítilo slunce časného odpoledne a tančilo jí na tváři stažené odhodláním. Vztáhla ruku po madlu brzdy a jen lehký třas v ruce prozrazoval, jakou má trému. Hrála si s brzdou, nejprve příliš jemně, pak příliš silně. Pak konečně našla ten správný tlak. Projeli další zatáčkou, pořád však až příliš rychle.

V dalším okamžiku to uviděl. Rovný úsek, který byl na Téině straně lemován houštím. Byly tam i stromy, stály ale snad deset metrů za silnicí. Lepší příležitost mít nebude.

„Napálím to do toho houští. Chraň si tvář.“

Omezila se na jediné slovo. „Zatraceně.“

Klouzal ke kraji silnice a třel se stranou spolujezdce o houští. Téa se instinktivně odtáhla. Větve bušily do kovu, trhaly se o něj, zachycovaly se o hrany vozu. Ten zpomaloval, a tak Luc namířil přímo do houští. Volant mu vyletěl z ruky a vůz se otočil o sto osmdesát stupňů. Nakonec se vrhl do náručí porostu. Předtím však zajel zadním kolem do hlubokého výmolu a narazil do silné jedle.

Skřípot kovu byl následován dvojitou explozí. První byla způsobena nárazem do stromu a vzápětí se ozvala rána, jak se

aktivovaly airbagy. Vzduch se naplnil jemným práškem a on pocítil silné píchnutí bezpochyby kryt airbagu. Možná ta rána pocházela přímo od airbagu těžko si mohl být jistý, protože se všechno odehrálo až příliš rychle. Vybavil si pocit ze své předchozí nehody rychle však tu vzpomínku zahnal. Prášek ho přinutil kašlat a dráždil mu oči. Pak se rozhostilo ticho, přerušované jen kvílením motoru a zvukem jedné z pneumatik, která se nepřestávala otáčet.

„Téo?“ Luc vypnul motor. Vůz byl nakloněný řidičovou stranou dolů, takže na něm spočívala její váha. „Jsi zraněná?“

K jeho nesmírné úlevě se pohnula. „Myslím... myslím, že jsem v pořádku. Točí se mi hlava.“

„Udeřila ses do ní?“

„Nevím.“ Sáhla si na ni. „Mám na straně malou bouli.“

„Zadní okno se vysypalo. Nejsi pořezaná? Poznáš to?“ Její povzdech zněl neuvěřitelně normálně. „Abych byla upřímná, nic nevidím. Teče mi z očí kvůli tomu svinstvu.“

„Počkej.“ Odsunul airbagy z cesty. „Ahoj, krásko.“ Vynutila ze sebe úsměv. „Je to tak zlé?“

„Je to tak dobré.“

Odhrnul jí kadeře z čela nikdy neviděl nic krásnějšího. Nedokázal si pomoci, naklonil se k ní a políbil ji. Vdechoval ji. Dovolil si ztratit se v oslavě toho, že přežili a ztrácel se celou minutu. Objala ho kolem krku a líbala ho s vděčností a nadšením. Nakonec se odtáhl a vzal do dlaní její tvář, hladil ji po vlasech. Našel bouli, o které mluvila, a viděl, jak zamrkala, když se jí dotkl. Pak se snažil zkontrolovat její stav jinde na těle.

„Jestli se z toho dostaneme jen s malou boulí a pár odřeninami, můžeme to považovat za zázrak.“

„Ne. Zázrak byl, že jsi seděl za volantem,“ namítla. „Kdybych tady byla sama –“ Zachvěla se.

Luc přimhouřil oči a řekl si, že tu poznámku podrobí zkoumání později. „Můžeš na své straně otevřít dveře? Moje jsou naražené na tom stromě.“

„Zkusím to.“ Zavrtěla se a opřela se o dveře. „Nemůžu je zvednout, jsou moc těžké.“

„Fajn. Co kdybys vytáhla jeden z těch svých telefonů, abychom si zavolali pro pomoc?“

„Nejsem si jistá, kde skončila moje kabelka.“

Posunul se a potlačil zaklení, když jeho koleno zakřičelo bolestí. Skvěle. Tak zrovna tohle potřeboval. Hmatal po podlaze, dokud nenašel její tašku, kterou jí pak podal.

„Všechno je rozházené,“ brblala. „Fajn, tady je jeden. To je náš telefon.“

Luc při těch slovech pocítil zvláštní teplo. „To je dobře.“

Zavolala známé číslo a během dvaceti minut přijela vyprošťovací četa. Zatímco jeden ze záchranářů Téu vyšetřoval, Luc si soukromě pohovořil s policistou, který se podle štítku jmenoval Sandford. Společně šli k vozu a policista jen nevěřícně potřásl hlavou.

„Tak to musela být jízda. Myslím, že jste našel jediný rovný úsek na celé silnici.“ Sandford ukázal dál. „Kdybyste jeli dál, skončili byste rovnou v propasti. Je mi líto, že to musím říct, ale už jsem to jednou viděl. A doufám, že to dlouho neuvidím.“

„Neměl jsem jinou šanci. Brzdy vůbec nefungovaly.“

„Tohle není na takovou nehodu vhodné místo.“

Kdyby jeli cestou, kterou navrhoval Conway, bylo by to právě tak špatné, uvědomil si Luc. Dlouhé úseky s prudkými srázy po stranách silnice, které končili v Pacifiku nebo někde ve skále. „Chci, aby někdo to auto pořádně zkontroloval,“ řekl Luc a ohlédl se přes rameno. „Nebo to, co z něj zbylo.“

Sandfordovo obočí vystřelilo do půli čela. „Myslíte si, že si s těmi brzdami někdo hrál?“

„Řekněme prostě, že chci prozkoumat všechny možnosti.“

„Vezmu ho do soudní úschovny, pane Dante.“

„Čím méně toho bude vědět slečna de Luca, tím lépe.“

Sandford pokrčil rameny. „Není nic, co bych jí mohl říct. Zatím.“ Trhl hlavou směrem k sanitce. „Navrhuju, abyste si nechal vyšetřit tu nohu. Nemáme sice u nás nemocnici, ale máme kvalitní středisko o kousek níž po cestě. Odvezou vás tam doporučuju vám, abyste jim to dovolili.“

Luc neměl energii na to, aby se s policistou přel, ačkoli dalších pár hodin nebylo nijak příjemných. Po sérii testů je konečně propustili. Zjistili, že Sandford zachránil z vozu jejich zavazadla a nechal je v recepci střediska. Téa věnovala nějaký čas tomu, aby poslala textové vzkazy sestrám a dala jim vědět, že dojela v pořádku „v pořádku“ byl ovšem poněkud relativní termín. Dala si dobrý pozor, aby se nezmínila o nehodě. Na cestě k východu jim jedna ze sester doporučila blízký penzion, kde byla v ceně i snídaně. Tam se rozhodli přenocovat, než si zajistí nějaký dopravní prostředek, který je zaveze domů.

Majitelka je přivítala s otevřenou náručí a soucitně mluvila o jejich nehodě. Pak trvala na tom, že jim poskytne nejlepší ubytování malou chatku pro lidi, kteří sem jezdili strávit líbánky. Chatka stála trochu opodál a vyhlížela na malé soukromé jezírko.

„Na všechny ty vaše potlučeniny není lepší lék než výhled ze zadní verandy. A pokud by to nestačilo, na verandě je zabudovaná zbrusu nová vířivá vana s horkou vodou. Koupel taky neuškodí. Budete první, kdo se v ní vykoupe.“

„To zní báječně,“ připustila Téa se slabým úsměvem.

Pak spolu odkulhali po cestičce k jezeru. Luc odemkl dveře a přenesl přes práh jejich zavazadla. Téa se vrhla do ložnice a hleděla na obrovskou postel. Vzápětí skopla z nohou boty a padla tváří dolů na matraci.

„Pojď sem,“ zamumlala do pérového polštáře. „Je tady dost místa pro celou armádu.“

Luc nepotřeboval, aby mu říkala dvakrát. Skočil do postele, armáda nearmáda, popadl Téu do náručí a usnul dřív, než se svým úžasným zadečkem stačila zavrtat do jeho klína, takže leželi jako dvě lžičky v zásuvce.

SEDMA KAPITOLA

Téa se probírala jen zvolna. Uvědomovala si nádherné teplo, kterým byla obklopena a které v ní vyvolávalo pocit bezpečí a klidu. Díky tomu se jí nechtělo otevřít oči a nechat ten pocit odejít. Kdyby se Luc nezavrtěl, asi by ještě usnula.

„Zatracené koleno,“ zamumlal.

Okamžitě se posadila a obrátila se k němu. „Jak bych ti mohla pomoci?“

Promnul si kloub. „Musím si vzít nějaké analgetikum.“

„Pomohlo by ti, kdyby sis ho nahřál v horké vodě?“

Sluneční paprsky časného odpoledne se prodíraly žaluziemi a zvýraznily úsměv, který se mu objevil na tváři. Zkoumavě na ni hledě očima ztmavlýma a ztěžklýma spánkem a snad i touhou či jakýmsi hladem, který jí zrychlil tep.

„Asi ano, ale jen v případě, že bys tam byla se mnou.“

Její starost polevila a na ústech jí začal pohrávat úsměv. „Jak by moje přítomnost mohla pomoci tvému kolenu?“

„Měl bych něco, nač bych mohl myslet,“ odpověděl okamžitě.

„To bezpochyby.“ Vstala z postele a zamrkala bolestí, protože o sobě začaly dávat vědět modřiny, o nichž předtím ani nevěděla. „Možná by nás to rozptýlilo oba.“

Jeho pobavení zmizelo.

„Co tě bolí? Nechceš jít k lékaři?“

„Ne, ne,“ chlácholila ho. „Jsem jen potlučená. Říkali, že než se to zlepší, ještě se to zhorší. Myslím, že poležení v horké vodě je přesně to, co by mi doktor doporučil.“

„Nejdřív se najíme. Jestli si vzpomínáš, nějak jsme vynechali oběd.“

„To zní dobře. Ale čtyřicet hodin nesmíme pít alkohol.“

„To je teda pěkná otrava,“ zívla. „Zajímalo by mě, jestli se tady dá nějaké jídlo objednat.“

„Zavolám na recepci.“

Zjistili, že si mohou objednat jídlo v blízké pizzerii. Před doručením se Téa zavřela v koupelně a dala si rychlou sprchu ani ji nepřekvapilo, když se k ní Luc přidal. Objal ji a přitáhl si ji k sobě. Zaklonila hlavu a opřela se o něj.

„Neměl bys tady být.“

Našel mýdlo, namydil se a kluzkýma rukama ji začal umývat po celém těle. „Ani dělat tohle?“ Zasténala.

„Asi ne. Pizza tady může být každou minutu.“

Masíroval jí šíji.

„Chceš si ji sníst ve vaně?“

Vzdychla. „Asi to bude lepší než jíst ji ve sprše.“

Do vany se však nedostali. Jakmile Luc zaplatil chlapci, který jim doručil jídlo, vzali si ho rovnou do ložnice. Téa se mu posadila na klín a krmila střídavě jeho a sebe. Nakonec krabice s pizzou skončila na zemi i s župany, které původně našli na zadní straně dveří do koupelny.

Políbila ho na rameno a klouzala svými rty až k jeho ústům. „Řekli jsme si, že pokud spolu budeme pracovat, nebudeme tohle dělat,“ připomněla mu.

Posunul si ji na klíně do vhodnější polohy. „Pokud to ty nikomu nepovíš, já budu mlčet jako ryba.“

„Domluveno.“

Skulil ji pod sebe a věnoval se jejímu tělu s nevyrušitelnou pozorností. Byla měkká a sladká, ačkoli modřiny, které si

odnesla z autonehody, už na mnoha místech barvily její bělostnou pleť. Líbal ji na každou z nich a přál si, aby z ní mohl slíbat všechnu bolest. Děsilo ho, jak blízko skutečného neštěstí se dostali.

„Kdybys tam nebyl...“ Ozvala se, jako by mu četla myšlenky.

„Ale byl jsem tam.“

„Poděkovala jsem ti vůbec za to, že jsi mi zachránil život?“

„To není nutné –“

Tu větu nedokončil, protože poslední slabiku vdechla do sebe, stáhla si ho k sobě a on s ní klesl do měkké matrace. Přitiskl se k jejím ústům a celému tělu, oddal se vášni, kterou mu tak velkoryse nabídl. Inferno mezi nimi hučelo plameny, které v nich rozněcovaly hlubokou touhu. Věděl, že si musí znovu podrobit ženu, kterou považoval v hloubi duše za svou jen a jen za svou.

Je to jen dočasné, připomněl si vzápětí. Nebyl stvořen pro lásku, pro závazky, pro manželství. Ta nehoda, již zažil před pěti lety, mu tento fakt nadobro vryla do mozku. Ale v tomto okamžiku se platnost tohoto faktu zdála zamlženější.

Hladil ji oběma rukama a s rozkoší setrval na měkkých křivkách. „Taková nádhera,“ šeptal.

„To je legrace. Zrovna jsem chtěla říct totéž.“

Opřela se mu o ramena. Poslechl a překulil se na záda. Téa se nad ním vznášela, delikátní jako víla. Něžná. Snímala napětí z jeho paží a ramen, pak přejela prsty po jeho hrudníku tím nejjemnějším možným dotykem. Vztáhl po ní ruce, ale ona je odstrčila.

„Ne. Ještě jsem neskončila,“ zaprotestovala.

„Ale já ano.“ Povzdechl si. „Nebo brzo skončím, pokud toho nenecháš.“

„A já jsem si myslela, že jsi takový tvrděák,“ poškádlila ho.

„Zatraceně,“ zavrčel. „Taky jsem si to myslel.“

V potemnělé místnosti se rozlehl její tichý smích. „Tak se musíš trochu ovládat.“

Pokračovala dál a s každým novým dotykem měl pocit, že už to mučení není schopen dál snášet. Prudce dýchal a ruce zatínal do povlečení, aby ji nestrhl do náručí. Stále pokračovala, postupovala níž a níž, až našla jeho pevnou erekci.

Tam se zastavila a setrvala a pak si ho vzala stejně, jako on si vzal ji. Ten pocit byl za hranicemi veškeré intimity. Za hranicemi krásy. Nepopsatelný a nepředstavitelný. Ještě nikdy se dřív tak žádné ženě neoddal, nikdy neztratil kontrolu nad tím, co se dělo v posteli. Nikdy se na něco takového necítil dostatečně v bezpečí. Ale s Téou...

Něco na té ženě uvolňovalo všechno to, co měl v sobě až příliš utažené. Nějak se dostala za jeho obrannou linii a on ji nechal cítil ji teď uvnitř sebe, nadechoval se jí s každým nádechem, proudila mu žilami a vnímal ji v každém úderu svého srdce. Cítil její ženskou sílu a najednou věděl, že mu pronikla do duše s ozdravnou intenzitou, kterou nikdy dobrovolně nenechá ze svého života zmizet.

Křičel její jméno, zoufale a chraptivě a ona mu stejně odpovídala, oddávala se mu s velkorysostí, která ho brala za srdce. Když bylo po všem, schoulili se k sobě v objetí.

O několik hodin později, když už kolem nich ležela tma, se probral. Vnikl do ní, probudil ji tím nejkrásnějším možným způsobem. Povzdechla si rozkoší a objala ho, milovali se, dokud opět nepoznali bouři pocitů, která z nich vytvořila jednu bytost celek vytvořený ze dvou polovin.

„Ne!“

Téa se s trhnutím probudila a srdce jí divoce bušilo. „Luku?“

Vedle ní se Luc zmítal v příkrývkách očividně ve spárech noční můry. „Neudělám to!“

Skousla si ret. Nebyla si jistá, jestli se ho má dotknout. Nechtěla, aby si v panice ublížil. Kdesi o té možnosti četla. Raději se stáhla na vzdálený konec postele a volala na něj. „Luku. Probud’ se. To se ti jen zdá.“

„Musím zastavit to krvácení!“

Zachvěla se. „Luku.“ Tentokrát už mluvila hlasitěji. „Probud’ se. Hned.“

K její úlevě přišel k sobě. Na rozdíl od ní sebou netrhl, jen ztuhl a rychle zhodnotil situaci. Teprve potom jeho napětí povolilo a protřel si dlaní tvář. „Zatraceně.“

„Zlý sen?“ zeptala se co nejnormálnějším hlasem.

„Jo.“ Opřel se o loket a zašilhal na noční stolek. „Vidíš, kolik je hodin?“

„Chvilí před osmou.“ Zaváhala. „Chceš si o tom promluvit?“

Krátce na ni pohlédl. „Myslíš, že bude ještě v té venkovní vaně horká voda?“

Neodpověděl jí na otázku. Ale možná, že vlastně odpověděl. „Myslím, že by měla být.“

Vzal ji za ruku. „Nemůže ničemu uškodit, když to zjistíme.“

Cestou na zadní verandu popadli svoje župany. Slunce vykukovalo zpoza vrcholků hor a rozlévalo se po klidné hladině jezera. V dálce poplašeně zakřičela čírka, hlasitým chvějivým hlasem, který se nesl nad vodou. Celé místo bylo opuštěné, až na toho ptáka a malého jelínka, který u břehu uždiboval travu. Před zvědavými pohledy je chránil vysoký laťový plot. Odstranili víko z vany a pohodili župany na blízkou lavičku. Třásli se zimou v chladném horském jitru, a tak vděčně vklouzli do vody, z níž se lehce kouřilo.

Téa se musela usmát, jak oba zároveň vydechli blažeností. Luc stiskl knoflík ovladače na panelu vedle své ruky a voda ve vaně začala lehce vířit. Spokojeně si ji přitáhl blíž k sobě a posadil si ji na klín. Opřela se o jeho hrudník – bylo jí, jako by

požívala manu a ambrosii, a s hlubokou vděčností si ten nečekaný okamžik užívala. Chvilí seděli v tichu, kochali se výhledem a přítomností toho druhého.

Pak Téa sebrala odvalu. „Taky mám noční můry.“ Vteřinku počkala. „Nemyslím jen... zlé sny. Skutečné noční můry, z nichž se budím propocená a s křikem.“

„To dobře znám. Jde o tvoje rodiče?“

Ani ji nepřekvapilo, jak rychle mu to došlo. „Ano,“ pronesla téměř neslyšně. „Víš, byla to tehdy moje vina.“

„Co se stalo?“ Z nějakého důvodu ta prostá otázka pronikla hladce skrze jizvy přímo k jádru celé infekce.

„Šla jsem na večírek, kam jsem měla zakázáno jít. Zjistili to a našli nás. Byli na chodníku před domem a blížili se k němu, když jedna holka, co tam byla, začala vrískat, že nás jde zabásnout policie. Kluk, s nímž jsem byla, skočil do auta. Byl samozřejmě opilý.“ Pokrčila rameny. „Stalo se to ve vteřině. Neviděl je a oni mu nemohli včas uhnout.“

„To je mi líto.“

„Neřekneš mi, že to nebyla moje vina?“

„Vždyť to víš sama,“ překvapil ji. „Ale už chápu, proč jsi na sebe vzala roli matky. Proč se cítíš povinná stavět svou rodinu před svoje touhy a potřeby. Nedokážu si představit, že by ses mohla zachovat jinak. Nepodaří se ti to, dokud sama sobě neodpustíš.“

Do očí se jí vlily slzy, a tak začala horečně mrkat, aby je udržela za víčky.

„A co ty? Za co se obviňuješ?“

Luc si povzdechl. „Něco za něco?“

„Asi tak,“ přikývla. „Došlo mi, že to nějak souvisí s tím tvým poraněným kolenem.“

„Jo. Stejná nehoda.“

Obrátila se k němu, přitulila se a opřela si tvář o jeho hlavu. Kolem nich mírumilovně bublala voda. Připadalo jí správné

být takhle s ním. „Muselo to být zlé, když kvůli tomu máš pořád ještě noční můry.“

Držel ji u sebe, jako by byla jeho kotvou na rozbouřeném moři. „Je to zlé celých těch pět let.“

Zamrkala. „Jestli o tom raději nechceš –“

„Tys mi to řekla. Zdá se mi fér, abych taky přispěl svou troškou.“ Chvilí mlčel. „Patřila mi bezpečnostní firma založil jsem ji hned po odchodu z armády. Specializovali jsme se na osobní ochranu.“

„Je to nebezpečné?“

„Je to nuda,“ opravil ji. „A občas tu nudu zpestří něco příšerného.“

„Pochopila jsem. Takže to musela být jedna z těch příšerných epizod.“ Pohládila ho po ruce. „Co se stalo?“

„Šlo o manželský pár. Sonya a Kurt Jorgenovi.“ Cítila, že polkl. „Měli malé dítě, mohlo mu být tak... pět. Kurt mě požádal, abych jim pomohl na nějakou dobu zmizet. Věděl jsem, že něco není v pořádku – můj vnitřní varovný systém ječel jako pominutý už během prvního setkání. Zahrnul jsem ho otázkami, ale on trval na tom, že si chtějí promyslet, jestli v životě směřují správným směrem, a proto potřebují od všeho získat na nějakou dobu odstup.“

Téa musela s Lucem souhlasit. Něco na tom nesesedělo. „Ale jak ti Kurt vysvětlil to, že potřebuje bodyguarda?“

„Tvrdil, že má mraky peněz. A že bude v té přechodné době zranitelný kvůli svému bohatství. Chtěl, abych jim pomohl někde se usadit: a hlavně se mě vyptával na to, jak to udělat, aby člověk mohl na pár měsíců zmizet.“

„Ale to nebyl hlavní problém...“ odhadovala.

„To víš, že ne. Ukázalo se, že manžel byl v práci svědkem něčeho, čeho si neměl všimnout, ale když mě najímal, zapomněl se o tom detailu zmínit. Na cestě nás načapali

pohůnci Kurtova zaměstnavatele a smetli nás ze silnice. Tehdy se mi nepodařilo udělat to, co se mi podařilo včera.“

„Kontrolovaná srážka,“ dokončila tiše.

„Přesně tak. Manžel zemřel na místě.“ Cítla, že opět těžce polkl. Slyšela, že se téměř zalyká emocemi. „To malé taky. Sonya byla těžce zraněná. Najatí zabijáci odjeli, takže jsem se o ni mohl postarat. Snažil jsem se ji zachránit.“

„Taky umřela?“

„Ne. Zachránil jsem ji.“ Čekal několik vteřin, než vhodil poslední bombu. „Naneštěstí ona zachráněná být nechtěla. Prosila mě, abych ji nechal umřít. Aby mohla být se svým mužem a synem.“

Téa ho objala pevněji, objala ho a snažila se jeho srdci a tělu předat co nejvíc svého tepla. „Ach, Luku.“

V jejím objetí se uvolnil, ačkoli cítila, že si kolem sebe vystavěl emocionální hradby, za něž ji nechce pustit. „Když jsem za ní přijel do nemocnice, začala být tak hysterická, že jí museli píchnout nějaké sedativum. Celou dobu na mě křičela, že jsem ji měl nechat umřít. Že mě nenávidí.“

„To mě mrzí.“ Téa naklonila hlavu a podívala se na něj. „Ale přece musíš vědět, že byla žalem bez sebe.“

„Samozřejmě, že to vím. Stejně tak, jako vím, že to nebyla moje vina, když se o tři měsíce později pokusila o sebevraždu.“ Jeho hlas ještě víc ztrpkl, pokud to vůbec bylo možné. „Nepodařilo se jí to.“

„Co se s ní nakonec stalo?“

„Nemám tušení.“ Zavřel oči. „A bojím se to zjišťovat.“

„Myslíš si, že umřela, je to tak?“

Pokrčil rameny. Když opět otevřel oči, měl je tak tmavé, jaké je ještě neviděla. Tvrdé a vzdálené. Bezcitné. „Pokud se rozhodneš zemřít, existuje obrovská pravděpodobnost, že se ti to nakonec podaří.“

„Udělal jsi dobře. To víš sám,“ pronesla naléhavě. „Nebyla to tvoje vina.“

Neobtěžoval se, aby ji upozornil na ironii toho, že ho o tom přesvědčuje právě ona. „Věř mi, že jsem to probíral ze všech možných i nemožných hledisek. Kdyby mě její manžel varoval, hned jak mě najímal. Kdybych šlápl na brzdu dřív. Nebo později. Kdybych strhl volant doleva místo doprava. Ale jde především o to, že...“ Pokrčil rameny. „Jde o to, že jsem tu práci vzal. A ti lidé umřeli. Konec příběhu. Pak jsem svou firmu rozpustil a šel jsem pracovat do rodinné společnosti.“

Téa cítila, že to není konec.

„Cos mi neřekl?“

Podíval se na ni těma tmavýma očima. Bez výrazu. Bez emocí. „Nevím, o čem mluvíš.“

Přestože voda byla teplá, zachvěla se. „Ale víš.“ Nikdy si ještě nebyla ničím tak jistá. „Ten den se muselo stát ještě něco. Co to bylo?“

Zaváhal, ale po chvíli se klidně usmál. „No dobře. Asi to tak má být. Nebylo to součástí té nehody, jen rozhodnutí, které jsem v jejím důsledku udělal. Stejně jako ty ses rozhodla nahradit své rodiče.“

Všechny její ženské instinkty ji varovaly, aby to nechala být. Aby okamžitě změnila téma rozhovoru. Aby nadhodila něco, co protrhne to vzrůstající napětí. Nedokázala to však – a i kdyby to dokázala, nebyla by schopna to udělat. Ne poté, co viděla žal a bolest v Lukových očích. Ne, dokud cítila, že ten jed pořád proudí v jeho žilách a ovlivňuje jeho celý život. Ne, dokud jí pulsovaly dlaně a varovaly ji, že to, co mezi nimi existuje, bude navždy poskvřeno tím, co se stalo toho osudného dne.

„Pokračuj,“ zašeptala. „Pověz mi, k čemu ses rozhodl.“

„Rozhodl jsem se, že se nikdy neožením.“

S tím ji odstrčil stranou a vstal z vody. Pak překulhal k místu, kde si nechali župany a oblékl si svůj. Pak k ní natáhl ruku s jejím.

„S koupáním jsme asi skončili,“ prohodila neutrálním hlasem.

„Mají to tady se snídání, takže mě napadlo, že si půjdeme najít, co nám patří. Podle toho, co říká můj žaludek, je ta pizza už jen krásnou vzpomínkou.“

Téa se nepřela stačil jeden pohled do jeho tváře a viděla, že by to bylo zbytečné. Vypnula trysky vířivé vany a spěchala z tepla do ochranné náruče froté županu. Luc otevřel dveře, zvedl sluchátko a mluvil s majitelkou.

„Zdá se, že jedna z příjemností téhle líbáňkové chatičky je možnost jíst v soukromí,“ zavěsil. „Snídani nám přinesou.“

„Asi bychom se měli obléct.“

„Pak si musíme najmout vůz. Taky bychom se měli rozhodnout, jestli tady zůstaneme ještě jednu noc.“

Mluvil klidně, jako by na jeho předchozím přiznání nijak zvlášť nezáleželo. Možná to pro něj skutečně znamenalo tak málo, ale Téa nedokázala najít mezi těmi dvěma událostmi žádnou logiku. Rozhodla se, že se pokusí získat čas, a tak odešla do ložnice, aby se oblékla. Lue po telefonu zařizoval auto, které jim měli přivézt od jezera Tahoe, když jeden ze zaměstnanců zaklepal s tácem naloženým jídlem.

„V kuchyňce je překapávač,“ informoval Téu. „Zapnu vám ho, abyste měli čerstvou kávu. Nebo byste si raději dali čaj?“

„Káva bude lepší,“ přikývla Téa.

Vzali si snídani na verandu, protože teplota prudce stoupla. Vzduch se zahřál sluncem, které zářilo z bezmračné oblohy. Vrhli se na svoje jídlo, jako by nejedli týden, a dojedli každý drobeček. Pak se opřeli a vychutnávali si kávu.

„No tak,“ překvapil ji Lue. „Ptej se.“

Nic nepředstírala, protože to nemělo žádný smysl. Kromě toho tady byl ten problém s tím, že byla citace – nejhorší lháčkou na světě konec citace. „No dobře. Tak se budu ptát.“ Snažila se o nezaujatý přístup, jako by jí na jeho problému nemohlo záležet méně. Měla podezření, že i v tomto pokusu žalostně neuspěla. „Co má ta nehoda společného s rozhodnutím, že se nikdy neoženíš?“

Zaváhal. „Musíš pochopit můj svět. Svět rodiny Danteových,“ začal oklikou. „Jen si to vezmi Primo a Nonna. Moji rodiče. Můj strýc a ta jeho manželská katastrofa.“

Téa pokrčila rameny. „Je mi to líto, ale nechápu.“ Svrážtila obočí. „Počkej. Mluvíš o Infernu?“

„Ano.“ Nalil si další šálek kávy a doplnil její. „Celý život jsem slýchal o Infernu. Žil jsem s Infernem. Cpali mi to odjakživa horem spodem.“

Téa se tiše zasmála.

„Luku, je to příběh. Rodinná legenda.“

Potrásl hlavou.

„Pro Danteovy je to víc než jen legenda. Viděla jsi moje prarodiče. Brzy budou mít osmdesát, ale nedokážou jeden z druhého spustit ruce. A s mými rodiči to není o nic lepší. Stejně tak s bratranci. A každý z nich odjakživa tvrdí, že to je kvůli tomu zatracenému Infernu.“

„A co tvůj strýc?“ Téa se snažila zachovat vážnou tvář. „Říkal jsi, že jeho manželství byla katastrofa. Nedokazuje to snad, že Inferno nefunguje vždycky?“

Bez humoru se zasmál. „Případ strýce Dominika dokazuje pravý opak. Víš, neoženil se z lásky, ačkoli byl bláznivě zamilovaný do jedné ze svých šperkařských návrhárek a měl s ní vášnivou aférku. Místo toho si vzal tetu Lauru pro peníze. Primo ho varoval, že to skončí špatně a taky se to stalo. Strýc Dom a moje teta se před lety zabili při nehodě na moři. Během

hádky kvůli rozvodu. Myslím si, že se rozhodl nakonec ke svatbě s tou návrhářkou. Když strýc s tetou zemřeli, moji prarodiče si k sobě vzali Seva a moje bratrance a vychovali je.“

Tolik smutku! „Ach, Luku. Je mi to moc líto.“

„Samozřejmě, že to všechno jen upevnilo v očích naší rodiny sílu legendy. A změnilo ten okouzlující příběh v pravdu.“

„Ale to tak není,“ namítla.

Vztáhl ruku přes stůl a uchopil ji, propletl si s ní prsty a držel ji. „Není?“

Zachvěla se. „Já –“ Trhaně se nadechla. „To, co zakoušíme, je jen velmi těžký případ fyzické přitažlivosti. Věřit v cokoli jiného by nebylo... logické.“

„Jsem rád, že to říkáš. Protože při tom zůstane,“ upozornil ji, i když se mu v očích zažehla jiskra touhy. „Nikdo mě nepřinutí ke svatbě jen kvůli takové vymyšlené rodinné povídačce.“

„Nikdo tě přece nenutí, abys něco takového udělal,“ řekla.

„Vážně?“ Pustil ji a opřel se. V očích se mu objevil cynický výraz. „Možná by mi to došlo dřív, kdybych nebyl tak... rozptýlený. Ale je tady hodně věcí, které nesedí. Například to, proč jsem byl vlastně najatý jako tvůj ochránce?“

Rozpačitě se na něj usmála. „No, asi proto, že každou chvíli zakopávám o vlastní nohy, ne?“

„Hm.“ Naklonil hlavu na stranu. „Je zvláštní, že v těch týdnech, co spolu trávíme, jsem si ničeho takového nevšiml.“

„Když jsme se potkali poprvé“ začala.

„Jo, to mi dělalo starosti,“ přikývl. „Ale kolik takových věcí se stalo od té doby?“

„No, žádná,“ připustila. „Ale předpokládala jsem, že to je díky tvojí přítomnosti.“ Zamračeně se odmlčela. „Když to člověk vysloví hlasitě, moc smyslu to nedává, co?“

„To je fakt. Nedávno mi došlo, že existuje jen jeden důvod, proč jsme byli svedeni dohromady.“

Nevěřicně se zasmála. „Přece si nemůžeš myslet, že za to může Inferno. Jak by někdo mohl vědět, že jsme právě ti dva, kteří se k sobě hodí?“

Luc zvedl šálek s kávou a hleděl na ni přes jeho okraj. „To mě taky nejdřív zaráželo, dokud jsem si neuvědomil, že jsme se už kdysi setkali.“

„Ale to bylo před lety,“ mávla rukou. „Byli jsme děti.“

„Vážně? Lazz a Ariana se taky setkali poprvé jako děti. A Primo tvrdí, že strýček Dominik si těch příznaků všiml právě tehdy a na jejich základě jim on a Arianin otec rovnou domluvili svatbu.“

Téa otevřela ústa, pak je zase zavřela. „To si snad děláš legraci,“ vypravila ze sebe.

„Ani trošku.“

„A ty máš podezření, že si tvoji rodiče nebo prarodiče tehdy něčeho takového všimli mezi námi? Jak by to bylo možné?“ odfrkla si. „Vždyť jsme si tehdy stěží vyměnili slovo! Na první pohled jsme jeden druhého nemohli ani cítit.“

„Vzpomínáš si, proč to tak bylo?“

„Já...“ Přemýšlela a snažila si vybavit to nešťastné léto. „Pořád jsi mě otravoval. Provokoval mě.“

„Znepokojoval jsem tě,“ řekl tiše.

„To je pravda. Vzpomínám si – bylo to, jako bys byl nabitý statickou elektřinou. A vždycky jsi na mě odněkud vybafl, když jsem to nečekala.“ Přimhouřila oči. „Ty spratku.“

„Přemýšlej o tom,“ vyzval ji bez jakékoli reakce na její žert. „Není to vlastně taková jemnější, dětská verze toho, co jsme zažili, když jsme se potkali v dospělosti?“

Opřela se a uzavřela se do sebe. „Myslela jsem si, že ty v Inferno nevěříš,“ obvinila ho.

„Nevěřím.“

„Tak co tedy –“

„Ale moji rodiče a prarodiče v něj věří bezvýhradně.“

Vykulila na něj oči. „A ty si myslíš, že kvůli tomu, co se nám dělo tehdy...“

Přikývl. „Pomalu mi došlo, že asi tehdy usoudili, že mezi námi vzplálo Inferno. Primo mi tehdy přikázal, abych se k tobě po zbytek vaší návštěvy už ani nepřiblížil. A když Primo něco přikáže...“ Luc pokrčil rameny. „Roky běžely. Vsadil bych se, že Nonna a Madam usoudily, že je na čase znovu nás dát dohromady, aby se vidělo, jestli se me zi námi něco stane. A řekl bych taky, že tu tvou roztržitost zveličily, aby měly nějakou výmluvu.“

Téa prudce odložila svůj šálek na stůl. „Fajn. Řekneme jen kvůli tomuto rozhovoru že ten důvod, proč jsme v téhle situaci, má počátek v prázdninách, které jsme společně trávili na jezeře. Ale to ještě neznamená, že se podle toho musíme chovat, ne? A navíc... pořád nechápu, co má Inferno společného s autonehodou a tvým rozhodnutím se neoženit.“

Najednou na něj padla temnota Téa si byla skoro jistá, že ji vůbec nevidí. Ze se jí ztratil kdesi v těch dávno minulých dnech. „Celá rodina Danteova věří, že když udeří Inferno, je známkou celoživotní lásky. Jeden muž. Jedna žena. Jedna láska.“

„Není to podstata všech manželství aspoň teoreticky?“ zeptala se tiše.

Přikývl.

„Tak to bylo s Jorgensovými. I já jsem viděl, jak se milují, i když jsem s nimi nestrávil moc času. V jedné vteřině byli milující se rodina. V další Sonya zůstala sama. Její život skončil, když skončil jejich: ale ona byla stále naživu. Prázdná. Zlomená. A přinucená žít v tomto stavu po zbytek svého života. Proto se ho pokusila ukončit.“

Téa se snažila spojit si střípky, které jí ukazoval, do smysluplného celku. „Bojíš se, že se to stane tobě?“

Luc se na ni zahleděl.

„Sonya byla Kurtovi a jejich synovi cele oddaná. Když zemřeli, podle ní její život skončil.“

„Ty nejsi Sonya,“ namítla Téa.

„To ne. Protože já se nikdy žádné jiné osobě takhle neoddám. Viděl jsem, že to udělal Rafe s Leigh, jeho ženou. A viděl jsem, jak ho zničilo, když od něj odešla. Já nebudu druhá Sonya. A nebudu ani Rafe.“ Obrátil k ní svůj zmučený pohled. „Takže se neožením.“

Téa potřásla hlavou. „Mýlíš se, Luku. Není to tak, že ses rozhodl se neoženit. Rozhodl ses, že nebudeš nikdy milovat. Je skoro legrační, že si myslíš, že můžeš mít lásku pod kontrolou.“ Odstrčila prázdný šálek s kávou na kraj stolu. „Mám ji pod kontrolou.“

„V tom se právě mýlíš.“ Postavila se. „Máš smůlu, protože láska si vybírá. A vybere si tě, ať se ti to bude nebo nebude líbit.“

S tím se Téa obrátila a přinutila se odejít od toho, co jak právě zjistila chtěla na světě ze všeho nejvíc.

OSMÁ KAPITOLA

O pár hodin později jim přistavili pronajatý vůz. Majitelka motelu se zeptala, jestli budou chtít chatičku ještě na další noc a Luc pohlédl po straně na Téu.

„Je to na tobě,“ pronesl bezvýrazně.

Téa zaváhala.

„Nevím, jak dlouho potrvá, než najdu našeho bývalého manažera a přesvědčím ho, aby promluvil. Connie očekává, že budu pryč přinejmenším dva dny. Byla bych raději, aby nezjistil, že jsem nejela tam, kam chtěl.“

„Odpoledne nebo k večeru má přijít bouřka,“ ozvala se majitelka nesměle. „Nechtěla bych být na těch horských silničkách, až udeří. Do zítřka by se mělo ale vyjasnit.“

Téa přikývla. „Tím se to vyřešilo samo. Zůstaneme ještě jednu noc, jestli je to možné.“

Majitelka se rozzářila. „Další rezervaci máme až na pátek. Klidně tady do té doby můžete být.“

Téa omluvně potřásla hlavou. „Měla by stačit jedna noc navíc.“ Významně se na Luka podívala bylo jasné, že by raději zůstala celý týden. Ten pohled mu sdělil, že by stačilo jeho jediné slovo, aby si pobyt prodloužili a slabšího muže by zřejmě i k tomuto slovu přesvědčil. Přiměl se mlčet. Povzdechla si. „Mám hodně práce v kanceláři. A musím taky něco udělat s mým vozem.“

Nebylo pochyb o tom, že to vše byly výdaje, které zrovna teď nepotřebovala. „Pomůžu ti s tím.“

„To není nutné,“ odpověděla se zdvořilým chladem.

„To je to nejmenší, co mohu udělat s ohledem na to, že jsem to byl já, kdo to auto naboural,“ odpověděl stejným tónem.

Nechala to být a obrátila se k majitelce, která jejich slovní kopanou pozorovala s chápavým výrazem ve tváři. „Mohla byste mi říci, jak se dá dostat do městečka Polk?“

Luc trpělivě čekal, dokud jim žena nevyznačila na mapě cestu. O chvíli později byli opět na silnici. Krátce na ni pohlédl. Zdála se mu bledší než obvykle, pihy jí vystupovaly jasněji a kolem úst měla stín trpkosti. Ještě výraznější známkou jejího duševního stavu byly ruce, které pevně svírala v klíně.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se po první sérii serpentín. Schválně jel mnohem pomaleji, než by si za normálních okolností dovolil.

„Přežiju to.“

Přijeli do Polku před polednem a Luc navrhl, aby se před setkáním s manažerem naobědvali. Usadili se v restauraci s květináči barevných květin před vchodem a domáckým interiérem. Na jídelním lístku bylo množství lákavých pokrmů, a když dorazily na stůl, byly krásně upravené.

„Jak se jmenuje ten chlápek, co se s ním chceš setkat?“ zeptal se Luc při jídle.

„Krendal. Douglas Krendal.“

„Ví o tom, že se k němu chystáš?“

Zaváhala. „Napadlo mě, že ho překvapím. Volala jsem, abych se ujistila, že je doma. Ale předstírala jsem, že jsem telefonní operátorka.“ Zamrkala a promnula si ucho. „Pan Krendal si rozhodně nebere servítky.“

„To by ti mohlo spíš pomoci.“

„V to právě doufám.“ Znovu zaváhala, hrála si s vidličkou a posunovala jídlo na talíři. „Poslechni. Chtěla bych si s ním promluvit soukromě. Mám takový pocit, že by byl otevřenější, pokud tam s ním budu sama.“

Luc zvedl jedno obočí. „Jinými slovy, do toho, o čem chcete mluvit, mi nic není.“

„No... ano.“

„Nemám s tím žádný problém.“

„Vážně?“ zeptala se pochybovačně. „Nebudeš se se mnou hádat jako kvůli Conniemu?“

Pokrčil rameny. „Situace s tvým bratrancem je jiná. Já tomu chlapovi nevěřím. Takže jsem se snažil být nablízku pokaždé, když se snažil vodit loutku na provázcích.“

Ztuhla. „Chápu to správně, že ta loutka mám být já?“

„To ukáže čas.“ Pokynul rukou k talíři. „Dojedla jsi?“

„Ano.“ Odstrčila svůj napůl sněžený oběd na stranu. „Dejme se do toho, ať to mám z krku.“

Tu adresu našli bez větších problémů šlo o domek přilepený na jednom z mnoha kopců, které město Polk obklopovaly. Malá stavba se krčila na obrovském pozemku pod shlukem vzrostlých borovic. Luc zastavil na příjezdové cestě, která končila malým kruhovým objezdem pokrytým štěrkem. Téa vystoupila a šla po betonovém chodníku ke vchodu do domu. Díval se, jak zaklepala. Pak se otevřely dveře a ona se představila. Na Krendalově tváři se objevil otrávený výraz, ale pod Téiným šarmem začal brzy roztávat. Nakonec se dveře rozletěly dokořán a Téa zmizela uvnitř.

Za pět minut nato mu zazvonil mobilní telefon. „Ahoj, Juice,“ pozdravil svého kamaráda. „Co jsi zjistil?“

„O tom chlapovi nebo o té firmě?“

„Fajn, teď jsi získal mou pozornost.“ Luc poslouchal a s každou další informací se víc a víc mračil. „Zatraceně,“ pronesl, když Juice skončil.

„Přesně to byla moje reakce. Co řekneš té dívce?“

„Všechno.“

„Nebude se jí to líbit.“

„Myslím, že bude zuřit.“

„Jsem rád, že u toho nebudu.“

„Zbabělce.“

„Pch. Hodně štěstí.“ S tím linka oněměla.

O dvacet minut později se objevila Téa. Potřásla si s Krendalem rukou a vrátila se do auta – její podpatky vyťukávaly do betonu hlasité staccato. Nastoupila a zabouchla za sebou dveře.

„Ten syčák!“

Luc si založil ruce na hrudi a díval se na ni. Viděl, že chybí málo a vybuchne.

„Doufám, že se ta poznámka týkala bratránka Connieho – a ne pana Krendala,“ poznamenal.

„Samozřejmě, že se týkala bratránka Connieho...“ procedila mezi zuby nenávistně. „Jeďme. Musím se nějak odreagovat.“

A to ještě nic neví, pomyslel si Luc. „Fajn, jedeme.“

K motelu dojeli v tichu, Luc jí dal příležitost k tomu, aby strávila informace, které dostala. Možná, že jakmile se smíří s informacemi, které dostala od Krendala, bude schopnější vyrovnat se s jeho novinkami. V dálce se sbíraly mraky a vzduch znehybněl v předtuše bouře. Nebe vřelo a vrcholky borovic se začaly kývat v sílícím větru počasí se dokonale hodilo k Téině náladě. Podíval se na hodinky, zvážil vzdálenost a usoudil, že se do chatky dostanou včas.

Když zaparkovali před svým dočasným domovem, nebe už bylo skoro černé. Luc postrčil Téu dovnitř a rozsvítil světla, která zahnala stíny bouřlivého odpoledne. Pak se vydal hledat baterku a svíčky pro případ, že by bouře vyhodila pojistky, a Téa zamračeně kontrolovala mobilní telefony.

„Co se děje?“

„Není signál. Doufám, že si o mě Madam a děvčata nedělají starosti.“ Rozzářila se. „Možná se ani nepokoušely volat.“

Položil na stůl několik svíček, které našel v kuchyňské zásuvce, a krabičku sirek.

„Myslíš, že to je pravděpodobné?“

Její tvář opět pohasla. „Asi ne.“ Pak si povzdechla. „Potřebuju se napít.“

Otevřel dvířka malé ledničky. „Máš svůj šťastný den. Zdá se, že chatka pro novomanžele je zásobená i šampaňským. Myslíš, že ho můžeme vypít i tak?“

Téa rozhodně přikývla.

„Nebudeme se nijak omezovat.“

Luc vytáhl láhev a odstranil fólii kolem zátky. Pak opatrně a zkušeně víno otevřel. V kuchyňské skřínce našel dvě flétny a nalil perlivou tekutinu. Téa opatrně polkla a nakrčila nos, když jí do něj vyhrkly bublinky.

„Je moc dobré,“ podívala se na něj. „Kalifornské?“

Luc přikývl a naklonil se k viněti.

„Z regionu Carneros.“

„To vše vysvětluje.“ Párkrát usrkla a nakonec se na něj podívala. „Něco ti musím říct.“

„O Krendalovi?“

Mávla rukou. „O tom Rafeově narozeninovém večírku u Prima.“

Podivil se, jak se k tomu dostali. „Asi mi povíš, proč jsi byla tak rozrušená, když jsme odjížděli. A proč ses tak náhle rozhodla soustředit se výhradně na práci a rodinu.“

„Ano.“ Pátravě se na něj zahleděla. „Sev ti nic neřekl?“

„Ne.“ A za to drobné přehlédnutí Sev zaplatí. „Co se stalo?“

„Tvůj bratranec mě upozornil na to, že s našimi službami není všechno v pořádku.“

Trvalo mu jen vteřinku, než si to, co mu řekla, spojil s informacemi, které mu dal Juice. „To asi vysvětluje tu tvou pondělní konfrontaci s Conwayem.“ Luc usrkł šampaňského, pochvalně přikývl a odložil sklenku na stůl. „Nemůžu se dočkat, až uslyším, jak to vysvětloval.“

„Tvrdil, že to je nějaký omyl a že se na to podívá.“

„A tys mu to věřila?“

Zamávala na něj sklenicí. „Nebud směšný. Samozřejmě, že ne. Ten kluk umí lhát stejně dobře jako já.“

Luc se rozkašlal smíchy. „Asi to je genetický problém.“

„Bezpochyby. Každopádně trvá na tom, abych zůstala mimo – a to i poté, co jsem poukázala na to, že se za měsíc octnu přímo uprostřed toho fiaska. On řekl, že to bude v pořádku. Že to zatím pohlídá on a se Sevem se sejde. Taky mi přikázal, abych ho za žádných okolností nekontaktovala.“

„To bylo tehdy, když jsi vpadla dovnitř jako fúrie a zabořila jsi nos do těch účtů, co?“

„Bylo na nich něco...“ V temném pokoji ztmavly i její oči. „Jakmile jsem pochopila, v čem je skutečný problém, věděla jsem, co mám hledat.“

„Tvůj bratránek asi šetřil na kvalitě, co?“

Přikývla. „A účtoval si víc za horší služby. To jsem nedokázala v účtech nejprve vysledovat. Víš, ceny, kte účtujeme našim zákazníkům, vzrostly, ale když jsem se n to podívala blíž, naše výrobní náklady ve skutečnosti klesly – i přesto, že skladba služby zůstala stejná.“

Aniž by znal detaily, bylo Lukovi jasné, že na tom něsmrdí. „Jestliže výrobní náklady klesly a ceny vzrostly, pak by zisk měl letět strmě nahoru.“

„To si piš,“ souhlasila. „A jde o to, že by skutečně nahoru letěl, kdyby se ty peníze nepoužily na nákup nového vybavení. Na papíře to vypadá legálně.“

„Hm.“

Naklonila hlavu na stranu. „Vypadáš, jako bys právě vyřešil nějakou hádanku.“

„Je to tak. Nejdřív mi pověz, co říkal Krendal. Pak ti to vysvětlím.“

„Dobře.“ Dolila si víno. „Douglas Krendal byl výrobní manažer – tvrdí, že ho Connie z toho místa vyštípala.“

„Protože narazil na ty jeho čachry, řekl bych,“ přikývl Luc.

„Přesně tak. Nesouhlasil s tím, a dával to hlasitě najevo. Byl ve firmě celé roky, a tak se nedokázal smířit s Connieho přístupem.“

„Takže ho Conway vyrazil.“

„Poslal ho do důchodu,“ opravila ho s pokrčením ramen. „Ale v podstatě máš pravdu. Zbavil se ho při první příležitosti.“

Luc zaváhal, protože mu bylo jasné, že nadešel čas, aby se dozvěděla zbytek špatných zpráv. Nadechl se. „To, co ti řeknu, se ti nebude líbit.“

Znehybněla a na tváři se jí objevil zranitelný výraz...Prosím tě, že nejsi člověk, kterého nastrčil Connie.“

Tak tohle Luc nečekal. Dokonce se musel hlasitě rozesmát. „Ne, nešpicluju pro něj,“ pronesl za okamžik vážně. Viděl, že jeho slova dokázala obnovit její důvěru. „Ale požádal jsem bývalého kolegu, aby tvého bratrance důkladně proklepl.“ Protáhl tvář. „Není to nic pěkného, Téo.“

Opřela se a stiskla si rukou nosní můstek. „Řekni mi to.“

„Je doslova na dně.“

Otevřela překvapeně ústa.

„Jak by to bylo možné? Víím, kolik v Blingu vydělává řeknu ti, že jsou to slušné peníze.“

„Jo, to určitě. Až na to, že nedostává procentní zisky ze společnosti, které by dostával, kdyby mu patřila. Je na výplatní pásce s mírnými bonusy, které musí vždy schválit rada. A tak vytuneloval všechny možné fondy, aby získal dost peněz na ten byznys, který chce rozjet.“ Pak se odmlčel. „A je toho ještě víc,“ dodal.

„To se dá čekat,“ zamumlala.

„Myslím si, že víím, co má v plánu.“

„Zpronevěra?“

„Ne peněz.“ Chvilí počkal. „Ale vybavení ano.“

„Ty nákupy, které udělal se ziskem.“ Zamračila se. „Nechápu to. Co chce dělat s vybavením?“

„Tohle je čirá spekulace, ale řekl bych, že mám pravdu. Myslím si, že chce rozjet konkurenční firmu.“

Téa se prudce nadechla. „Ach... špatné služby –“

„rozzlobí tvoje klienty. A bude snadnější je přetáhnout z Blingu jinam.“ Luc dopil poslední kapku vína a odstrčil sklenici stranou. „Ano, převede rodinnou firmu na tebe. Ale postará se, že až k tomu dojde, dostaneš sotva víc než jen nablýskanou skořápku. Pak, až budeš na hranici bankrotu díky tomu, že k němu odejdou všichni tvoji klienti –“

„– přijde za mnou a nabídne mi, že firmu ode mě odkoupí za zbytkovou cenu,“ dokončila jeho větu. „Pak Connieho firma převezme i jméno Billings a bude mít všechno to, co mu můj dědeček neodkázal. Firmu, jméno i peníze.“

„Z tohoto úmyslu ho podezírám.“

„A já si myslím, že máš pravdu.“ Zavřela oči a přemýšlela. „Otázka zní, co mohu udělat, abych ho zastavila? Měl na přípravu spoustu času. A já firmu převezmu až za čtyři a půl týdne. Musí vědět, že na to dřív nebo později přijdu a to znamená, že má celý měsíc na to, aby svůj plán přivedl k dokonalosti, zatímco já se budu na to vše dívat z postranní čáry.“

„Ještě ale neví, že to víš,“ pokusil se ji Luc ujistit. „Pořád ještě máš čas, abys něco udělala.“

Téa potřásla hlavou. „Dokud vede Billings, nemohu toho moc udělat. Kdybych tak mohla firmu převzít hned...“ Ztuhla. Pomalu se podívala na Luka. „A asi existuje způsob, jak bych to mohla udělat.“

„Fajn.“ Popadl sklenici a zklamalo ho, když zjistil, že je prázdná. „Udělej to.“

„Budu k provedení té akce potřebovat tvou pomoc. Jinak je mi ten plán k ničemu.“

Akce. Plán. S tím měl své zkušenosti. „Víš přece, že pro tebe udělám všechno, co bude v mých silách.“

Usmála se. „Doufala jsem, že to řekneš.“

Její výraz ho začal mírně znepokojovat. Vypadala najednou odhodlaně jako toho večera po Rafeových narozeninách.

„Skoro se bojím zeptat, ale... co ode mě budeš potřebovat?“

„Je to vlastně poměrně jednoduché. Chci, aby sis mě vzal.“

Luc nevěřícně na Téu hleděl. „Prosím?“

Byla natolik chytrá, že se zatvářila nervózně. „Slyšel jsi mě.“ Polkla šampaňské. „Chci, aby sis mě vzal. Samozřejmě jen dočasně.“

„Ach, samozřejmě.“

Při jeho sarkasmu sebou trhla. „Luku –“ Bez váhání ji přerušil. „Mám dojem, že o tom jsme se už spolu bavili.“ Najednou pocítil hněv, který byl záramová ný prvním zahřměním zvenku. „Říkal jsem ti, že se nikdy neožením. Které části z toho nerozumíš?“

„Počkej. Vysvětlím ti to.“ Pokračovala, čímž prokázala buďto neuvěřitelnou odvahu nebo nebetyčnou neschopnost odhadnout náladu, v jaké se zrovna nacházel. „V poslední vůli mého dědečka je klauzule, v níž se říká, že pokud se vdám, zdědím Billings rovnou, pokud mi bude víc než jednadvacet let.“

„To je vynikající. Přiju ti hodně štěstí, aby sis rychle našla někoho, kdo si tě vezme.“

„Myslím, že mi nerozumíš.“

„Rozumím ti dokonale,“ odsekl. „Ty jsi ta, kdo nerozumí. Má odpověď, slečno, je nejen ne, ale ne, nikdy.“

„Pokusím se, abych se tím necítila uražená.“ V očích jí také začal svítit hněv. Kdesi blízko udeřil blesk a světla začala poblikávat. „Nechápeš, že to je dokonalé řešení? Pro nás oba, Luku.“

Luc si založil ruce na hrudníku. „Tak tohle si rád poslechnu. Jak by mohla být naše svatba pro mě dokonalým řešením? A čeho?“

„Celá tvoje rodina věří tomu, že tě zasáhlo Inferno, ne?“

„Naneštěstí to tak vypadá.“

„Tak jim dáme, co chtějí.“ Nad hlavami jim udeřil hrom, a tak musela počkat, dokud jeho rachot neutichne. „Dáme jim svatbu mezi dvěma dušemi, které zasáhlo Inferno. A o pár měsíců později... tak šest, sedm... jim všem řekneme, že to nefungovalo. Rozvedeme se.“

„Danteovi se nerozvádějí.“

„Rafe se rozvedl,“ připomněla mu.

„Technicky je vdovec.“

To ji zarazilo.

„Ach. To jsem si neuvědomila. Omlouvám se.“

„Mně se nemusíš omlouvat.“ Mávla rukou. „Odbočili jsme.“

„Chápu, kam míříš, Téo, ale doporučuju ti, abys to raději nechala být.“

Luc se k ní obrátil zády a pohlédl z okna. Nad hlavou jim opět udeřil blesk následovaný hromovou ránou, která se odrážela mezi okolními kopci. Chápal logiku jejího návrhu, ale viděl také nebezpečí, která mohla číhat po cestě.

Nebezpečí, jako třeba nutkání Inferna, které by mohlo vzrůstat a s každým dalším dnem v její společnosti se mu propalovat hlouběji do srdce. Nebezpečí, že by s ní každý večer usínal a nakonec by se nedokázal přimět k tomu, aby ji nechal jít. Nebezpečí, že by mohla otěhotnět.

A největším nebezpečím byla láska.

Viděl v temném skle její odraz. Pozoroval, jak si hraje se stopkou sklenice, a dobře si všiml napětí, které se jí usadilo za krkem. I přes hněv, který cítil, ji stále chtěl cítil to nevíтанé spojení, jež mezi nimi zavládlo.

S povzdechem se k ní obrátil. „Myslíš si, že když se vezmeme, zůstaneme spolu nějaký čas, řekneme, že to nefungovalo, a rozvedeme se, moje rodina mě nechá na pokoji? Že mi přestanou neustále servírovat ten nesmysl s Infernem? To je tvůj plán?“

Dychtivě přikývla. „Přesně tak. Jestliže věří tomu, že jsem tvoje osudová žena, pak na tebe nebudou naléhat, aby ses znovu oženil.“

„To ne.“ Zamračil se a díval se na ni. „Ale budou na mě naléhat, abych se k tobě vrátil.“

„Ach.“ Povzdechla si. „Na to jsem nepomyslela.“

Když viděl zklamání v jejím obličeji, suše se usmál. „To proto, že neznáš mou rodinu.“

Rychle se dala dohromady. „Ale když se vezmeme doopravdy, tak to skončí, ne? Pak nás nechají na pokoji.“

Znehybněl jako socha. „Vzít se doopravdy?“

„Je to možné.“ Zvedla hlavu. „Víc než možné. Protože na rozdíl od tebe, já se lásky nebojím. Viděla jsem tvou rodinu a to, jak jsou šťastní přemýšlela jsem o tom. Možná, že jakmile jednou bude moje rodina finančně zabezpečená, budu se moci zamilovat a vdát. Založit rodinu a vdát se jako Kiley a Francesca.“

Několik nekonečných vteřin nedokázal přemýšlet jasně. Nedokázal dýchat. Před jeho vnitřním zrakem se objevil obrázek těhotné Téry. Téry, která čeká jeho dítě. *Jeho dítě*. A pak se záběr kamery změnil. Pokřivil. A najednou to už nebylo jeho dítě, ale dítě jiného muže. Jejího manžela. Muže, který bude mít právo dotýkat se jí. Spát s ní. Sdílet s ní veškerou intimitu.

Dát jí dítě.

Slyšel hluboké zasténání a chvíli trvalo, než si uvědomil, že ten zvuk se vydral z jeho vlastního hrdla. V jedné minutě stál

u okna a v další byl na druhé straně místnosti. Vztáhl k ní ruce a objal ji.

„Luku,“ zalapala po dechu. „Co to děláš?“

„To mi řekni ty, když máš vždycky na všechno odpověď.“

Luc Téu dovlekl k posteli a položil ji na matraci. Lehl si k ní a začal ji líbat. Nevzpomínal si ani, jak ji svlékl. Nad hlavou jim burácela bouře a blesky vysekávaly z temnoty perlově bílé záblesky. V jednom z nich uviděl Téu, bělostnou postavu na černém podkladu. Jen vlasy a oči měly nějakou barvu v tom černobílém světě skvrnu ostře rezavé, pod níž se chvěla dvě jezírka tyrkysových zorniček, stejně tajemných jako oceán.

Živly převzaly moc nad nocí a přižívovaly svou živočišnou mocí i jeho vášeň. Téa a Luc se objali, promísili svou ženskou a mužskou složku, která našla společný prostor, místo, kde zapadli do sebe a stali se jednou bytostí. Jejich těla se proplétala, pohybovala se spolu s rytmem bouře, odrážela její divokost a intenzitu dávala vše a nic neočekávala. Klesli společně do srdce bouře, řídili ji a byli jí řízeni až k neopakovatelnému vyvrcholení.

Luc vnímal, jak se Téa blíží k vrcholu, slyšel její výkřiky neovladatelné slasti. A to mu stačilo, aby ji následoval. Slyšel, jak křičí jeho jméno a odpověděl jí svými vlastními výkřiky, zvukem, který v sobě měl podmanění. Když bylo po všem, něžně ji objal a přitiskl si ji k sobě do bezpečného objetí svých paží.

Důvěřivě se k němu přivinula, propletla svoje tělo s jeho, až by nedokázal říci, kde on končí a kde ona začíná. Držel ji a cítil na dlani pravidelný tlukot jejího srdce.

A usnul.

Dalšího rána se Téa probudila s úžasným pocitem. Neměla ponětí, co to do Luka tak náhle vjelo nedal jí příležitost, aby se ho na to zeptala. Mohla jen doufat, že k tomu dojde opět. A

brzy. Protáhla se a cítila, jak se ozývají nepřítis často používané svaly.

Luc se zavrtěl a zasténal. „Je tam pořád ještě ta vana s horkou vodou?“

Přitulila se k němu a potěšilo ji, když přes ni přehodil jednu ruku a přitáhl si ji.

„Je, pokud ji neodnesla bouřka.“

„Prší ještě?“

„Neslyším déšť. A myslím, že to žluté za oknem je slunce.“

„To je dobře. Pro tentokrát ti dovolím, abys mě do té vany odnesla. Ale jen pro tentokrát.“

„Hned se do toho dám.“ Odmlčela se. „Už tam jsme?“

Odtáhl se a zamračil se na ni. „Moc ti to nejde. Když uvážím, kolikrát jsem tě někam vlácel, řekl bych, že jednou bys mi to mohla pro změnu vrátit.“

„Je to ode mě velmi necitlivé, vím,“ pronesla omluvně.

„To bych řekl.“ Vstal z postele a vytáhl ji přes její protesty na nohy. „No tak. Pojd'me se vykoupat.“

„A co župany?“

„Ať si najdou nějakou vlastní vanu.“

Rychle přeběhli verandu, odsunuli víko z vyhráté vany a vklouzli dovnitř. Obklopilo je teplo a vířící bublinky, které byly pro bolavé svaly pravým požehnáním. Téa se obrátila po zvuku, který zaslechla před chatkou. „Mám dojem, že něco slyším.“ Posadila se a natáhla krk, pak si to rozmyslela a naopak zapadla hlouběji do vody. „Co když je to zase někdo se snídání?“ zašeptala v panice.

Luc se usmál. „V tom případě se asi někdo dostane do pořádných rozpaků. A vsadím se, že já to nebudu.“

A pak to uslyšela. Uslyšela hlasy, které se přibližovaly hlasy, které tam neměly co dělat. Měla celé dvě vteřiny na to,

aby divoce vytřeštila oči do Lukových: hned poté na verandu vstoupila Madam, za níž šly její tři nevlastní sestry. Pak prořízl vzduch vzdálený hlas její babičky.

„*Madre del Dio* Děvčata, nedívejte se!“

Ale ony... ony se samozřejmě dívaly.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Luc otevřel dvířka pronajatého vozu a počkal, až Téa nastoupí. Pak překulhal kolem kapoty a posadil se za volant. Nenastartoval.

„Jak nás Madam našla?“ zeptal se prudce.

Téa si sáhla vyčerpaně na čelo. „Vypadá to, že mi někdo volal kvůli pojištění toho zničeného auta. Madam vzala telefon a snažila se mě sehnat. To se jí ale nepodařilo vzpomínáš si, že vypadl signál? A tak se bála nejhoršího. Že jsme byli při té nehodě nějak vážně zranění.“ Obrátila oči k nebi. „Nechápu jen, jak si dala dohromady moje těžké zranění s tím, že jsem byla schopna zavolat do pojišťovny, ale jí ne. Madam není nejlogičtější osoba pod sluncem.“ Odmlčela se. „Ach bože. Asi si vzpomněla na tu noc, kdy zemřeli moji rodiče.“

„To stejně nevysvětluje, jak nás tady našla.“

Téa pokrčila rameny a zapnula si bezpečnostní pás. „Asi se to dozvěděla od pojišťovny. Pokud si vzpomínáš, museli jsme udat polohu vozu. Asi zavolala do nejbližší nemocnice já bych to udělala. A tam věděli, kam jsme se uchýlili.“ Ztichla a zamračila se na něj. „Co je s tebou?“

„Řekněme prostě, že to, jak nás načapala nahé ve vaně plné horké vody, je na můj vkus až příliš příhodné,“ pronesl bezvýrazně. „Vzhledem k situaci,“ dodal.

„Příhodné? Příhodné!“ Téa se naklonila a pečlivě artikulovala. „Jen pro tvou informaci, Luciano Dante, na tom, co se ráno stalo, nebylo příhodného absolutně nic.“

To ukáže čas. „Jak zlé to bylo?“ zeptal se.

Opřela se, ale viděl na ní, že v ní pořád ještě vře vztek. „Řekla bych, že asi podobné jako tvůj rozhovor s Primem.“

„Zatraceně.“

„Jo.“ Dlouze vydechla. „Co ti dědeček říkal?“

„Řekl mi, že jsme teď oficiálně zasnoubení,“ pronesl a sledoval její reakci.

Téa se zatvářila vyděšeně. „To snad žertuješ.“

„Rád bych. Bohužel to tak není. Rád si poslechnu nějaké další návrhy, kterými bys nás z té situace dostala.“

„Fajn. Tady jeden je. Řekni svému dědečkovi ne.“

„To určitě zabere.“ Nastartoval a zavrčení motoru podkreslilo jeho náladu. „Ani náhodou.“

„Takže co?“ zeptala se. „To se prostě vezmeme?“

„Nechtěla jsi právě tohle?“

„To sice ano, ale ne takhle.“ Zkřížila si ruce na prsou. „Uvažuj, Luku. Přece tě nikdo nemůže ke svatbě přinutit.“

„Vážně? A co ti řekla Madam poté, co nás přistihla uprostřed vášnivých hrátek?“ Přiložil si teatrálně ruku k uchu. „Co to bylo? Neslyším tě!“

Téa si odkašlala. „No... Je zklamaná.“

„Já taky. Měl jsem s tou vanou velké plány.“

„Řekla, že se mi to nepodobá. Že je to sobecké. Impulzivní. A nejhorší je, že prý dávám děvčatům špatný příklad.“

„Já bych řekl, že se ti to velice podobá – bylo to velkorysé. Vynalézavé. A ty tři čarodějnice, kterým říkáš sestry, nepotřebují žádnou pomoc k tomu, aby svoje eventuální ženichy přivedly k šílenství. Řekl bych, že ho vymyslely. A ta, co byla oblečená v gotickém stylu... Bože!“

„To je prostě Katrina. Má takové období.“

„Je děsivá.“

„Není děsivá. Je milá. Všechny moje sestry jsou milé.“

„Zejména ta, co by mi strčila jazyk rovnou do krku, kdybys nás nechala o samotě ještě o chvíli déle.“ Když Téa otevřela ústa, aby odpověděla, podíval se na ni. „Nech mě hádat. Neměl bych to brát osobně, chová se tak ke všem mužům.“

„Davida je přirozeně bujará,“ odsekla.

„Bujará. Ve kterém slovníku archaismů jsi to slovo vyhrabala? No, Vidina bujarost se vážně nedá přehlédnout.“

Téa si unaveně povzdechla a Luc zamrkal. Cítil se jako ten nejhorší mizera. Není to přece její vina, že má sestry takové uličnice a že se jim v životě nedostalo disciplíny: ačkoli za to se Téa viní stejně jako za smrt svých rodičů.

„Víš... Existuje z toho snadná cesta ven,“ nadhodil.

„A to je?“

„Vyložíme tvoje sestry u Prima a Nonny. Moji rodiče je napraví během jediného týdne. Pak svážeme bratránka Connieho, nácpeme mu do pusy roubík a někam ho schováme, aby ses mohla chopit vedení Blingu hned po návratu.“

Váhavě se na něj usmála. „A co naše blížící se svatba? Jak se vypořádáme s tímto drobným detailem?“

„Hm.“ Zamračil se. „Teď jsi mě dostala. Nemám tušení.“

„Já ano.“

„Paráda. Pověz mi to.“

„Až se vrátíme do San Francisca, promluví si s Primem. Vysvětlím mu, že všichni dospěli k nesprávným závěrům.“

„K nesprávným závěrům,“ opakoval po ní. „Když tě někdo najde nahou ve vaně s nějakým chlapem, žádné nesprávné závěry z toho nemohou plynout.“

Téa zasténala. „Taky nijak neprospělo, že majitelka pověděla Madam, že bydlíme v chatce pro novomanžele. Nejdřív si myslela, že jsme se tajně vzali. Když zjistila, že ne...“

„Dovedu si představit, kam od té chvíle váš rozhovor vedl.“

„Určitě dovedeš...“

Lukovi zazvonil telefon. Vytáhl ho z kapsy a podal ho Téě. „Podívej se, kdo to volá, buď tak hodná.“

„Je to Primo.“

„Tak to je dokonalost sama. Jen to vezmi. Můžeš mu vysvětlit, proč se nevezmeme.“

„Dobře,“ souhlasila, ačkoli teď už její hlas nezněl zdaleka tak sebejistě, jako před chvílí. „Dobrý večer, Primo, tady je Téa. Ano, Luc je tady se mnou. Ale řídí, takže –“ Dlouhou chvíli poslouchala a zmohla se sotva na několik *hm*, a *aha*.

„Řekni mu to,“ šťouchal ji Luc loktem do ruky.

Zamávala na něj, aby byl tiše. „Hm. Aha.“ Odkušlala si. „Jde o to, Primo, že Luc a já... No, prostě, nechceme se vzít. Ano. Chápu to. Dobře. Máte pravdu. Jezero Tahoe odsud je kousek.“

„Co to blábolíš?“ zasyčel na ni Luc. „Prostě mu to řekni a zavěs!“

„Omluvte mě na okamžik, Primo.“ Zakryla mluvítka dlaní. „Mohl bys, prosím tě, zkusit nenabourat další auto? Pokud nemůžeš jet, zastav. Jsem z tebe nervózní!“

„Ty jsi nervózní ze mě? Dej mi ten telefon!“

„Nechce s tebou mluvit. Chce mluvit se mnou. Ano, Primo. Ano, jsem pořád tady.“ Vytřeštila oči a prudce se nadechla. „Hm. Určitě to chtějí otisknout? Ale pochopil jste, že se nechceme brát? Mluvila jsem jasně? Ne, ne. To je v pořádku. Asi se tedy uvidíme zítra. Ano, určitě to Lukovi povím.“

Luc dupl na brzdy a zastavil vedle silnice. Pak vypnul motor.

„Tak co?“ naléhal. „Řekla jsi mu to?“

Téa pokývala hlavou. „Samozřejmě, že jsem mu to řekla. Neslyšel jsi? Řekla jsem mu na rovinu, že se nechceme vzít!“

„Pochopil to?“

Zavrtěla se. „Svým způsobem.“

„Jsme ještě pořád zasnoubení?“

„Už ne nadlouho.“

„To je dobře.“ Znovu se rozjel. Trvalo mu asi pět kilometrů, než její slova zpracoval. „Jen tak ze zvědavosti... co jsi chtěla říct tím svým *způsobem* a *už ne nadlouho*?“

„Tím jsem chtěla říct, že si cestou domů budeme muset udělat krátkou zajížd'ku.“

„Kam?“

Polkla. „Do Rena, Las Vegas nebo k jezeru Tahoe. Můžeme si vybrat.“

Luc znovu zastavil a tentokrát rozvířil prach krajnice daleko víc. Pak otočil klíčkem. „Co jsi to udělala?“

„Ty to nechápeš,“ vyhrkla rychle.

„Tak mi to vysvětli, abych to pochopil.“

„Vzpomínáš si na ten bulvární časopis, který tvým bratrancům způsobil tolik potíží? *Práškač*?“

„Bohužel ano. Co má s námi společného?“

„Nějak se dostali k historce o tom, že jsme utekli a tajně jsme se vzali. Nemám tušení, jak k tomu došlo,“ vykotala.

„Odvážím se tipovat naslepo. Která ze tvých sester má největší finanční potíže?“

„Vida, ale –“

„V tom případě si tipuju, že za tím je ona.“

„Moje sestra by...“ Zaváhala a svažila obočí. „O to nejde. *Práškač* chce ráno ten příběh otisknout. Primo řekl, že pokud se nevezmeme, bude to mít vážný dopad na moji budoucnost v Blingu. Že ztratím respekt zaměstnanců i klientů.“

Luc zavřel oči. Přál si, aby mohl tvrzení svého dědečka vyvrátit, ale nemohl. Měl pocit, že Primo udeřil hřebíček přímo na hlavičku. A pokud je jejich podezření o Conwayovi správné, pak ten vykutálený bratránek určitě použije celou historku jako zbraň proti Tée. S každou minutou Luc cítil, jak se kolem něj stahuje síť, která ho tlačí hlouběji a hlouběji do rohu, z něhož už nebude úniku.

„Kromě toho,“ dodala, „je tady ještě jeden malý problém.“

„Jaký malý problém? Pokud je opravdu malý, snad ho ještě unesu. Snad.“

„Primo řekl, že pokud si chceš nechat příjmení Dante, musíš si mě vzít. Ale myslím, že nemluvil vážně.“ Obrátila se k němu. „Co myslíš?“

„Tys mého dědečka viděla, ne?“

„Přece víš, že ano.“

„Myslím, že to odpovídá na tvou otázku.“ Znovu nastartoval a rozjel se.

„Tak co teď?“ zeptala se obezřetně Téa.

„Teď zajedeme k jezeru Tahoe a necháme se oddat.“

Přijeli do Nevady kolem poledne a během několika minut získali potřebnou svatební licenci. I přesto, že spěchali, trval Luc na tom, aby se zastavili v butiku pro lepší oblečení – oblek pro něj a šaty pro Téu. Vybrala si šaty v barvě slonové kosti se sukní do půli lýtek a živůtkem, který byl vyšívaný malými perličkami. Majitelka obchodu jí nabídla i jednoduchý závoj, který se k nim dokonale hodil. O chvíli později se Téa vynořila z obchodu a zjistila, že na ni Luc čeká s kyticí barevných růží v jedné a s krabičkou od zlatníka se dvěma prstýnky ve druhé ruce.

Pak jim bylo ponecháno na výběr, zda chtějí mít svatbu v kapli nebo v krásné zahradě v plném květu. K Téinu úžasu si Luc bez zaváhání zvolil zahradu. Nedokázala nemyslet na to, jestli mu ta zahrada nepřipomíná okolí Primova domu.

Na obou těchto místech rostly vysoké a rozložené stromy, pod nimiž se rozkládaly skvěle udržované záhony květin, které zářily barvami. Své sliby odříkali pod branou z popínavých růží, které je halily do sladké a opojné vůně. O krátkých dvacet minut později byli prohlášeni za muže a ženu.

Z cesty do San Franciska si toho Téa příliš mnoho nevybavovala. Věděla, že si spolu lehce a nezávazně povídali, nedokázala by si však vzpomenout, o čem. Když Luc nezajel k domu Madam, ale jel dál ke svému bytu, znejistěla.

„Nevyhodíš mě doma?“

Podíval se po ní. „Proč bych to dělal? Jsme přece svoji,“ poznamenal se zničující logikou. „Myslím, že by to tvé babičce i sestrám muselo připadat hodně divné, kdybys svatební noc strávila s nimi – a ne se mnou.“

Začervenala se a připadala si jako absolutní blázen. „Aha. Samozřejmě. Nepřemýšlela jsem.“

Luc zaparkoval, řekl cosi o tom, že vůz vrátí až ráno a popadl jejich zavazadla. Téa posbírala pár zbylých drobností a šla za ním. Cestou k jeho bytu ani jeden nepromluvil. Doma si odnesl svou tašku do ložnice, pak odložil její kufrík mezi dveře hostinského pokoje.

Nemohl jí to říci jasněji.

„Dala by sis něco k pití?“ zeptal se zdvořile.

Přemýšlela a pak přikývla.

„Sklenici vína bych neodmítla.“

„Červené?“

„Ano.“ Nalil jí sklenici a pak si namíchal whisky. „Je to skoro přesné tak, jako když jsem tu byla poprvé,“ poznamenala. „Až na tu mezihru se svatbou.“

Sklíčeně na ni pohlédl. „To je velký rozdíl.“

Odložila jemně svou svatební kytici na stůl vedle pohovky. Květiny už začínaly vadnout, což si uvědomila se smutným píchnutím u srdce. Když však vzala v úvahu všechno okolo, připadalo jí to vlastně dost případné. Brzy se budou muset vrátit zase do reality, což znamená, že se bude muset soustředit na práci a rodinu, zatímco Luc se začne opět vyhýbat závazkům. „Vím, že tě něco uvnitř užírá. Možná bys mi to mohl říct, abychom mohli jít v klidu do postele.“

„Tohle všechno ti přišlo velice vhod, že?“

Zavřela oči. Měla podezření, že si něco takového myslí. Bolelo ji, když se jí to podezření potvrdilo. „Ty si myslíš, že jsem to zařídila já, že?“

Chvilí trvalo, než polkl whisky. „Blesklo mi to hlavou.“

„Tak si to ujasněme,“ řekla ostře. „Tys mi řekl, že žádná svatba nebude. Já jsem to akceptovala. Konec příběhu.“

„A přesto za pár hodin od té chvíle se ti na prsteníčku leskne zbrusu nový snubní prsten.“

„Kvůli tvojí rodině, Luku ne mojí. Madam se ve mně jen zklamala. Mohla jsem s jejím zklamáním klidně žít dál. K tomuhle nás přiměl Primo.“

„Zapomínáš na to, že Primo nás nutil z toho důvodu, že někdo prodal falešnou zprávu *Práskači*. A existuje jen omezené množství lidí, kteří to mohli udělat.“

Zvedla obočí. „A všichni z nich jsou de Luca?“

„V podstatě ano.“

O krok k němu přistoupila. „Vždycky jsi prohlašoval, že jsem beznadějně mizerná lhářka. Podívej se na mě, Luku.

A poslouchej mě.“ Mluvila tiše a naléhavě. „Nijak jsem tě do té svatby se mnou nevmanipulovala. Nikoho z mé rodiny jsem nepožádala, aby se spojil s *Práskačem*. Nikdy, nikdy bych ti takovou věc neudělala.“

Naklonil hlavu. „Beru to.“

„Věříš mi?“ přitlačila na něj.

„Věřím.“

„Ale stále z toho chceš někoho obvinit.“

„Ano. Ne.“ Vzdychl. „Mohl bych stejně tak vinit sám sebe.“

„Děkuji ti za to,“ pronesla suše. „Téo, chtěl bych, abys něco pochopila.“ Jeho oči se temně leskly. „Tohle nic nemění.“

„Co tím chceš říct?“

„Víš dobře, co tím chci říct. Je to jen dočasné. Za pár měsíců mám v plánu odejít.“

„Já to vím.“ A skutečně to věděla. Jen doufala... Odložila s nejvyšší opatrností sklenici na stůl. „Myslím, že nakonec to víno nechci. Jsem unavená. Pokud ti to nevadí, zalehnu.“

Zastavil ji na cestě z místnosti. Byl to jen letmý dotek prstů na její paži. „Téo...“

Inferno se opět ozvalo a rozpoutalo plameny takové intenzity, že bylo téměř slyšet jejich praskání. Toužila se obrátit a nechat se obejmout. Prosit ho, aby ji přijal. Aby jí dal šanci. „Nech mě. Nemohu...“ Potřásla hlavou a bojovala o sebekontrolu. „Prosím tě, nech mě.“

Bez dalšího slova ji nechal jít.

Připravila se do postele jako automat. Nakonec vklouzla mezi pokrývky a stočila se do klubíčka. Je pár hodin vdaná – a toto je její svatební noc. Ani v nejdivočejších snech by si nepomyslela, že ji stráví o samotě. Nebo to, že muž, jehož si vzala, by dal skoro všechno za to, kdyby si mohl servat snubní prsten z prstu a ji vyrvat ze svého života.

Pod očními víčky ji pálily slzy, přetekly a zanechávaly za sebou stříbrné cestičky. Zabořila tvář do polštáře a snažila se nevydat jediný zvuk, který by ji prozradil. Neslyšela, že se otevřely dveře, neslyšela, že Luc překulhal po místnosti. V jedné minutě byla schoulená v peřinách, v další se tiskla k jeho hrudi. Nesl ji do svého pokoje.

„Co to děláš?“ vzlykla.

„Tohle je moje svatební noc,“ řekl, jako by opakoval její předchozí myšlenky. „A ať do mě udeří hrom, jestli ji mám strávit sám v posteli.“

Položil ji na matraci a pak si k ní lehl. V tichu noci jí svlékl noční košilku, která zmizela kdesi ve tmě. Pak ji našel svýma rukama. Hladil ji. Říkal jí slova, která říkat odmítal. S každým dotekem, s každým pohlazením jí dával sám sebe a odkrýval jí vše, co tak pečlivě střežil.

Tam, kde předtím byla mocná a divoká vášeň, nastal teď čas pro něžné milování. Když přišlo vyvrcholení, bylo stejně intenzivní, jako dřív, neslo v sobě však i jinou kvalitu. Kvalitu spojených srdcí, spojených duší – nikoli jen těl.

Než usnula, objal ji, propletl si svoje prsty s jejími. Z dálky uslyšela jeho hlas. „Dobrou noc, moje nevěsto. Tohle musí být Inferno,“ zašeptal.

„Musí. Dobrou noc,“ odpověděl někdo. Nemohla to být ona. „Ach, Luku. Tolik tě miluji.“

Když se Téa probudila, byla v posteli sama.

Rychlá prohlídka bytu jí potvrdila, že Luc někam odešel, ačkoli se k ní z kuchyně nesla vůně čerstvě překapávané kávy. Vedle stroje našla vzkaz. *Nechod' do Blingu, dokud se nevrátím.* Slovo *nechod'* bylo několikrát podtrženo. Po dvou šálcích kávy jí došlo, proč to Luc napsal. Jestliže chce svého bratránka vypudit a převzít vedení Billings, bude lepší, když to udělá chráněná nějakým skutečným plánem. Protože Connie svůj plán má.

Po krátké sprše se nasnídala a načrtla svou zprávu o zamýšlených změnách v managementu, přičemž se pečlivě zamýšlela nad každým slovem a formulací. Zrovna skončila, když se vrátil Luc doprovázený obrovitým černochem, který se představil jako Juice.

Podala mu ruku. „Těší mě, že jsem tě konečně poznal,“ řekl jí. „Luc toho o tobě dost navykládal.“

„Doufám, že i něco dobrého.“

„Dost dobrého na to, abych přemýšlel, proč s ním ztrácíš čas, když já jsem taky volný.“

Usmála se.

„Možná, kdybych tě potkala dřív než jeho...“ Komicky na ni mávl obočím. „To bys byla šťastná holka!“

„Mohl bys to přestat zkoušet na moji ženu?“ přerušil je Luc. „Chtěl bych jí povědět, jak se to všechno vyvíjí.“ Téa se přestala usmívat. „Zrovna jsem uvařila kávu.“

„Čteš mi myšlenky.“

Nad šálky čerstvé kávy začali mluvit. „Ze všeho nejdřív bychom se měli vypořádat s problémem toho nového vybavení, které Conway koupil,“ začal Luc. „Pro tvou informaci, Juice byl nejlepší vyšetřovatel v naší bezpečnostní agentuře. A vypátral, kam Connie ty věci zašil.“

„Jak se ti to podařilo?“ užasla Téa.

„Hm...“ Juice vrhl na Luka vyděšený pohled. „Asi bude lepší, když ti to nepovím. Nebylo to zrovna legál –“ odkašlal si. „Tedy, abych tak řekl...“

„Nic ti do toho není,“ přerušil ho Luc s pohledem na Téu. „Kromě toho jsme to vybavení dočasně přemístili. Moji muži by s tím měli být hotoví do poledne.“

„Počkej chvíli. Vy jste mu ty nové stroje ukradli?“

Dva muže si vyměnili pohledy. „No, technicky to vybavení patří firmě Billings, protože na jeho nákup použil firemní peníze,“ vysvětloval Luc. „Což znamená, že to je všechno tvoje a můžeš s tím nakládat, jak jen chceš. Jen jsem usoudil, že si to přemístění přeješ – a zachoval jsem se podle toho předpokladu.“

„Samozřejmě.“ Podivila se, jak je možné, že jí to nedošlo. „Bude to stačit k tomu, abychom mu zabránili začít s konkurenční firmou?“

„To doufám.“

Téa spokojeně přikývla. „Další krok je očividný: musíme dostat Connieho z budovy. Rozruch musí být co nejmenší.“ Položila na stůl svou zprávu. „Co si myslíš o tomhle?“

Luc a Juice si prohlédli dokument. „Tak tohle Connieho určitě nijak nerozveselí,“ pronesl Luc s nemilosrdným úsměvem. „Zejména ta pasáž o tom, že je jen vzdáleným příbuzným tvého dědečka a byl přinucen odejít z místa výkonného ředitele, protože – cituji – nebyl schopen zajistit provozování špičkových služeb, což je pro vnučku Daniela

Billingsse jednoznačnou prioritou konec citátu.“ Přisunul k ní zprávu přes stůl. „Má to jednu velkou chybu.“

Téa chňapla po papíru. „Jakou? Kde?“

„Podepisuješ se jako Téa de Luca. Má tam být Téa Danteová.“

Ta poznámka jí zamlžila zrak. Vzhledem k tomu, jak na jejich manželství pohlížel, pro ni znamenalo nesmírně mnoho, že trvá na tom, aby používala jméno Dante. „Hned to opravím.“

Luc spokojeně přikývl. Vzápětí mu zazvonil mobil. „Ano, Sandforde,“ pozdravil. „Co jste zjistil?“

Tée chvíli trvalo, než si to jméno zařadila do souvislosti, ale pak si vzpomněla na policistu, který jim tolik pornohl. Zachytila jen střípky Lukova rozhovoru, ale když se obrátil, sršel z něj hněv. Krátce pohlédl na Juice a stroze přikývl.

„Jdeme,“ podíval se pak na ni. „Je načase, abychom nakopali bratránka Connieho do zadku.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Conwayi Billingsovi se však takový scénář nezamlouval.

Téa vešla do jeho kanceláře bez zaklepání. Těsně za ní vstoupil i Luc a Juice. Conway vzhlédl a tvář mu potemněla hněvem. „Co si to, ksakru, dovoluješ? Nesmíš sem bez povolení – toho si užívej až za měsíc. Do té doby je to moje kancelář, Téo.“

„Mýlíš se, Connie. Od této chvíle je to moje kancelář.“ Postavila se před něj a založila si ruce v bok. „A nebudeš mě oslovovat Téo. Jmenuji se paní Danteová.“

Její bratranec v šoku otevřel ústa. „Kdy...?“

Zvedla obočí. „Kdy jsem se vdala? Vzali jsme se včera.“

„Včera? Já... Ty...“ koktal nesouvisle. „Měla ses seznamovat s klienty. Jak se chceš něco naučit, když –“

„Do toho ti teď už vůbec nic není,“ přerušila ho. „Od této minuty už nejsi ve vedení firmy.“

„Pořád ještě bude trvat měsíc, než to bude oficiální, Téo.“ Luc a Juice postoupili o krok kupředu jako jeden muž. Conway zbledl. „Tedy paní Danteová,“ opravil se.

„Asi by sis měl pročíst poslední vůli ještě jednou, Connie.“ Obešla stůl a opřela se o něj v promyšleně majetnickém gestu. „Možná jsi to přehlédl, ale píše se tam, že firmu přebírám v den, kdy se vdám. A protože se ta šťastná událost stala včera, jsem teď novou majitelkou Billings.“

„Nebud' směšná, Té –“ zarazil se a pohlédl na Luka. „– paní Danteová. Nejste schopna převzít nad firmou kontrolu.“

„To je docela možné. Časem se to ukáže. Ale s naprostou jistotou mohu převzít kontrolu nad jinou věcí ty jsi tady skončil. U dveří mám ochranku. Vyvedou tě z budovy.“

Překvapením zasyčel. „Proč? K čemu došlo?“ Přimhouřil oči na Luka. „Za to může on, co?“

„Ne, Connie,“ opravila ho jemně. „Za to můžeš jen a jen ty. Myslel sis, že mi to nedojde?“

Ztuhl. „Co ti nedojde?“

„Ta věc s vybavením. A to jméno Billings Prime. Tak jsi chtěl pojmenovat svou novou firmu, ne?“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Nech toho. Na všechno jsem přišla na to, jak jsi zanedbával služby, abys ušetřil. Na to, že si chceš založit konkurenční firmu. Na nákup nového vybavení za peníze, které jsi získal obíráním mých klientů! A smlouvy, které asi zrovna píšeš, aby tvoje nová firma mohla koupit od Billings co nejlevněji všechno to, co sis tady nahrabal. To bylo zvlášť podlé, Connie.“

„I kdybych to všechno udělal, tak co?“ posunul se na židli a zatvářil se vzdorně. „Toto měla být moje společnost. Pracoval jsem tady celý život! Ty ani nejsi Billingsová. Vzdala ses práva na tuto firmu v den, kdy jsi dovolila, aby tě adoptoval ten... de Luca.“

Napřímila se a hrozivě si ho změřila. „To rozhodnutí udělal dědeček očividně s tebou nesouhlasil, když nechal Billings mně.“ Naklonila hlavu. „Napadá mě... proč asi? Myslím, že tě prokoukl už dávno.“

Conway si uhladil sako a napřímil se do své politováníhodné výšky. „Už je pozdě, abys s tím něco nadělala. To vybavení patří mně. Nechtěl jsem začít s Billings Prime ještě celý měsíc, ale za těchto okolností mohu klidně začít i dnes.“

„Myslím, že brzy zjistíš, že něco takového by bylo nejen složité, ale dokonce i nemožné,“ odpověděla Téa. „Hned ráno jsem anulovala prodej vybavení mezi Billings a Billings Prime a konfiskovala jsem ho. Máš teď jen to jméno. Žádné vybavení, žádné produkty na prodej. A až zveřejním svou zprávu, nezbude ti už ani reputace.“

„To... to není možné! Budu se soudit!“

„Moc bych si to přála,“ usmála se chladně. „Ale pochybuju o tom, protože až to všechno vyjde najevo, s největší pravděpodobností skončíš za mřížemi.“

Luc postoupil kupředu. „Pokud by náhodou soudce inklinoval k přílišné měkkosti, nepotrvá to dlouho. Maximálně do té chvíle, než zjistí, že jsi poslal Téu na nebezpečnou cestu a pohrál sis předtím s jejími brzdami. Bezpochyby jsi doufal, že se nevrátí.“

Téa se obrátila ke svému muži a ani neskryvala šok. „Cože?“

„Policista Sandford mi volal někdo v tom autě nařadil brzdovou kapalinu, takže brzdy začaly dělat problémy později. Asi ti chtěl dát čas, aby ses dostala do nebezpečné krajiny. A mohlo to zabrat.“

Téa bojovala o dech. „Kdybys v tom autě neseseděl...“

Pak se podívala na svého bratrance. Viděla, že se mu pohybují ústa a slyšela jeho zapírání. Ale její mozek jeho slova nepřijímal: viděla, že má na čele znamení viny, které zářilo stejně jasně jako jeho zatvrzelé modré oči.

„Chci, abys odsud okamžitě vypadl,“ procedila mezi zuby a nestarala se, co jí bratranec povídá. Stálo ji všechny síly, aby ho fyzicky nenapadla. „Jen abys věděl, Connie... Pokud se mi něco stane, připadne tohle všechno mým sestrám. A všechno to, co zjistil můj manžel, bude předáno policii. Navrhuju ti, aby sis našel opravdu dobrého právníka.“

„Právníka si nehledej, bratráčku,“ přerušil ji Luc. „Najdi si nějakou hlubokou noru, kde tě nenajdu. Protože jestli tě ještě někdy uvidím, přísahám, že tě sprovedím ze světa.“

V tom okamžiku vstoupila dovnitř ochranka s Juicem a vyvedla vzpouzejícího se Conwaye z kanceláře, z budovy a jak upřímně doufala i z jejího života. V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře, klesla Téa do jeho do svojí židle.

„Tak, a je to,“ zamumlala.

Luc naklonil hlavu. „Ted’ jsi šéf. Gratuluju.“

Svraštila obočí. „Díky tobě.“

„Rád pomohu.“ Strčil si ruce do kapes a přešel přes rozlehlou místnost k oknu. „Moje práce skončila,“ prohodil.

Kdyby to neřekl s takovou konečností v hlase, věděla by, jak zareagovat. Zaváhala. „Asi ano.“

Podíval se na ni přes rameno. „Jsi v pořádku?“

„Jasně. Je mi fajn.“ Až na to, že to nebyla pravda.

„Mohu pro tebe udělat ještě něco?“

Miluj mě. Zůstaň se mnou. Ať je naše manželství skutečné. Tiše potřásla hlavou.

„Pokud to víš jistě, odsunu se.“

„Ještě jednou ti děkuji... za všechno,“ vypravila ze sebe.

Deset minut po jeho odchodu Téa stále ještě seděla za svým stolem a hleděla do prázdna. Takhle to tedy skončilo. Mrknutím oka jí dal všechno, co chtěla. Věděla, že mu dluží víc, než mu kdy bude schopna splatit.

Prověřil si jejího bratrance, odhalil spolu s Juicem jeho plány a pomohl je zničit. A díky tomu, že si ji vzal, získala kontrolu nad svým dědictvím včas na to, aby zamezila vytunelování. Ted’ bude na ní, aby tvrdou prací dostala Billings opět na výsluní. Její život a životy jejích drahých jsou od této chvíle zabezpečeny. Ztratila však díky tomu něco daleko důležitějšího. Luka.

Ústa se jí chvěla. Samozřejmě, to tvrzení předpokládalo, že ho vůbec někdy měla. Opřela se a zavřela oči. Milovala svého manžela. Milovala ho celým svým srdcem a duší, každou buňkou a nervem svojí bytosti. A protože ho milovala, nechala hojit. Musela si dokázat, že dokáže stát na svých nohou sama. A pak snad najde nějaký způsob, aby mu z toho manželství pomohla, aniž by vypadal v očích své rodiny jako zloduch.

Bohužel taky přesně věděla, jak to udělá. Přála si jen, aby mu mohla nabídnout něco cenného na znamení toho, jak moc si váží všeho, co pro ni udělal.

Ozvalo se lehké zaklepání a do dveří vstoupil Juice. „Co se stalo s Lukem?“ zeptal se.

„Odešel.“ Najednou dostala nápad, jak by mohla vyrovnat skóre. „Juice, napadlo mě, jestli bys pro mě něco neudělal.“

„Jasně.“ Vzkročil dovnitř. „Co potřebuješ?“

„Něco bych potřebovala zjistit...“

Luc se podíval na hodinky a protáhl obličej. Už teď věděl, že na večeři s Téou dorazí pozdě. Nebude to tragické zpoždění, ale přesto se mu to nezamlouvalo. I když... možná za něj zapracovalo podvědomí, které se snažilo odsunout nevyhnutelné. Měl totiž podezření, že ví, co po něm bude chtít: skončit jejich manželství, aby se mohla vrátit ke své rodině. Samozřejmě, že ukončení jejich manželství si přál i on dlouhodobé závazky, to není nic pro něj. To řekl jasně.

Proč tedy ta váhavost?

Byl si jistý, že nemá nic společného se slovy, která ji slyšel zašeptat v jejich svatební noc. Ta slova mu vypálila cestičku přímo do srdce. A přitom si ani nebyl jistý tím, jestli by si Téa vzpomněla, že je vyslovila – slova o tom, jak moc ho miluje. Z nějakého důvodu v něm zůstala, obtočila se mu kolem srdce, pronikla jím a skrze něj...

„Luc Dante,“ pronesl k číšníkovi, který k němu s tázavým výrazem přistoupil. „Mám tady schůzku.“

„Ano, pane Dante. Dáma již přišla. Uvedu vás ke stolu.“ Pokynul rukou. „Tudy, prosím.“

Luc jej následoval mezi stoly k malému výklenku, kde na něj čekala nějaká žena. Během vteřiny poznal, že to není Téa. Než mohl vysvětlit, že došlo k omylu, číšník zmizel. Vyčerpaně se na tu ženu usmál.

„Omlouvám se za omyl. Měl jsem se sejít se svou ženou a –“

„Nejde o omyl,“ pronesla. Pak naklonila hlavu na stranu. „Vy jste mě nepoznal, že ne? Pomohlo by vám, kdybych vám připomněla, že jste mi před několika lety zachránil život?“

Luc zaváhal a zadíval se na tu ženu pozorněji. Něco na ní mu bylo povědomé... Pak mu to došlo. Autonehoda. Kurt a ten chlapec oba mrtví. A manželka, která ho prosila, aby ji nechal zemřít.

„Sonya?“

Téa se podívala na hodinky a skousla si ret. Zrovna teď si Luc se Sonyou povídají pokud ovšem Luc zůstal, když zjistil, co na něj navlékla. Vzhledem k tomu, že jí ve vzteku nezavolał, doufala, že to setkání přinese pozitivní výsledky. Vzdálená možnost krachu jí však nešla z hlavy. Nervózně si promnula ruce. Kdyby se její záměr podařil, byl by to první z jejích darů na rozchodnou z darů, které jak doufala a modlila se by mu mohly oplatit to, co pro ni udělal. A teď je na řadě dar číslo dva.

Vstoupila do domu, který donedávna obývala s Madam a svými sestrami. Schválně zvolila dobu, kdy byly všechny pohromadě dobu večeře. To bylo součástí jejího plánu, aby vrátila Luka do života ještě před jejich rozvodem. Pokud o ni nebude muset mít už starosti, lehčeji se mu odejde.

Našla celý klan de Luca v kuchyni. Všechny ženy se zabývaly přípravou večeře. Musela se usmát některé věci se zkrátka nikdy neměnily. Chvilí trvalo, než si jí všimly: v tom okamžiku se obrátily a zdravily ji, což znamenalo, že hluk v místnosti se zvýšil o několik set decibelů.

„Co je k večeři?“ usmála se. „Mám hrozný hlad.“

„Co tady děláš?“ podivila se Madam. „A kde je Luc?“

„Má dnes večer schůzku, tak jsem si říkala, že se najím s vámi.“ Jednu po druhé si přeměřila. „Musíme si promluvit.“

„Už nejsem Jorgenová,“ pronesla Sonya s úsměvem. „Teď se jmenuji Thompsonová.“

„Vy jste se znovu provdala?“

Jeho šok musel být viditelný, protože se usmála a mávla k židli, aby se posadil. Pak se na něj zadívala. „Je to pět let, ale vy jste se ani trochu nezměnil, Luku,“ zamumlala. „Máte pořád ty nejsmutnější oči, jaké jsem kdy viděla. Víte, to byla první věc, které jsem si na vás tehdy všimla.“

„Možná jsem se nezměnil já,“ odpověděl po chvíli ticha, „ale zato vy určitě ano. Vaše oči nejsou ani trochu smutné.“

Rozzářila se. „Rozhodně by neměly být.“ Potřásla ubrouskem a rozložila si ho do klína. Luc sledoval její pohyby a ztuhl.

„Vy jste –“

„Těhotná?“ zasmála se. „Ano, jsem. Čekám miminko.“

„O co jde, Téó?“ zeptala se Madam obezřetně. „Stalo se snad něco mezi tebou a Lukem?“

„Ano. Brzy se budeme rozvádět.“ Když začaly mluvit jedna přes druhou, zvedla ruku dlaní vzhůru. „Tak dost.“

Její slova měla sílu proniknout kakofonií ženských hlasů. Zvláštní. Nikdy předtím se to nestalo ale na druhé straně je pravda, že nikdy předtím nebyla tak odhodlaná a vážná.

„Nechci se o tom bavit a nebudu odpovídat na žádné otázky. Řeknu jen tolik, že ten vztah zkrátka nefungoval. V důsledku toho jsem se rozhodla podniknout určité změny. Hodně změn.“ Podívala se na své sestry, než spočinula zrakem na Juliann. „Nezvládla jsem to plánování tvé svatby nijak zvlášť dobře, Jul. Omlouvám se.“

„Nebylo to tak zlé,“ namítla Juliann okamžitě.

„Ale ano, bylo.“ Téa vztáhla ruku do své tašky a vytáhla lesklý černý telefon s růžovými pusinkami. Položila ho na stůl.

„Vážím si toho, že jsi mě přizvala k přípravám, ale myslím, že to, co chci nejvíc, je být s tebou ve tvůj nejdůležitější den.“

Julianne se zamlžily oči. „Nic víc jsem si nikdy nepřála. Ale tys vždycky byla jako naše maminka, a tak jsem myslela, že...“

Téa zavřela oči. Samozřejmě.

„Ano, dovolila jsi mi hrát tradiční roli matky, že?“ Zamrkala, aby zaplašila slzy, které se jí hrnuly do očí. Pak se na svou sestru usmála. „Děkuju. Abych byla upřímná, už nechci být tvoje matka. Ale moc ráda bych byla tvoje sestra.“

Po jejích slovech začaly všechny její sestry posmrkávat.

Všechny ji objímaly a Davida byla první, kdo promluvil. „Počítám, že teď jsem na řadě já, že?“

„Ano,“ přitakala Téa. Posunula telefon o něco dál. „Zůstaň na škole – nebo odejdi. Je to na tobě. Ale já už tě z žádných nesnází nebudu tahat.“

Davida přikývla. „Ani nebudeš muset. Ta profesorka, u které jsem zmeškala zkoušku, si mě posadila a dlouho se mnou mluvila. Uvědomila jsem si, že ve skutečnosti doopravdy chci pracovat jako návrhářka šperků. Luc mě seznámil se Sevovou ženou, Franceskou. Bude mě učit a také se zapíšu na kurz.“

Téa zamrkala. „Luc tě seznámil...?“

Davida se zatvářila smutně. „Je mi líto, že se budete rozvádět. Mám ho ráda. Je fajn.“

Katrina zvedla ruku. „Dokonči to, Téa. Víím, že teď budu na talíři já. Vidím, že to chceš skončit i se mnou.“

Téa posunula telefon ještě dál. „Nechci nic skončit. Jen začít chovat se rozumně. Tuhle linku ruším.“

„To je v pořádku. A víš co? Už o mě taky nemusíš mít starosti. Rozhodla jsem se, že půjdu k policii.“

Téa jen zírala. „To si děláš legraci?“ řekla nakonec.

„Ne. Během posledního roku jsem poznala poměrně hodně policajtů.“ Nervózně se zadívala na Madam. „Však víš. Při těch veřejně prospěšných pracích.“

Madam přimhouřila oči a neřekla ani slovo.

„Každopádně jsem se začala zajímat o právo a pořádek.“ Katrina se opřela a zvedla obočí propíchnuté piercingovou náušnicí. „Tak. Skončila jsi?“

Madam si odkašlala. „Nezmínila... nezmínila ses o mně,“ pronesla s důstojností, při níž se Tée lámalo srdce. „Pokud chceš, můžeš mi dát i můj telefon.“

Téa přispěchala ke své babičce a objala ji. „Nikdy. Pro tebe budu vždycky na svém místě.“ Podívala se na své sestry a v tom okamžiku konečně odpustila sama sobě za to, že nechtěně způsobila smrt svých rodičů. „Vždycky budu na svém místě pro vás všechny. Ale jako sestra. A jako vnučka.“

Madam si potukala oči kapesníčkem. „Myslím, že to by se mělo nějak zvládnout.“

Luc byl překvapený tím, jak rychle a příjemně uběhla hodina, kterou strávil se Sonyou dokonce si začali tykat. „Předpokládám, že to domluvila Téa?“ pronesl s jistotou.

„Tvoje žena? Ano. Je tak milá. Našla mě a vysvětlila mi, že tě stále ještě trápí to, co se stalo před lety.“ Na Sonyině tváři se objevila stopa lítosti. „Je mi to líto, Luku. Dala bych všechno za to, abych mohla vzít zpátky ty hrozné věci, které jsem ti tehdy řekla. Byla jsem šílená žalem.“

„Chápu to.“ Hodil pár drobných na tácek pro spropitné a odsunul jej na stranu. „Nikdy jsem ti nedával vinu.“

Sonya se pousmála. „Nevěděla jsem... Prostě jsem skočila po možnosti, že se s tebou setkám, abych ti mohla poděkovat.“

„Poděkovat?“

Na seznamu věcí, které by od ní očekával, by díky byly na posledním místě.

Odsunula stranou kávu a pečlivě volila slova. „Tolik jsem se na tebe zlobila, Luku. Chtěla jsem umřít, ale tys mě přinutil žít. Nenáviděla jsem tě za to. Dokonce jsem se pokusila o sebevraždu. Věděl jsi to?“ Při jeho pokývnutí pokrčila rameny. „Ani mě to nepřekvapuje. Ale pak jsem si s úžasem uvědomila, že nechci zemřít. Chodila jsem na terapii, která mi pomohla uvědomit si, že mám velmi jednoduchou možnost volby. Buďto se mohu opět otevřít lásce – nebo pokračovat v tom omezeném a smutném životě, který jsem vedla. Když jsem se rozhodla otevřít, našla jsem lásku.“ Na tváři se jí objevil zářivý úsměv. „Našla jsem spřízněnou duši.“

„Myslel jsem si, že tou byl pro tebe Kurt,“ pronesl Luc.

„I já jsem si to myslela. Mýlila jsem se,“ odpověděla prostě. „Na životě s Kurtem jsem milovala to, že jsem vdaná. Milovala jsem –“ V tomto okamžiku se jí zlomil hlas. „Milovala jsem svého syna. Pořád mi chybí, Luku. Ale nejlépe ho udržím naživu tím, že mu dám bratry a sestry. Sice je nikdy nepozná, ale oni budou znát jeho. Na to dohlédnu.“

Luc stiskl čelisti a nějakou dobu mu trvalo, než byl zase schopen promluvit. „Jsem moc rád, že jsi to zvládla. A že jsi zase našla lásku.“

„Taky ji můžeš najít.“ Naklonila se k němu a hovořila s tichou naléhavostí. „Pokouším se číst mezi řádky, a nevím nic jistě, ale... Neudělej stejnou chybu, jakou jsem téměř udělala já. Neobracej se zády k životu, Luku. Žij, dokud můžeš. Každý má za sebou nějakou tu bolest ale to se stává bez ohledu na to, jestli jsi sám nebo s někým. A láska... láska ti pomůže překonat všechno. Téa mi připadá jako žena, která může naplnit tvůj život láskou. A je natolik silná, že s tebou určitě ponese i bolesti, které přináší život.“

O chvíli později Luc nastoupil do svého vozu. Nenastartoval, jen seděl a přemýšlel nad událostmi toho večera. Připadalo mu, že když zachránil Sonyu, otevřel ji

životu, zatímco sobě život uzavřel. Měla pravdu v tolika věcech! V tom, že má možnost volby může pokračovat v životě, jaký vedl dosud, nebo může popadnout příležitost za pačesy. Může otevřít své srdce a otevřít se rizikům i radostem, které život přináší.

Myslel na svoje prarodiče, na téměř šedesát let hluboké lásky, oddanosti, smíchu a slz. S jeho rodiči to je stejné. A jeho bratrance to čeká. Vyhýbali by se lásce, kdyby to znamenalo, že se vyhnou i slzám? Nad odpovědí nemusel dlouho přemýšlet. Věděl, že by si v každém případě zvolili lásku.

Zvažoval, jaký by byl jeho život, kdyby se rozhodl žít jej nadále bez Téry. Kdyby ztratil její lásku a velkorysost. Její humor a vášeň. Její lásku. A vzpomněl si na to, co mu řekla o svatební noci. V tom okamžiku cítil, jak se kolem jeho srdce začíná rozpouštět a praskat něco chladného a tvrdého.

Byla to nejvyšší sázka: buďto Téu miluje a stráví s ní zbytek svého života – nebo ji nechá jít. A bude se z dálky dívat na to, jak si najde někoho jiného, koho bude milovat. Někoho, kdo jí dá to, co ona bude dávat jemu.

Potřásl hlavou. Ne. Ne. Nikdy. Najednou ho začaly pálit dlaně. Překvapeně na ně pohlédl a uvědomil si, jaký byl celou tu dobu hlupák. Obrátil se zády k tomu nejlepšímu, nejdůležitějšímu, co ho v životě potkalo. A proč? Protože byl zbabělec, který nedokáže riskovat. K čertu s tím! Cítil, že je načase, aby se konečně zase vrátil k životu. Aby šel za tím, co chce nejvíc ze všeho.

Nejvíc ze všeho chtěl Téu ženu, kterou miloval celým svým srdcem a duší.

Než nastartoval, zazvonil mu mobil. „Co se děje, Nonno?“ zeptal se.

Promluvila na něj bleskovou italštinou. „Je tady tvoje žena,“ řekla bez úvodu. „Musíš hned přijet. Okamžitě.“

Napřímil se. „Co se stalo?“

„Téa vysvětluje Primoví, proč bylo vaše manželství chybou. A že nesmí do rozvodu nijak zasahovat. Co znamenají ty řeči o rozvodu, *cucciolo miol*“ naléhala. „Vždyť ses sotva oženil.“

Zatraceně. „Už ji Primo roztrhl jako hada?“

„Ne, ne. Je k ní velmi laskavý. Má pochopení.“ Jeho babička si povzdechla. „Je tak odhodlaná.“

„Nonno, potřebuju od tebe laskavost.“

„Cokoli budeš chtít.“

„Dej Primoví klíče od skříňky s tím jeho domácím pivem a nalévejte jí.“ Zavěsil a okamžitě zavolal Sevovi. „Potřebuju, abys přijel k Primoví a Nonně. Ano, hned. Cože? Zatraceně. No dobře, můžeš se se mnou sejít cestou do porodnice? To si piš, že je to nutné. Je to otázka života a... A lásky.“

Téa lenivě zamrkala na Prima a zamávala ve vzduchu lahví piva. Její třetí dárek pro Luka se zatím nevyvíjel nijak dobře. „Rozumíš tomu?“ zeptala se s nadějí.

Primo zašilhal směrem k Nonně, stiskl zuby a pronesl: „Možná bys mi to mohla vysvětlit ještě jednou?“

„Ach jo.“ Decentně potlačila říhnutí a zvedla ruku k hlavě, v níž jí začínalo bušit. „Upřímně řečeno nevím, jestli bych to zvládla.“

„Fajn. Teď si promluvíme o jiných věcech, ano? Máš ráda děti?“ zeptal se oklikou. „Ty a Luc budete mít spoustu dětí. Děti s rezavými vlásky, které budou zrozeny z Inferna.“

Téa popotáhla. Jeho otázka jí vehnala slzy do očí. „Copak jsi mě neposlouchal? Žádné děti nebudou.“

Naklonil se v židli a usmál se. „Děti přijdou vždycky, když máš za manžela chlapa, který se jmenuje Dante.“ Zaostřil zrak kamsi nad její levé rameno. „Nemám pravdu, Luciano?“

„Naprostou pravdu, Primo.“

Téa se prudce obrátila a málem spadla ze židle.

„Proboha,“ zamumlala, když se kolem ní začala místnost divoce otáčet.

„Kolik jich měla?“ zeptal se Luc s povzdechem Nonny. Jeho babička pokrčila rameny. „Tři nebo čtyři.“

„Možná pět,“ nadhodil Primo.

„Zatraceně. Doufal jsem, že si z dnešního večera bude něco pamatovat.“

„Já si ale všechno pamatuju,“ ozvala se Téa. „Proč bych si neměla pamatovat?“

Luc se jí podíval do obličeje. „Protože, má drahá ženo,“ vyslovoval pečlivě, „jsi opilá, jak zákon káže.“

„To teda nejsem.“

Luc se podíval na svého dědečka. „Kávu. Hodně. A zatím...“ Luc pevně objal svou ženu. „Doufejme, že jí pomůže trocha čerstvého vzduchu. Jo, a můžeš zavolat Sevovi. Francesca začala rodit – jsou zrovna na cestě do porodnice.“

Téa zaklonila hlavu a Luc ji táhl do zahrady. Nad hlavou jí zářily hvězdy jako pověstné Danteovy diamanty. Chladný jarní vzduch jí ovíval tváře a probouzel ji k životu. Pomohl jí pročistit hlavu, takže najednou věděla, že skončila tam, kde nejvíc toužila být: v Lukově objetí.

„Kde ses tady vzal?“ zeptala se ospale. „Nebo si tě jenom představuju?“

„Nepředstavuješ. Jsem opravdový,“ odpověděl.

Nemohla mu věřit to, že byl u ní, jí připadalo až příliš krásné. „To je krása.“ Protože snila, mohla se uvolnit, a tak ho líbala na bronzovou pokožku. „Můžeme si hrát na to, že jsme manželé a udělat si ještě jednu svatební noc.“

Něžně se na ni usmál.

„Nemusíme si hrát. Jsme manželé.“

„Už dlouho nebudeme.“

„To je pravda. Jen nějakých sto padesát let. Víc asi ne.“ Zasmála se. „Ted’ už vím jistě, že je to jen sen.“ Položil ji na kovovou lavičku pod vzrostlým stromem.

Chladný kov ji probral. Najednou věděla, že Luc je skutečně s ní. A že ji skutečně objímá.

„Ted’ vážně,“ promluvila a mozek se jí pozvolna probíral k činnosti. „Co tady děláš?“

„Chtěl jsem ti poděkovat za tu schůzku se Sonyou.“

Sonya? Svraštila obočí. Aha! Sonya! „Bála jsem se, že se na mě budeš zlobit,“ přiznala se.

„Nezlobím se ani trošičku.“

„To jsem ráda. Poprosila jsem Juice, aby ji našel.“ Opřela se o něj. „Jak to proběhlo?“

„Znovu se vdala, ale to asi víš.“ Při jejím přikývnutí pokračoval. „A čeká dítě.“

„Vážně?“ pohlédla na něj překvapeně. „To je dobře, ne?“

„To je moc dobře. Byla... nadšená.“

„Těhotná.“ Téa svraštila obočí. „Počkej chvíličku. Slyšela jsem dobře, že jsi říkal, že Francesca rodí? Nebo se mi to taky zdálo?“

„Nezdálo. Rodí. A Sev je na mě našťvaný.“

„Proč?“

„Protože jsem ho přinutil cestou do porodnice zastavit v trezoru Danteových.“

„Jsem zmatená a nemyslí mi to,“ povzdechla si Téa. „A to je Primová vina.“

„Spíš Nonnina. Požádal jsem ji, aby do tebe lila pivo, dokud se sem nedostanu.“

Chvíli jí trvalo, než měla odvahu se zeptat. „Proč?“

„Abych ti mohl dát tohle...“

Zvedl ruku s malou krabičkou a otevřel víčko. Uvnitř byl ten nejkrásnější prstýnek, jaký kdy viděla. Kroužek byl z bílého zlata – ze zlata firmy Billings, uvědomila si Téa. Takové

vyráběl její dědeček. Měl tvar dvou propletených srdcí. Uprostřed seděl ten nejkrásnější diamant – přímo v místě, kde se ta dvě srdce spojovala.

Chvíli jí trvalo, než dokázala promluvit. „Nerozumím.“

„Miluju tě, Téo. A chci skutečné manželství. Takové, které bude navždycky.“

„Ne,“ zašeptala a potřásla hlavou. „To nechceš. Chceš žít sám. Bez závazků.“

„Mýlil jsem se. Nedokážu tak žít. Už ne. Od doby, kdy jsem potkal tebe.“ Hleděla na něj, jak se pokouší najít ta správná slova. „Nemohu ti slíbit, že se mi to bude dařit. Strávil jsem mnoho let tím, že jsem si držel lidi od těla. Ale ty... tobě chci dát všechno, co mám. A s trochou štěstí se mi to snad podaří.“

„Ach, Luku. Přišla jsem sem, abych ti pomohla dostat se z toho manželství. Abych tě osvobodila.“ Hleděla směrem k domu a bojovala se slzami. „Ale tvoji prarodiče mě vůbec neposlouchali. Nechtěli, abych tě nechala jít.“

„Protože vědí, že jsi ta pravá. Řeklo jim to Inferno.“

Jeho slova ji přemohla. „Ach, Luku. Tolik tě miluju.“

„A já miluju tebe, Téo. Miluju tě víc, než se mi zdá možné. Můj život by bez tebe byl prázdný. Mám dojem, že prázdnoty jsem si užil víc než dost.“ Pak jí nasadil prsten na prst. Seděl dokonale. Ale tím si byl nakonec jist – byl to osud. „Odted až na věčnost. Kdyby tě to zajímalo, ten prstýnek má jméno. A kvůli němu jsem ho vybral.“

Dvakrát se nadechla, než se zeptala: „Jaké jméno?“

S úsměvem se sklonil. „Nechceš hádat? Přece Inferno.“

EPILOG

Nonna se dotkla sklenky Madam. „Na zdraví.“

Madam se vítězně usmála. „Tak jsme to dokázaly, co?“

Nonna si změřila Luka a Téu s mazaným uspokojením. „To jsme teda dokázaly. Ještě je tady ale čtvrtý krok,“ vzdychla.

„Čtvrtý?“ podivila se Madam. „A ten je jaký?“

„Děti!“ Nonna zvedla sklenici a mávla směrem ke svému vnukovi. „Ale ten už nechám na Lukovi. Věřím, že ho má pevně v ruku.“

Od okna v kuchyni hleděl Rafe na Luka a jeho novomanželku. Na tváři mu pohrával rozpustilý úsměšek. Byli na zahradě u Prima, slavili svoji svatbu a přijímali ode všech gratulace. Kolem se hemžily děti: svým dílem přispěly už i Francesca a Kiley. Obě měly syny, samozřejmě. Matky si vyměňovaly svoje zkušenosti porodem počínaje a konče dobami krmení. A teď, Rafe se naklonil blíž k oknu, dokonce porovnávaly těm dvěma malým vánočkám palce u nohou!

Rafe se pobaveně zasmál, když se do toho porovnávání zapojil i Luc vypadalo to, že ho to skutečně zajímá! Kdo by to byl řekl! No, jeho ubohý bratříček je poslední obětí Inferna. Rafe si vždycky myslel, že on a Luc tomu rodin nému „prokletí“ odolají. Ale Luc zklamal. Rafe se najednou cítil podivně osamělý. Ale tak si to přece vždycky přál. Bůh ví, že mu Leigh způsobila takovou bolest, že by něco takového už nikdy nechtěl znovu zažít. Když se ale díval na svou rodinu...

Schválně se otočil zády k oknu.

Luc se k němu přidal uprostřed oslav a nalil si s ním sklenku whisky.

„Slyšel jsem, že už zase můžeme pracovat.“

Rafe přikývl.

„Od pondělka to rozjíždíme. Vrátiš se k nám?“

„Mě se jen tak nezbavíš.“

Rafe spokojeně pokýval hlavou. „Mimochodem, gratuluj u ti. Téa je krásná žena,“ pronesl s naprostou upřímností. „Jsi šťastlivec.“ No dobře, tohle zase tak upřímné nebylo.

„Ano, jsem,“ souhlasil Luc. Pak se na Rafeho zkoumavě zadíval. „Vím, že jsi jeden z nevěřících.“

„A hodlám si svou nevíru ponechat,“ ujistil ho Rafe pevně.

„Za to asi musíme poděkovat Leigh.“ Luc se opřel o kuchyňskou linku. „Něco mi řekni. Věřil jsi v Inferno, když ses do ní zamiloval? Když jste se vzali?“

Rafe polkl doušek whisky. „Proč bych měl?“

Luc ztuhl. „Počkej. Tys necítil...?“ Promnul si dlaň.

„Nebud směšný. Samozřejmě, že ne.“

Luc se napřímil. „Chceš říct, že jsi s ní nezažil Inferno?“

Rafe se štěkavě zasmál. „Jsi stejný blázen jako ti ostatní. Žádné Inferno neexistuje.“

Luc se jen usmál.

Rafe pocítil podivnou podrážděnost. „Nech toho. Nedívej se na mě tak samolibě. Ty a ti ostatní jste se prostě zamilovali. To je všechno. Ale kvůli tomu pitomému rodinnému mýtu tomu citu říkáte Inferno. No, řeknu ti, bratře, že je to hodně nelogické.“ Naklonil se k němu a promluvil na Luka, jako by měl problémy se sluchem. „Inferno neexistuje.“

„Jsem si celkem jistý, že vysvětluje to pálení v dlaních,“ pronesl Luc vážně.

„To pálení se jmenuje chtíč. Proč mluvit o chtíči?“ Rafe dopil.

Tentokrát Luc nepotlačoval úsměv. „Jen mluv, Rafe. A namlouvej si, že jsi imunní. Upozorňuju tě ale na jednu věc: Leigh zjevně nebyla tou pravou ženou.“

Rafe ironicky zvedl obočí. „Myslíš?“

„Nechápeš to. Jestliže Leigh nebyla ta pravá, znamená to, že někde tam,“ mávl rukou k oknu, „ta pravá ještě pořád je. A až

ji najdeš, budeš si jistý.“ Luc bodl bratra ukazováčkem do hrudníku. „Pak si povíme, koho budou pálit dlaně.“

Na oba poslední dva díly minisérie Dědictví Danteových se můžete těšit na sklonku roku.